

អង្គការសហប្រជាជាតិ

សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ៣៥

កតិកាសញ្ញាអន្តរជាតិស្តីពីសិទ្ធិពលរដ្ឋ និង
សិទ្ធិនយោបាយ

មាត្រា៩៖ សេរីភាព និងសន្តិសុខរបស់មនុស្ស

អនុម័តដោយគណៈកម្មាធិការសិទ្ធិមនុស្ស

ថ្ងៃទី១៦ ធ្នូ ២០១៤

អង្គការសហប្រជាជាតិ
សិទ្ធិមនុស្ស
ការិយាល័យឧត្តមស្នងការ
កម្ពុជា

អង្គការសហប្រជាជាតិ

សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ៣៥

កតិកាសញ្ញាអន្តរជាតិស្តីពីសិទ្ធិពលរដ្ឋ និង
សិទ្ធិនយោបាយ

មាត្រា៩៖ សេរីភាព និងសន្តិសុខរបស់មនុស្ស

អនុម័តដោយគណៈកម្មាធិការសិទ្ធិមនុស្ស

ថ្ងៃទី១៦ ខែធ្នូ ឆ្នាំ២០១៤

អង្គការសហប្រជាជាតិ
សិទ្ធិមនុស្ស
ការិយាល័យឧត្តមស្នងការ
កម្ពុជា

ខែឧសភា ឆ្នាំ២០១៥

មាតិកា រឿង

ទំព័រ

សេចក្តីផ្តើម.....	៥
ខ្លឹមសារមាត្រា៩.....	១១
I- ចំណាប់អារម្មណ៍ទូទៅ.....	១៣
II- ការឃុំខ្លួនតាមទំនើងចិត្ត និងការឃុំខ្លួន ដោយមិនត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់.....	២១
III- ការជូនដំណឹងអំពីមូលហេតុនៃការចាប់ខ្លួន និងការចោទ ប្រកាន់ពីបទព្រហ្មទណ្ឌណាមួយ.....	៣៧
IV- ការគ្រប់គ្រងការឃុំខ្លួនដោយតុលាការ ទាក់ទងនឹង បទចោទប្រកាន់ព្រហ្មទណ្ឌ.....	៤៣
V- សិទ្ធិក្នុងការធ្វើចំណាត់ការ ដើម្បីដោះលែងពីការ ឃុំខ្លួនមិនត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ ឬតាមទំនើងចិត្ត.....	៥៣
VI- សិទ្ធិទទួលបានសំណងចំពោះការចាប់ខ្លួន ឬការឃុំខ្លួន ដែលមិនត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ ឬតាមទំនើងចិត្ត.....	៦១
VII- ទំនាក់ទំនងនៃមាត្រា៩ ជាមួយមាត្រាផ្សេងទៀត នៃកកិកាសញ្ញា.....	៦៥

សេចក្តីផ្តើម

ការិយាល័យឧត្តមស្នងការអង្គការសហប្រជាជាតិទទួលបន្ទុកសិទ្ធិមនុស្សនៅកម្ពុជា សូមផ្តល់ជូននូវការបោះពុម្ពផ្សាយនេះ ដល់អ្នកទាំងឡាយណាដែលមានឆន្ទៈមោះមុតក្នុងការបង្ការទារុណកម្ម និងការប្រព្រឹត្តមិនគប្បី ព្រមទាំងលើកស្ទួយនីតិវិធីនៅកម្ពុជា។ សេចក្តីពន្យល់នេះ បំភ្លឺយ៉ាងច្បាស់អំពីការអនុវត្តជាក់ស្តែងនៃសិទ្ធិមួយក្នុងចំណោមសិទ្ធិមនុស្សជាសារវន្តបំផុតទាំងអស់៖ សិទ្ធិមានសេរីភាពនិងសន្តិសុខរបស់មនុស្ស។ សិទ្ធិនេះមានចែងនៅក្នុងមាត្រា ៩ នៃកតិកាសញ្ញាអន្តរជាតិស្តីពីសិទ្ធិពលរដ្ឋ និងសិទ្ធិនយោបាយ ដែលរាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជាបានផ្តល់សច្ចាប័នកាលពីឆ្នាំ១៩៩២។

កូនសៀវភៅនេះ នឹងចែកជូនដល់អ្នកអានកម្ពុជាទាំងអស់ នូវគោលការណ៍ណែនាំ ដែលតាក់តែងដោយគណៈកម្មាធិការសិទ្ធិមនុស្សដល់រដ្ឋភាគីទាំងឡាយនៃកតិកាសញ្ញានេះ។ គណៈកម្មាធិការសិទ្ធិមនុស្ស គឺជាគណៈកម្មាធិការមួយដែលមានសមាជិក១៨ រូប ជាអ្នកជំនាញការឯករាជ្យ បោះឆ្នោតជ្រើសតាំងដោយរដ្ឋភាគីដើម្បីតាមឃ្លាំមើលការអនុវត្តកតិកាសញ្ញានេះ នៅគ្រប់រដ្ឋភាគី។ គណៈកម្មាធិការ ពិនិត្យមើលរបាយការណ៍ដែលរដ្ឋភាគីបានដាក់ជូនទៀងទាត់តាមកាលកំណត់។ រួចហើយគណៈកម្មាធិការអនុម័តសេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានលើរបាយការណ៍នោះ ដែលចាត់ទុកជាអនុ

សាសន៍របស់គណៈកម្មាធិការចំពោះរដ្ឋភាគីពាក់ព័ន្ធ អំពីរបៀបធ្វើ
 ឲ្យប្រសើរដល់ការគោរពតាមកាតព្វកិច្ចរបស់រដ្ឋភាគីនោះ ចំពោះ
 កតិកាសញ្ញា។ ចំពោះរដ្ឋភាគីណា ដែលបានផ្តល់សច្ចាប័នលើពីធី
 សារបន្ថែមទី១នៃកតិកាសញ្ញានេះដែរ គណៈកម្មាធិការនឹងមាន
 សិទ្ធិពិនិត្យមើលបណ្តឹងដែលប្តឹងដោយបុគ្គលនានា ឬក្រុម ដែល
 បានចោទថាមានការបំពានលើសិទ្ធិរបស់ពួកគេ ដោយរដ្ឋភាគី។ វា
 មានសារៈសំខាន់ណាស់ដែលរដ្ឋភាគី ត្រូវយល់ពីទំហំនៃកាតព្វកិច្ច
 របស់ខ្លួនក្រោមកតិកាសញ្ញានេះ។ ដើម្បីជួយដល់រដ្ឋភាគីលើករណី
 នេះ គណៈកម្មាធិការអនុម័តសេចក្តីពន្យល់ទូទៅដែលពន្យល់កាន់
 តែពិស្តារពីកាតព្វកិច្ចរបស់រដ្ឋភាគី តាមមាត្រានីមួយៗ នៃកតិកា
 សញ្ញានេះ។ សេចក្តីពន្យល់ទូទៅទាំងនេះ ធ្វើឡើងដោយឈរលើ
 មូលដ្ឋាននៃបទពិសោធន៍យ៉ាងទូលាយរបស់គណៈកម្មាធិការ ក្នុង
 ការតាមឃ្លាំមើលពីការអនុវត្តតាមកតិកាសញ្ញានេះ នៅទូទាំងពិភព
 លោក ដែលបានជាផ្តៃផ្តាដល់គណៈកម្មាធិការ តាមរយៈសេចក្តី
 សង្កេតសន្និដ្ឋាន និងសេចក្តីសម្រេចរបស់គណៈកម្មាធិការលើរឿង
 ក្តីនីមួយៗ ដែលបុគ្គលបានប្តឹងមក។

សិទ្ធិមានសេរីភាព និងសន្តិសុខរបស់មនុស្ស គឺមានសារៈ
 សំខាន់ដល់ការបង្ការទារុណកម្ម និងការប្រព្រឹត្តមិនតប្បី ព្រមទាំង
 ដល់កិច្ចការពារនីតិវិធីទាំងមូលនៅក្នុងរដ្ឋភាគី។ ហេតុនេះហើយ
 បានជាគណៈកម្មាធិការសិទ្ធិមនុស្ស បានអនុម័តសេចក្តីពន្យល់

ទូទៅលេខ៣៥ ស្តីពីមាត្រា៩ កាលពីខែធ្នូ ឆ្នាំ២០១៤ ដើម្បីផ្តល់
ការណែនាំបន្ថែមទៀតថាតើសិទ្ធិដ៏ស្មុគស្មាញនេះ ជាក់ស្តែងពាក់
ព័ន្ធនឹងអ្វីខ្លះទៅ។ រាល់កិច្ចធានាការពារមានចែងក្នុងមាត្រា៩ ត្រូវ
យកមកអនុវត្តនៅគ្រប់រដ្ឋភាគី ដោយមិនគិតថារដ្ឋនោះដើរតាម
ប្រព័ន្ធច្បាប់បារាំង ឬប្រព័ន្ធច្បាប់អង់គ្លេសឡើយ។

នៅក្នុងសេចក្តីពន្យល់ទូទៅនេះ គណៈកម្មាធិការសិទ្ធិមនុស្ស
បានពន្យល់ពីស្ថានភាពកិច្ចធានាការពារ និងរក្សាកិច្ចការពារផ្សេងៗ
ដល់សេរីភាព និងសន្តិសុខរបស់មនុស្សដូចមានចែងក្នុងមាត្រា៩។
សិទ្ធិមានសេរីភាពរបស់មនុស្សពាក់ព័ន្ធនឹងការរួចផុតពីការឃុំឃាំង
រាងកាយ សិទ្ធិមានសន្តិសុខរបស់មនុស្សពាក់ព័ន្ធនឹងការរួចផុតពី
ការបង្ករបួសស្នាមលើរាងកាយ និងផ្លូវចិត្ត ឬបុរណភាពរាងកាយ
និងផ្លូវចិត្ត។

គណៈកម្មាធិការសិទ្ធិមនុស្ស បានផ្តល់ការពន្យល់យ៉ាងក្បោះ
ក្បាយអំពីសិទ្ធិមានសេរីភាពរបស់មនុស្ស។ ពាក្យ “ចាប់ខ្លួន / ឃាត់
ខ្លួន” សំដៅដល់ការចាប់ខ្លួនមនុស្សណាម្នាក់ ដែលចាប់ផ្តើមពីការ
ដកហូតសេរីភាព ហើយពាក្យ “ឃុំខ្លួន” សំដៅដល់ការដកហូតសេរី
ភាពចាប់ពីការចាប់ខ្លួន រហូតដល់ពេលដោះលែងវិញ។ គ្មានការ
ដកហូតសេរីភាព អាចធ្វើតាមទំនើងចិត្តនោះទេ។ ការដកហូតណា
ក៏ដោយត្រូវតែអនុវត្តដោយគោរពតាមនីតិវិធី។

គណៈកម្មាធិការសិទ្ធិមនុស្សក៏បានបំភ្លឺថា រាល់ការការចាប់ខ្លួន ឃាត់ខ្លួនត្រូវតែប្រាប់ពីមូលហេតុ ហើយការចោទប្រកាន់ណាមួយ ចំពោះបុគ្គលណាមួយត្រូវតែធ្វើភ្លាមៗ។ បន្ទាប់មក បុគ្គលនោះអាច ប្រើប្រាស់មូលហេតុដែលយកមកសំអាងនេះ ធ្វើជាមូលដ្ឋានសំរាប់ ស្វែងរកការដោះលែង។ គណៈកម្មាធិការពន្យល់បន្ថែមទៀតថាជន ណាក៏ដោយដែលត្រូវបានចាប់ខ្លួន ឬឃុំខ្លួនពីបទល្មើសព្រហ្មទណ្ឌ ត្រូវបាននាំខ្លួនភ្លាមៗទៅចំពោះមុខចៅក្រម ដែលជាការការពារយ៉ាង ចំបងប្រឆាំងការធ្វើតាមទំនើងចិត្ត។ លក្ខខណ្ឌតម្រូវនេះត្រូវអនុវត្ត ចំពោះគ្រប់ករណី ដោយគ្មានការលើកលែង និងមិនអាស្រ័យលើ ជម្រើស ឬលទ្ធភាពរបស់ជនជាប់ឃុំលើកមកអះអាងនោះទេ។

គណៈកម្មាធិការសិទ្ធិមនុស្សពន្យល់ថា តាមមាត្រា៩ ជនណា ដែលត្រូវបានដកហូតសេរីភាពដោយការចាប់ខ្លួន ឬឃុំខ្លួន មាន សិទ្ធិតតាំងពីភាពត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់និងការធ្វើតាមទំនើងចិត្តនៃការ ចាប់ខ្លួន ឬការឃុំខ្លួន តាមនីតិវិធីតុលាការ។ សិទ្ធិនេះ អនុវត្តគ្រប់ ការឃុំខ្លួន រួមទាំង ការឃុំខ្លួនដោយហេតុផលយោធា ការឃុំខ្លួន ដោយហេតុផលសន្តិសុខ ការឃុំខ្លួនដោយហេតុផលប្រឆាំងនឹង រោគរកម្ម ការបង្ខំឲ្យដេកពេទ្យ ការឃុំខ្លួនដោយហេតុផលអន្តោរ ប្រវេសន្ត ការឃុំខ្លួនដោយហេតុផលបញ្ចប់ ការឃុំខ្លួនដោយសារ ភាពអនាថា ឬការញៀនថ្នាំ ការឃុំខ្លួនសម្រាប់គោលបំណងអប់រំ កុមារទំនាស់នឹងច្បាប់ ការចាប់ឃុំខ្លួននៅផ្ទះ ការឃុំខ្លួនដាច់តែឯង ព្រមទាំងការចាប់ខ្លួនដទៃទៀតដែលគ្មានមូលដ្ឋានទាល់តែសោះ។

គណៈកម្មាធិការពន្យល់បន្ថែមទៀតថា មាត្រា៩ ក៏ចែងពីការ ជួសជុលការខូចខាត និងសំណងផងដែរ ដល់អ្នកទាំងឡាយណា ដែលទទួលរងពីការចាប់ខ្លួន ឬការឃុំខ្លួនដោយមិនត្រឹមត្រូវតាម ច្បាប់ ឬតាមទំនើងចិត្ត។ រដ្ឋភាគីត្រូវបង្កើតក្របខ័ណ្ឌច្បាប់ ដែល មានចែងពីសំណងដល់ជនរងគ្រោះ ថាជាបញ្ហាមួយនៃសិទ្ធិដែល អាចអនុវត្តបាន មិនមែនជាបញ្ហានៃការប្រទាន ឬឆន្ទានុសិទ្ធិនោះ ទេ។ សំណងជាក់លាក់ទាំងនេះ មិនអាចជំនួសបាន តែត្រូវធ្វើជា មួយសំណងដទៃទៀត ដែលអាចតម្រូវតាមស្ថានភាពពិសេសមួយ ចំនួនដល់ជនរងគ្រោះពីការឃុំខ្លួនដោយមិនត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ ឬ តាមទំនើងចិត្ត ក្រោមមាត្រា២ នៃកតិកាសញ្ញានេះ។

ជាទីបញ្ចប់ សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ៣៥នេះ បានផ្តល់នូវ ចំណុចសំខាន់ៗមួយចំនួនគួរឲ្យចងចាំ អំពីទំនាក់ទំនងរវាងមាត្រា ៩ និងបទប្បញ្ញត្តិដទៃទៀតនៃកតិកាសញ្ញា។ ជាពិសេស សេចក្តី ពន្យល់នេះ រំលឹកថា ការពន្យារសវនាការដោយមិនត្រឹមត្រូវ មិន គ្រាន់តែជាការបំពានសិទ្ធិទទួលបានសវនាការដោយយុត្តិធម៌នោះ ទេ តែក៏បំពានមាត្រា៩(៣) ដែលចែងថាជនណាក៏ដោយដែលត្រូវ បានចាប់ខ្លួន ឬឃុំខ្លួនពីបទល្មើសព្រហ្មទណ្ឌ ត្រូវមានសិទ្ធិទទួល បានសវនាការក្នុងពេលមួយសមហេតុផល បើមិនដូច្នោះទេ ត្រូវតែ ដោះលែង។ គណៈកម្មាធិការសិទ្ធិមនុស្សក៏ពន្យល់ផងដែរថា វិធី ចំណាត់ការរឿងក្តីព្រហ្មទណ្ឌអាចធ្វើឲ្យប៉ះពាល់ដល់ការអនុវត្ត និង

ការទទួលបានសិទ្ធិដទៃទៀត ដែលត្រូវបានការពារដោយកតិកាសញ្ញានេះ។ គណៈកម្មាធិការផ្តល់ឧទាហរណ៍ពីបទបរិហារកេរ្តិ៍ដែលត្រូវបានគេទុកមិនចាត់ការអស់ជាច្រើនឆ្នាំ ហើយពន្យល់ថា ការពន្យារពេលនេះមានផលប៉ះពាល់យ៉ាងខ្លាំងដល់ជនត្រូវចោទ ហើយអាចរឹតត្បិតមិនត្រឹមត្រូវ ដល់សិទ្ធិមានសេរីភាពនៃការបញ្ចេញមតិរបស់គាត់ ដែលត្រូវបានការពារតាមមាត្រា១៩ នៃកតិកាសញ្ញា។

សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ៣៥នេះ មានសារប្រយោជន៍ជាពិសេស ដោយយល់ឃើញពីភាពស្មុគស្មាញនៃមាត្រា៩។ នៅក្នុងឯកសារដ៏សំខាន់នេះ គណៈកម្មាធិការសិទ្ធិមនុស្សបានផ្តល់នូវការណែនាំយ៉ាងក្បោះក្បាយពីវិធីបកស្រាយមាត្រា៩ ដែលជាស្នូលដល់ការផ្តល់សេវាសាធារណៈដ៏សំខាន់បំផុតមួយក្នុងចំណោមសេវាកម្មសំខាន់ៗដទៃទៀត ដែលផ្តល់ដោយស្ថាប័ននានារបស់រដ្ឋាភិបាលដូចជាក្រសួងយុត្តិធម៌ជាដើម។ ការិយាល័យឧត្តមស្នងការទទួលបន្ទុកសិទ្ធិមនុស្សមានក្តីសោមនស្ស ក្នុងការពាំនាំនូវប្រភពដ៏មានតំលៃនេះដល់កម្ពុជា។

ការិយាល័យឧត្តមស្នងការអង្គការសហប្រជាជាតិនៃបន្ទុកសិទ្ធិមនុស្ស
កម្ពុជា
ខែឧសភា ឆ្នាំ២០១៥

កតិកាសញ្ញាអន្តរជាតិស្តីពីសិទ្ធិពលរដ្ឋ និង សិទ្ធិនយោបាយ

មាត្រា ៩

១. ជនគ្រប់រូបមានសិទ្ធិមានសេរីភាព និងសន្តិសុខផ្ទាល់ខ្លួន។ គ្មានជនណាម្នាក់ត្រូវចាប់ខ្លួន ឬឃុំខ្លួនតាមអំពើចិត្តបានឡើយ។ គ្មានជនណាម្នាក់ត្រូវដកហូតសេរីភាពបានឡើយ លើកលែងតែមានហេតុផល និងស្របតាមនីតិវិធីដែលមានចែងនៅក្នុងច្បាប់។

២. ជនណាដែលត្រូវបានចាប់ខ្លួន ត្រូវមានសិទ្ធិឱ្យគេប្រាប់ឱ្យដឹងនៅពេលចាប់ខ្លួន អំពីមូលហេតុនៃការចាប់ខ្លួន និងត្រូវប្រាប់ឱ្យដឹងភ្លាមអំពីការចោទប្រកាន់។

៣. បុគ្គលណាដែលបានចាប់ខ្លួន ឬឃុំខ្លួនពីបទព្រហ្មទណ្ឌ នឹងត្រូវបាននាំខ្លួនទៅចំពោះមុខចៅក្រម ឬអាជ្ញាធរណាមួយផ្សេងទៀតដែលអនុញ្ញាតដោយច្បាប់ឱ្យបំពេញមុខងារតុលាការក្នុងរយៈពេលយ៉ាងខ្លីបំផុត និងត្រូវបានជំនុំជម្រះក្នុងរយៈពេលសមស្រប ឬត្រូវដោះលែង។ ការឃុំខ្លួនមនុស្សដើម្បីរង់ចាំការជំនុំជម្រះ គឺមិនមែនជាវិធានទូទៅទេ ប៉ុន្តែការឱ្យនៅក្រៅឃុំត្រូវតែមានការធានាការចូលខ្លួនរបស់ជននោះនៅពេលសវនាការ ឬនៅគ្រប់ដំណាក់កាលដទៃទៀតនៃនីតិវិធី ហើយត្រូវមានមុខក្នុងការអនុវត្តន៍សាលក្រម។

៤. ផលដែលត្រូវដកហូតសេរីភាព ដោយការឃាត់ខ្លួន ឬឃុំខ្លួន ត្រូវតែ មានសិទ្ធិដាក់ពាក្យបណ្តឹង ដើម្បីឱ្យតុលាការអាចសម្រេចដោយមិនពន្យារពេលអំពី នីត្យានុកូលភាពនៃការឃុំខ្លួន និងការបង្គាប់ឱ្យនៅក្រៅឃុំ បើការឃុំខ្លួននោះមិនស្រប ច្បាប់។

៥. ផលដែលបានរងគ្រោះដោយសារការឃាត់ខ្លួន ឬឃុំខ្លួនដោយខុសច្បាប់ មានសិទ្ធិទាមទារសំណង។

សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ៣៥

មាត្រា៩៖ សេរីភាព និងសន្តិសុខរបស់មនុស្ស

I. ចំណាប់អារម្មណ៍ទូទៅ

១. សេចក្តីពន្យល់ទូទៅនេះជំនួសឲ្យសេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ៨(សម័យប្រជុំលើកទី៨ប្រាំមួយ) ដែលបានអនុម័តកាលពីឆ្នាំ១៩៨២។
២. មាត្រា៩ ទទួលស្គាល់ និងការពារទាំងសេរីភាពរបស់មនុស្ស និងសន្តិសុខរបស់មនុស្ស។ នៅក្នុងសេចក្តីប្រកាសជាសកលស្តីពីសិទ្ធិមនុស្ស មាត្រា៣ ប្រកាសថា មនុស្សគ្រប់រូបមានសិទ្ធិរស់រានមានជីវិត មានសេរីភាព និងមានសន្តិសុខរបស់មនុស្ស។ នេះគឺជាសិទ្ធិដ៏សំខាន់ទីមួយ ដែលត្រូវការការពារដោយសេចក្តីប្រកាសជាសកលនេះ ដោយបង្ហាញពីសារៈសំខាន់យ៉ាងជ្រាលជ្រៅនៃមាត្រា៩ នៃកតិកាសញ្ញា ទាំងសម្រាប់បុគ្គល និងសង្គមទាំងមូល។ សេរីភាព និងសន្តិសុខរបស់មនុស្សមានតម្លៃខ្លាំងណាស់ សម្រាប់ជាផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់របស់ពួកគេ និងដោយសារតែការដកហូតសេរីភាព និងសន្តិសុខរបស់មនុស្សកន្លងមក ធ្លាប់ជាដើមហេតុចំបងដល់ការធ្វើឲ្យខូចខាតដល់ការទទួលបានសិទ្ធិដទៃទៀត។

៣. សេរីភាពរបស់មនុស្ស ទាក់ទងនឹងការរួចផុតពីការឃុំឃាំងរាងកាយ មិនមែនជាសេរីភាពទូទៅចង់ធ្វើអ្វីតាមចិត្តនោះទេ។^១ សន្តិសុខរបស់ មនុស្សទាក់ទងនឹងការរួចផុតពីការបង្ករបួសស្នាមលើរាងកាយ និង ផ្លូវចិត្ត ឬបុរណភាពរាងកាយ និងផ្លូវចិត្ត ដូចដែលត្រូវបានពិភាក្សា បន្ថែម នៅក្នុងកថាខណ្ឌ៩ ខាងក្រោម។ មាត្រា៩ ធានាការពារសិទ្ធិ ទាំងនេះដល់ជនគ្រប់រូប។ "ជនគ្រប់រូប" រួមទាំង ក្នុងចំណោមអ្នកដទៃ មានក្មេងស្រី និងក្មេងប្រុស ទាហាន ជនពិការ មនុស្សស្រីស្រឡាញ់ ភេទដូចគ្នា មនុស្សប្រុសស្រឡាញ់ភេទដូចគ្នា មនុស្សស្រឡាញ់ ភេទទាំងពីរ និងមនុស្សប្តូរភេទ ជនចម្លែក ជនភៀសខ្លួន ជនស្វែង រកសិទ្ធិជ្រកកោន ជនគ្មានសញ្ជាតិ ពលករទេសន្តរប្រវេសន៍ ជន ដែលត្រូវបានដាក់ទោសពីបទឧក្រិដ្ឋ និងជនដែលពាក់ព័ន្ធនៅក្នុង សកម្មភាពភេរវកម្ម។

៤. កថាខណ្ឌ២ ដល់កថាខណ្ឌ៥ នៃមាត្រា៩ កំណត់ពីកិច្ចការពារជាក់ លាក់ដល់ការការពារសេរីភាពនិងសន្តិសុខរបស់មនុស្ស។ បទប្បញ្ញត្តិ ខ្លះនៃមាត្រា៩ (មួយផ្នែកនៃកថាខណ្ឌ២ និងកថាខណ្ឌ៣ទាំងមូល) អនុវត្តចំពោះតែការដាក់បន្ទុកពីបទល្មើសព្រហ្មទណ្ឌប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែ ផ្នែកដែលនៅសល់ ជាពិសេស កិច្ចធានាការពារយ៉ាងសំខាន់ ដែល បានដាក់ចេញក្នុងកថាខណ្ឌ៤ តួយ៉ាង សិទ្ធិទទួលបានការពិនិត្យ ឡើងវិញដោយតុលាការ អំពីនីត្យានុកូលភាពនៃការឃុំខ្លួន អនុវត្ត ចំពោះបុគ្គលទាំងអស់ដែលត្រូវបានគេដកហូតសេរីភាព។

^១ បណ្តឹងលេខ៨៥៤/១៩៩៩ រវាង Wackenheim និងប្រទេសបារាំង កថាខណ្ឌទី៦.៣។

៥. ការដកហូតសេរីភាពពាក់ព័ន្ធនឹងការរឹតបន្តឹងកាន់តែធ្ងន់ធ្ងរថែមទៀត នៃចលនានៅក្នុងលំហកាន់តែតូច ជាជាងគ្រាន់តែការជ្រៀតជ្រែក ដល់សេរីភាពនៃការដើរហើរ ក្រោមមាត្រា១២។^២ ឧទាហរណ៍នៃការ ដកហូតសេរីភាព រួមមាន ការឃាត់ខ្លួននៅនគរបាល "ការនាំខ្លួនមក ឆ្លើយនៅមុខតុលាការ" ^៣ ការបញ្ជូនទៅកន្លែងឃុំខ្លួនវិញបន្ទាប់ពីជំនុំ ជម្រះក្តីរួច ការដាក់ពន្ធនាគារបន្ទាប់ពីការកាត់ទោសរួច ការឃុំខ្លួន ក្នុងផ្ទះ^៤ ការឃុំខ្លួនបែបរដ្ឋបាល ការដាក់ឲ្យសម្រាកពេទ្យដោយមិន ស្ម័គ្រចិត្ត^៥ ការដាក់កុមារឲ្យស្ថិតនៅក្នុងការគ្រប់គ្រងជាស្ថាប័ន និង ការបង្ខាំងនៅក្នុងកន្លែងដាក់កំហិតមួយនៃអាកាសយានដ្ឋាន^៦ និង រួមទាំងការដឹកជញ្ជូនដោយបង្ខំផងដែរ។^៧ ការដកហូតសេរីភាពក៏រួម បញ្ចូលផងដែរនូវការកំហិតបន្ថែមទៀតទៅលើបុគ្គល ដែលត្រូវបាន ឃុំខ្លួនរួចទៅហើយនោះ ឧទាហរណ៍ ការឃុំខ្លួនអ្នកទោសដាច់ដោយ ឡែកតែង ឬឧបករណ៍កំហិតផ្លូវកាយ។^៨ ក្នុងអំឡុងពេលបម្រើកង ទ័ព ការដាក់កំហិតទាំងឡាយដែលក្លាយជាការដកហូតសេរីភាព

^២. បណ្តឹងលេខ២២៦/១៩៨៧ រវាង González del Río និងប្រទេសប៉េរូ កថាខណ្ឌ៥.១។ បណ្តឹងលេខ ៨៣៣/១៩៩៨ រវាងKarker និងប្រទេសបារាំង កថាខណ្ឌ៨.៥។

^៣. សូមមើលសេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់ប្រទេសម៉ិចស៊ិកូ ឆ្នាំ២០១០ កថាខណ្ឌ១៥។

^៤ បណ្តឹងលេខ១១៣៤/២០០២ រវាង Gorji-Dinka និងប្រទេសកាម្ពុជា កថាខណ្ឌ៥.៤។ សូមមើលផងដែរសេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់ប្រទេសអង់គ្លេស ឆ្នាំ២០០៨ កថាខណ្ឌ១៧ (បទបញ្ជាត្រួតពិនិត្យ រួមទាំងបំរាមគោចរ លើសពី១៦ម៉ោង)។

^៥ បណ្តឹងលេខ៧៥៤/១៩៩៧ រវាង A និងប្រទេសណូរវេលហ្សឡង់ដ៍ កថាខណ្ឌ៧.២ (សុខភាពផ្លូវចិត្ត)។ សូម មើលសេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់ប្រទេសម៉ូលដូវ៉ា ឆ្នាំ២០០៩ កថាខណ្ឌ១៣ (ជំងឺឆ្លង)។

^៦. សូមមើលសេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់ប្រទេសម៉ូលដូវ៉ា ឆ្នាំ២០០៤ កថាខណ្ឌ១៧ (ការឃុំខ្លួនជនអន្តោរប្រវេសន៍រង់ចាំការបញ្ជូនត្រឡប់ទៅវិញ)។

^៧. បណ្តឹងលេខ R.12/52 រវាង Saldías de López និងប្រទេសអ៊ុយរុយហ្គាយ កថាខណ្ឌ១៣។

^៨. សូមមើលសេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់សាធារណរដ្ឋនៃក ឆ្នាំ២០០៧ កថាខណ្ឌ១៣។ និងសេចក្តីសង្កេត សន្និដ្ឋានសំរាប់សាធារណរដ្ឋកូរ៉េ ឆ្នាំ២០០៦ កថាខណ្ឌ១៣។

សម្រាប់ជនស៊ីវិលម្នាក់នោះ អាចមិនមែនជាការដកហូតសេរីភាពនោះទេ ប្រសិនបើការដាក់កំហិតទាំងនោះ មិនលើសពីភាពចាំបាច់នៃការបម្រើកងទ័ពជាធម្មតា ឬមិនខុសពីលក្ខខណ្ឌធម្មតានៃជីវិតនៅក្នុងកងកម្លាំងប្រដាប់អាវុធរបស់រដ្ឋភាគីដែលពាក់ព័ន្ធនោះ។^៩

៦. ការដកហូតសេរីភាពបុគ្គល គឺគ្មានការយល់ព្រមដោយសេរីនោះទេ។ បុគ្គលដែលទៅប៉ុស្តិ៍នគរបាលដោយស្ម័គ្រចិត្ត ដើម្បីចូលរួមក្នុងការស៊ើបអង្កេត និងបុគ្គលដែលដឹងថាពួកគេមានសិទ្ធិទៅទៅវិញនៅពេលណាក៏បាន គឺមិនត្រូវបានគេដកហូតសេរីភាពរបស់ខ្លួនឡើយ។^{១០}

៧. រដ្ឋភាគីមានករណីកិច្ចចាត់វិធានការសមស្រប ដើម្បីការពារសិទ្ធិមានសេរីភាពរបស់មនុស្ស ប្រឆាំងនឹងការដកហូតដោយបុគ្គលទីបី។^{១១} រដ្ឋភាគីត្រូវការពារបុគ្គលពីការចាប់ជំរិត ឬការឃុំខ្លួនដោយឧក្រិដ្ឋជន ឬក្រុមមិនធម្មតានានា រួមទាំង ក្រុមប្រដាប់អាវុធ ឬក្រុមភេរវករដែលប្រតិបត្តិការនៅក្នុងទឹកដីរបស់ខ្លួន។ រដ្ឋក៏ត្រូវការពារបុគ្គលផងដែរពីការដកហូតសេរីភាពដោយមិនត្រឹមត្រូវ ដោយអង្គការមិនស្របច្បាប់នានា ដូចជា និយោជិក សាលារៀន និងមន្ទីរពេទ្យជាដើម។ រដ្ឋភាគីគួរខិតខំប្រឹងប្រែងឲ្យអស់ពីសមត្ថភាព ដើម្បីចាត់វិធានការសមស្របក្នុងការការពារបុគ្គលពីការដកហូតសេរីភាពដោយអំពើរបស់រដ្ឋដទៃទៀតនៅក្នុងដែនដីរបស់ខ្លួន។^{១២}

^៩ បណ្តឹងលេខ ២៦៥/១៩៨៧ រវាង Vuolanne និងប្រទេសហ្វាំងឡង់ កថាខណ្ឌ៩.៤។
^{១០} បណ្តឹងលេខ១៧៥៨/២០០៨ រវាង Jessop និងប្រទេសណ្ទាវែលហ្សេឡង់ កថាខណ្ឌ៧.៩-៧.១០។
^{១១} សូមមើលសេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់ប្រទេសយេម៉ែន ឆ្នាំ២០១២ កថាខណ្ឌ២៤។
^{១២} បណ្តឹងលេខ៣១៩/១៩៨៨ រវាង Cañón García និងប្រទេសអេក្វាទ័រ កថាខណ្ឌ៥.១-៥.២។

៨. នៅពេលបុគ្គលឯកជន ឬនីតិបុគ្គល ត្រូវបានផ្តល់សិទ្ធិអំណាចជូន ឬ អនុញ្ញាតដោយរដ្ឋភាគី ដើម្បីប្រើប្រាស់អំណាចចាប់ខ្លួន ឬឃុំខ្លួន រដ្ឋ ភាគីនោះនៅតែទទួលខុសត្រូវលើការប្រកាន់ខ្ជាប់ និងធានាពីការ ប្រកាន់ខ្ជាប់តាមមាត្រា៩។ រដ្ឋភាគីត្រូវតែកំហិតអំណាចទាំងនោះ ដោយតឹងរឹងបំផុត ហើយត្រូវធ្វើការត្រួតពិនិត្យឲ្យបានតឹងរឹង និងមាន ប្រសិទ្ធភាពដើម្បីធានាថា អំណាចទាំងនោះមិនត្រូវបានយកទៅប្រើ ប្រាស់ខុស និងមិននាំទៅរកការចាប់ខ្លួន ឬឃុំខ្លួនដោយខុសច្បាប់ឬ តាមទំនើងចិត្តឡើយ។ រដ្ឋភាគីត្រូវតែផ្តល់ផងដែរនូវដំណោះស្រាយ ប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាពដល់ជនរងគ្រោះ ប្រសិនបើការចាប់ខ្លួន ឬ ឃុំខ្លួនតាមទំនើងចិត្ត ឬដោយខុសច្បាប់នោះ កើតឡើង។^{១៣}

៩. សិទ្ធិទទួលបានសន្តិសុខរបស់មនុស្ស ការពារបុគ្គលប្រឆាំងនឹងការ បង្ករបួសដោយចេតនាដល់រាងកាយ ឬផ្លូវចិត្ត ដោយមិនគិតពីជន រងគ្រោះជាប់ឃុំ ឬមិនជាប់ឃុំនោះឡើយ។ ឧទាហរណ៍ មន្ត្រីរបស់ រដ្ឋភាគី រំលោភសិទ្ធិទទួលបានសន្តិសុខផ្ទាល់ខ្លួន នៅពេលពួកគេ បង្ករបួសផ្លូវកាយដោយគ្មានហេតុផល។^{១៤} សិទ្ធិទទួលបានសន្តិសុខ ផ្ទាល់ខ្លួន ក៏តម្រូវផងដែរឲ្យរដ្ឋភាគី ចាត់វិធានការសមស្របក្នុងការ ឆ្លើយតបទៅនឹងការគំរាមសម្លាប់មនុស្ស នៅក្នុងទីសាធារណៈ និង កាន់តែទូទៅជាងនេះ ដើម្បីការពារបុគ្គលទាំងឡាយពីការគំរាម កំហែងដែលមើលឃើញជាមុន ចំពោះអាយុជីវិត ឬបុរណភាពរាង

^{១៣} សូមមើលសេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់ប្រទេសហ្គាតេម៉ាឡា ឆ្នាំ២០១២ កថាខណ្ឌ១៦។

^{១៤} បណ្តឹងលេខ២១៣/១៩៩៥ រវាងLeehong និងប្រទេសថាវ៉ែកា កថាខណ្ឌទី៩.៣។

កាយដែលបង្កឡើងពីវិស័យណាមួយរបស់រដ្ឋាភិបាល ឬឯកជន។^{១៥} រដ្ឋភាគីត្រូវចាត់វិធានការខាងមុខសមស្របនានា ដើម្បីបង្ការការបង្ក របួសនាពេលអនាគតនិងវិធានការប្រតិសកម្មនានា ដូចជាការអនុវត្ត ច្បាប់ព្រហ្មទណ្ឌក្នុងការឆ្លើយតបទៅនឹងការបង្ករបួសកាលពីអតីត។ ឧទាហរណ៍ រដ្ឋភាគីត្រូវឆ្លើយតបដោយសមស្របទៅនឹងលំនាំនៃ អំពើហិង្សាប្រឆាំងនឹងបុគ្គលនានា ដូចជាការបំភិតបំភ័យដល់អ្នកការ ពារសិទ្ធិមនុស្ស និងអ្នកសារព័ត៌មាន ការសងសឹកដល់សាក្សី អំពើ ហិង្សាលើស្ត្រី រួមទាំងអំពើហិង្សាក្នុងគ្រួសារ ការដាក់ទណ្ឌកម្មលក់ ដំដល់កូនទាហានដែលជាប់កំណែនថ្មី អំពើហិង្សាលើកុមារ អំពើ ហិង្សាលើមនុស្សដោយសារតែទំនោរផ្លូវភេទ ឬអត្តសញ្ញាណភេទ^{១៦} និងអំពើហិង្សាលើជនពិការ។^{១៧} រដ្ឋភាគីគឺគួរបង្ការនិងកែសម្រួលការ ប្រើប្រាស់កម្លាំងដោយមិនសមហេតុផល នៅក្នុងការអនុវត្តច្បាប់^{១៨} និងការពារប្រជាជនរបស់ពួកគេពីការរំលោភបំពានដោយកម្លាំងសន្តិ សុខឯកជន ព្រមទាំងប្រឆាំងនឹងហានិភ័យដែលបង្កឡើងដោយការ

^{១៥} បណ្តឹងលេខ១៥៦០/២០០៧ រវាង *Marcellana និង Gumanoy* ជាមួយប្រទេសហ្វីលីពីន កថាខណ្ឌទី៧.៧។ រដ្ឋភាគីក៏បំពានសិទ្ធិទទួលបានសន្តិសុខរបស់មនុស្សដែរ ប្រសិនបើរដ្ឋនោះមានបំណងអនុវត្តយុត្តាធិការរបស់ខ្លួន ទៅលើបុគ្គលម្នាក់នោះ នៅក្រៅដែនដីរបស់ខ្លួន ដោយការប្រើប្រាស់ទោសប្រហារជីវិត ជាភាសាដើម *fatwa* អនុ ញ្ញាតិឲ្យសំលាប់ជនរងគ្រោះ។ សូមមើលសេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់សាធារណៈរដ្ឋអឺរ៉ុបអឺរ៉ង់ ឆ្នាំ១៩៩៣ កថាខណ្ឌទី៩។ ក៏សូមមើលផងដែរកថាខណ្ឌទី៦៣ នៃសេចក្តីពន្យល់ទូទៅនេះ (ការពិភាក្សាពីការអនុវត្តក្រៅដែន ដីយុត្តាធិការ)

^{១៦} សូមមើលសេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់ប្រទេសអែលសាល់វ៉ាខ័រ ឆ្នាំ២០០៣ កថាខណ្ឌទី១៦។

^{១៧} សូមមើលសេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់ប្រទេសណ័រវេស ឆ្នាំ២០១១ កថាខណ្ឌទី១០។

^{១៨} បណ្តឹងលេខ៦១៣/១៩៩៥ រវាង *Leehong* និងប្រទេសចាម៉ៃកា កថាខណ្ឌទី៩.៣។ និងសូមមើលផងដែរ គោលការណ៍ជាមូលដ្ឋានស្តីពីការប្រើប្រាស់កំលាំង និងអាវុធដោយមន្ត្រីប្រតិបត្តិច្បាប់ (១៩៩០)។

ប្រើប្រាស់អាវុធច្រើនហួសហេតុ។^{១៩} សិទ្ធិទទួលបានសន្តិសុខរបស់
មនុស្ស មិនមែនដោះស្រាយលើគ្រប់ហានិភ័យចំពោះសុខភាពផ្លូវ
កាយ ឬផ្លូវចិត្តនោះទេ ហើយក៏មិនពាក់ព័ន្ធនឹងផលប៉ះពាល់លើសុខ
ភាពដោយប្រយោល ដោយសារតែបុគ្គលនោះ ជាគោលដៅនៃ
ដំណើរការក្តីរដ្ឋប្បវេណី ឬព្រហ្មទណ្ឌនោះដែរ។^{២០}

^{១៩} សូមមើលសេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់ប្រទេសហ្វីលីពីន ឆ្នាំ២០១២ កថាខណ្ឌទី១៤។

^{២០} បណ្តឹងលេខ១១២៤/២០០២ រវាងObodzinsky និងប្រទេសកាណាដា កថាខណ្ឌទី៨.៥។

II. ការឃុំខ្លួនតាមទំនើងចិត្ត និងការឃុំខ្លួនដោយមិនត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់

១០. សិទ្ធិទទួលបានសេរីភាពរបស់មនុស្សមិនមែនជាសិទ្ធិដាច់ខាតនោះទេ។ មាត្រា៩ ទទួលស្គាល់ថា ជួនកាល ការដកហូតសេរីភាពត្រូវបានធ្វើយុត្តិកម្ម តួយ៉ាងនៅក្នុងការអនុវត្តច្បាប់ព្រហ្មទណ្ឌ។ កថាខណ្ឌទី១ តម្រូវថា ការដកហូតសេរីភាពមិនត្រូវធ្វើតាមទំនើងចិត្តនោះទេ ហើយត្រូវអនុវត្តតាមគោលការណ៍នីតិវិធី។
១១. ប្រយោគទីពីរនៃកថាខណ្ឌទី១ ហាមឃាត់ការចាប់ខ្លួន និងការឃុំខ្លួនតាមទំនើងចិត្តរីឯប្រយោគទីបី ហាមឃាត់ការដកហូតសេរីភាពដោយមិនត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ ពោលគឺការដកហូតសេរីភាពដែលមិនផ្អែកតាមហេតុផលបែបនេះ និងស្របតាមនីតិវិធីដែលមានកំណត់ក្នុងច្បាប់។ ការហាមឃាត់ទាំងពីរនេះមានន័យត្រួតគ្នាត្រង់ថា ការចាប់ខ្លួន ឬការឃុំខ្លួន អាចជាការរំលោភច្បាប់ដែលនៅជាធរមាន ប៉ុន្តែមិនតាមទំនើងចិត្ត ឬត្រូវបានច្បាប់អនុញ្ញាត ប៉ុន្តែតាមទំនើងចិត្ត ឬធ្វើទាំងតាមទំនើងចិត្ត និងមិនត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់។ ការចាប់ខ្លួន ឬការឃុំខ្លួនដែលខ្វះមូលដ្ឋានច្បាប់ណាមួយ ក៏ជាការធ្វើតាមទំនើងចិត្តដែរ។^{២១} ការឃុំខ្លួនអ្នកទោសដោយគ្មានការអនុញ្ញាតហួសពីរយៈពេលនៃការផ្ដន្ទាទោសរបស់ពួកគេ គឺជាអំពើធ្វើតាមទំនើងចិត្ត ហើយក៏មិនត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ដែរ^{២២} ក៏ដូចជាការ

^{២១} បណ្តឹងលេខ៤១៤/១៩៩០ រវាង *Mika Miha* និងប្រទេសប្លូវ៉ែណាអេក្វាទ័រ កថាខណ្ឌទី៦.៥។

^{២២} សូមមើលសេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់ប្រទេសប្រេស៊ីល ឆ្នាំ២០០៥ កថាខណ្ឌទី១៦។

ពន្យារពេលដោយគ្មានការអនុញ្ញាតនៃការឃុំខ្លួនតាមទម្រង់ផ្សេងៗ ទៀតដែរ។ ការបន្តឃុំខ្លួនជនជាប់ឃុំ ដោយរំលោភលើសេចក្តី បង្គាប់ឲ្យដោះលែងពីតុលាការ ក៏ជាការឃុំខ្លួនតាមទំនើងចិត្ត និង មិនត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ដែរ។^{២៣}

១២. ការចាប់ខ្លួន ឬការឃុំខ្លួន អាចត្រូវបានអនុញ្ញាតដោយច្បាប់ជាតិ ប៉ុន្តែទោះជាយ៉ាងណា ក៏វានៅតែអាចធ្វើឡើងតាមទំនើងចិត្តដែរ។ សញ្ញាណនៃពាក្យ "ភាពតាមទំនើងចិត្ត" មិនត្រូវធ្វើន័យឲ្យស្មើគ្នា នឹងពាក្យ "ប្រឆាំងនឹងច្បាប់" នោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវយកមកបកស្រាយ ឲ្យបានទូលំទូលាយជាងនេះ ដើម្បីរួមបញ្ចូលធាតុផ្សំនានានៃភាព មិនសមស្រប អយុត្តិធម៌ កង្វះខាតភាពអាចព្យាករណ៍បាន និង ដំណើរការត្រឹមត្រូវតាមនីតិវិធីច្បាប់^{២៤} ក៏ដូចជាធាតុផ្សំនានានៃ ភាពសមហេតុផល ភាពចាំបាច់ និងសមាមាត្រ។ ឧទាហរណ៍ ការបញ្ជូនត្រឡប់ទៅឃុំខ្លួនវិញពីបទល្មើសព្រហ្មទណ្ឌ ត្រូវតែសម ហេតុផល និងចាំបាច់ក្នុងគ្រប់កាលៈទេសៈ។^{២៥} ក្រៅពីទោស ដែលដាក់ដោយតុលាការសម្រាប់រយៈពេលកំណត់មួយ សេចក្តី សម្រេចរក្សាទុកជនណាម្នាក់នៅក្នុងឃុំតាមទម្រង់ណាក៏ដោយ គឺ ជាការធ្វើតាមទំនើងចិត្ត ប្រសិនបើការឃុំនេះ មិនស្ថិតក្រោមការ វាយតម្លៃឡើងវិញជាទៀងទាត់អំពីយុត្តិកម្មនៃការបន្តឃុំខ្លួននេះ។^{២៦}

^{២៣} បណ្តឹងលេខ៨៥៦/១៩៩៩ រវាង Chambala និងប្រទេសហ្សំបៀ កថាខណ្ឌទី៧.៣។
^{២៤} បណ្តឹងលេខ១១៣៤/២០០២ រវាង Gorji-Dinka និងប្រទេសកាំម៉ែរូន កថាខណ្ឌទី៥.១។ និងបណ្តឹងលេខ ៣០៥/១៩៨៨ រវាង Van Alphen និងប្រទេសហុលឡង់ដ៍ កថាខណ្ឌទី៥.៨។
^{២៥} បណ្តឹងលេខ១៣៦៩/២០០៥ រវាង Kulov និងប្រទេសកៀកដីស្ថាន កថាខណ្ឌទី៨.៣។ ការឃុំខ្លួនបណ្តោះ អាសន្នក្នុងរឿងក្តីព្រហ្មទណ្ឌ ត្រូវយកមកពិភាក្សាគ្នាបន្ថែមទៀត នៅក្នុងផ្នែកទី៤ ខាងក្រោម នៃសេចក្តីពន្យល់ ទូទៅនេះ។
^{២៦} សូមមើលឧទាហរណ៍នៃបណ្តឹងលេខ១៣២៤/២០០៤ រវាង Shafiq និងប្រទេសអូស្ត្រាលី កថាខណ្ឌទី៧.២។

១៣. ពាក្យ "ចាប់ខ្លួន" សំដៅដល់ការចាប់ខ្លួនមនុស្សណាម្នាក់ ដែលចាប់ផ្តើមពីការដកហូតសេរីភាព ហើយពាក្យ "ឃុំខ្លួន" សំដៅដល់ការដកហូតសេរីភាពដែលចាប់ផ្តើមដោយការចាប់ខ្លួន និងដែលបន្តក្នុងពេលចាប់ពីការចាប់ខ្លួន រហូតដល់ពេលដោះលែងវិញ។^{២៧} ការចាប់ខ្លួននៅក្នុងអត្ថន័យនៃមាត្រា៩ មិនចាំបាច់ពាក់ព័ន្ធនឹងការចាប់ខ្លួនផ្លូវការ ដូចចែងក្នុងច្បាប់ជាតិនោះទេ។^{២៨} នៅពេលមានការដកហូតសេរីភាពបន្ថែមទៀត ត្រូវបានធ្វើឡើងចំពោះមនុស្សម្នាក់ដែលស្ថិតក្នុងការឃុំខ្លួនរួចទៅហើយនោះ ដូចជា ការឃុំខ្លួនដោយសារបទព្រហ្មទណ្ឌដែលមិនពាក់ព័ន្ធ ការចាប់ផ្តើមនៃការដកហូតសេរីភាពនោះ ក៏មានន័យថាជាការចាប់ខ្លួនដែរ។^{២៩}

១៤. កតិកាសញ្ញានេះ មិនចែងពីការរៀបរាប់អំពីហេតុផលដែលអាចធ្វើបានសម្រាប់ការដកហូតសេរីភាពរបស់មនុស្សម្នាក់ឡើយ។ មាត្រា៩ ទទួលស្គាល់យ៉ាងច្បាស់ថា បុគ្គលនានាអាចត្រូវបានឃុំខ្លួនពីបទព្រហ្មទណ្ឌ ហើយមាត្រា១១ ហាមឃាត់យ៉ាងច្បាស់ពីការដាក់ពន្ធនាគារដោយមូលហេតុនៃការមិនអាចបំពេញបានតាមលក្ខខណ្ឌនៃកិច្ចសន្យា។^{៣០} បទប្បញ្ញត្តិដទៃទៀតដែលពាក់ព័ន្ធនឹងការដកហូត

^{២៧} សូមមើលបណ្តឹងលេខ៦៣១/១៩៩៥ រវាង *Spakmo និងប្រទេសណ័រវេស* កថាខណ្ឌទី៦.៣។

^{២៨} បណ្តឹងលេខ១៤៦០/២០០៦ រវាង *Yklymova* និងប្រទេសរុស្ស៊ី កថាខណ្ឌ៧.២-៧.៣ (ការចាប់ខ្លួនឃុំនៅផ្ទះតាមព្រឹត្តិហេតុ) បណ្តឹងលេខ១០៩៦/២០០២ រវាង *Kurbanova* និងប្រទេសតាជីគីស្ថាន កថាខណ្ឌទី៧.២ (ការឃុំខ្លួន មុនមានដីកាចាប់ខ្លួន)។

^{២៩} បណ្តឹងលេខ៦៣៥/១៩៩៨ រវាង *Morrison* និងប្រទេសចាម៉ែកា កថាខណ្ឌទី២២.២-២២.៣។ និងបណ្តឹងលេខ១៣៩៧/២០០៥ រវាង *Engo* និងប្រទេសកាំមេរូន កថាខណ្ឌទី៧.៣។

^{៣០} ការឃុំខ្លួនក្នុងបទល្មើសព្រហ្មទណ្ឌ ដូចជាបទឆបោក ដែលពាក់ព័ន្ធនឹងបំណុលនៃច្បាប់រដ្ឋប្បវេណី មិនបំពានមាត្រា១១ទេ ហើយក៏មិនក្លាយជាការឃុំខ្លួនតាមទំនើងចិត្តដែរ។ បណ្តឹងលេខ១៣៤២/២០០៥ រវាង *Gavrillin* និងប្រទេសបេលាហ្សុស កថាខណ្ឌ៧.៣

សេរីភាព ក៏ត្រូវកំណត់ដោយច្បាប់ដែរ ហើយត្រូវតែអមដោយនីតិវិធីដែលទប់ស្កាត់ការឃុំខ្លួនតាមទំនើងចិត្ត។ មូលដ្ឋាន និងនីតិវិធីដែលកំណត់ដោយច្បាប់ មិនត្រូវបំផ្លាញសិទ្ធិមានសេរីភាពរបស់មនុស្សឡើយ។^{៣១} បទប្បញ្ញត្តិនេះមិនត្រូវក្លាយជាការគេចចេញពីព្រំដែនកំណត់នៃប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌ ដោយការផ្តល់សមមូលនៃទណ្ឌកម្មព្រហ្មទណ្ឌ ដោយគ្មានការការពារជាធរមាននោះឡើយ។^{៣២} ទោះបីជាលក្ខខណ្ឌនៃការឃុំខ្លួន ត្រូវបានបញ្ជាក់ជាបឋមដោយមាត្រា៧ និងមាត្រា១០ ក៏ដោយ ក៏ការឃុំខ្លួនអាចមានតាមទំនើងចិត្តដែរ ប្រសិនបើលក្ខណៈនៃការប្រព្រឹត្តិទៅលើជនជាប់ឃុំមិនត្រូវគ្នានឹងគោលបំណងនៃការឃុំខ្លួននោះ។^{៣៣} ការដាក់ទោសដ៏ធ្ងន់ធ្ងរហួសហេតុឲ្យជាប់ពន្ធនាគារ ពីបទប្រមាថតុលាការ ដោយមិនមានការពន្យល់គ្រប់គ្រាន់ និងដោយគ្មានកិច្ចការពារតាមនីតិវិធីឯករាជ្យនោះ គឺមានន័យថា ធ្វើតាមទំនើងចិត្តហើយ។^{៣៤}

១៥. នៅពេលណាដែលរដ្ឋភាគីធ្វើការឃុំខ្លួន ដោយហេតុផលសន្តិសុខ (ជូនកាលត្រូវបានស្គាល់ថាជាការឃុំខ្លួនផ្នែករដ្ឋបាល ឬការឃុំខ្លួន

^{៣១} បណ្តឹងលេខ១៦២៩/២០០៧ រវាង Fardon និងប្រទេសអូស្ត្រាលី កថាខណ្ឌទី៧.៣។

^{៣២} ដូចករណីខាងលើ កថាខណ្ឌទី៧.៤(ក)-៧.៤(គ)។ សូមមើលសេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់សហរដ្ឋអាមេរិក ឆ្នាំ២០០៦ កថាខណ្ឌទី១៩។ និងសេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ៣២ កថាខណ្ឌទី១៥ និង១៨។

^{៣៣} បណ្តឹងលេខ១៦២៩/២០០៧ រវាង Fardon និងប្រទេសអូស្ត្រាលី កថាខណ្ឌទី៧.៤(ក)។ សូមមើលសេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់ប្រទេសប៊ែលហ្ស៊ីក ឆ្នាំ២០០៤ កថាខណ្ឌទី១៦ (ការដាក់ឲ្យស្ថិតក្នុងពន្ធនាគារឧបសម្ព័ន្ធនៃអ្នករីកលចារិក)។ សេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់ចក្រភពអង់គ្លេស ឆ្នាំ២០០១ កថាខណ្ឌ១៦ (ការឃុំខ្លួនអ្នកសុំសិទ្ធិជ្រកកោនក្នុងពន្ធនាគារ)

^{៣៤} បណ្តឹងលេខ១១៨៩/២០០៣ រវាង Fernando និងប្រទេសស្រីលង្កា កថាខណ្ឌទី៩.២។ និងបណ្តឹងលេខ១៣៧៣/២០០៥ រវាង Dissanayake និងប្រទេសស្រីលង្កា កថាខណ្ឌទី៨.៣។

ដោយសារហេតុផលគំរាមកំហែងដល់សន្តិសុខ) មិនមែនជាការ ផ្ដន្ទាទោសពីបទព្រហ្មទណ្ឌ^{៣៥} គណៈកម្មាធិការពិចារណាថា ការឃុំ ខ្លួនបែបនេះ បង្កជាហានិភ័យធ្ងន់ធ្ងរ ចំពោះការដកហូតសេរីភាព តាមទំនើងចិត្ត។^{៣៦} ជាធម្មតា ការឃុំខ្លួនបែបនេះ គឺស្មើនឹងការឃុំ ខ្លួនតាមទំនើងចិត្ត ពីព្រោះថា មានវិធានការប្រកបដោយប្រសិទ្ធ ភាពផ្សេងទៀតសម្រាប់អនុវត្តដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាគំរាមកំហែង នោះ រួមទាំងតាមប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌផងដែរ។ ប្រសិនបើ ក្រោមកាលៈទេសៈពិសេសបំផុត មានការលើកឡើងថាមានការ គំរាមកំហែងបច្ចុប្បន្ន ដោយផ្ទាល់ និងជាក់លាក់ ដើម្បីធ្វើយុត្តិកម្ម ពីការឃុំខ្លួនមនុស្ស ដែលត្រូវបានចាត់ទុកថា បង្កការគំរាមកំហែង បែបនេះ នោះបន្ទុកនៃភ័ស្តុតាងត្រូវស្ថិតលើរដ្ឋភាគីដែលត្រូវបង្ហាញ ថា បុគ្គលនោះបង្កការគំរាមកំហែងបែបនេះ ហើយថាគេមិនអាច មានវិធានការអ្វីផ្សេងឡើយ ហើយបន្ទុកនេះនឹងកើនឡើងជាមួយ នឹងរយៈពេលនៃការឃុំខ្លួន។ រដ្ឋភាគីក៏ត្រូវបង្ហាញផងដែរថា ការ ឃុំខ្លួន មិនត្រូវលើសពីរយៈពេលចាំបាច់ជាដាច់ខាត ហើយរយៈ ពេលសរុបនៃការឃុំខ្លួនដែលអាចធ្វើឡើងត្រូវមានកម្រិត ព្រមទាំង ថា ខ្លួនគោរពយ៉ាងពេញលេញនូវកិច្ចធានាការពារដូចមានចែងក្នុង មាត្រា៩ ក្នុងគ្រប់ករណី។ ការពិនិត្យឡើងវិញជាបន្ទាន់ និងទៀង

^{៣៥} កថាខណ្ឌនេះពាក់ព័ន្ធនឹងការឃុំខ្លួនដោយសារហេតុផលសន្តិសុខ គឺមិនមែនជាទម្រង់នៃការឃុំខ្លួនដើម្បីបង្ការ ក្រោយការផ្ដន្ទាទោស ដូចមានរៀបរាប់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី២១ ខាងក្រោមនោះទេ ឬការឃុំខ្លួនសំរាប់ហេតុផល បត្យាប័ន ឬការត្រួតពិនិត្យអន្តោប្រវេសន៍។ សូមមើលកថាខណ្ឌទី១៨ ខាងក្រោម នៃសេចក្ដីពន្យល់ទូទៅនេះ។

^{៣៦} សូមមើលសេចក្ដីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់ប្រទេសកូឡុំប៊ី ឆ្នាំ២០១០ កថាខណ្ឌទី២០ សំរាប់ប្រទេសហ្សកដង ឆ្នាំ២០១០ កថាខណ្ឌទី១១។

ទាត់ដោយតុលាការឬសាលាជម្រះក្តីដទៃទៀតដែលមានលក្ខណៈសម្បត្តិដូចគ្នា ទាំងឯករាជ្យភាព និងអនាគតិទៅនឹងតុលាការ គឺជាកិច្ចធានាការពារចាំបាច់មួយសម្រាប់លក្ខខណ្ឌទាំងនេះ ក៏ដូចជាការទទួលបានជំនួយផ្នែកច្បាប់ឯករាជ្យ ជាពិសេស ដែលជ្រើសរើសដោយជនជាប់ឃុំ និងការបង្ហាញដល់ជនជាប់ឃុំ យ៉ាងហោចណាស់ នូវភស្តុតាងស្នូលដល់ការធ្វើសេចក្តីសម្រេចបែបនោះ។^{៣៧}

១៦. ឧទាហរណ៍យ៉ាងច្បាស់នៃការឃុំខ្លួនតាមទំនើងចិត្ត រួមមាន ការឃុំខ្លួនសមាជិកគ្រួសាររបស់ឧក្រិដ្ឋជនជាប់ចោទ ដែលមិនត្រូវបានគេចោទប្រកាន់ពីការប្រព្រឹត្តឧសណាមួយ ការចាប់ជាចំណាច់ខ្មាំង និងការចាប់ខ្លួនសម្រាប់គោលបំណងជំរិតទារសំណូក ឬសំរាប់គោលបំណងឧក្រិដ្ឋកម្មស្រដៀងគ្នាដទៃទៀត។

១៧. ការចាប់ ឬការឃុំខ្លួន ទុកជាការដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះការប្រើប្រាស់សិទ្ធិស្របច្បាប់ដូចត្រូវបានធានាការពារដោយកតិកាសញ្ញានេះ គឺជាការធ្វើតាមទំនើងចិត្ត រួមទាំងសេរីភាពនៃគំនិត និងការបញ្ចេញមតិ (មាត្រា១៩)^{៣៨} សេរីភាពនៃការប្រមូលផ្តុំ (មាត្រា២១) សេរីភាពសមាគម (មាត្រា២២) សេរីភាពសាសនា (មាត្រា១៨) និងសិទ្ធិជាឯកជន (មាត្រា១៧)។ ការចាប់ខ្លួន ឬការឃុំខ្លួនដោយសារការរើសអើង ដែលរំលោភលើមាត្រា២ កថាខណ្ឌទី១ មាត្រា៣ ឬ

^{៣៧} អំពីទំនាក់ទំនងរវាងមាត្រា៩ និងមាត្រា៤ នៃកតិកាសញ្ញានេះ និងច្បាប់មនុស្សធម៌អន្តរជាតិ សូមមើលកថាខណ្ឌទី៦ និង៦៧ នាងក្រោមនៃសេចក្តីពន្យល់ទូទៅនេះ។

^{៣៨} បណ្តឹងលេខ៣២៨/១៩៨៨ រវាង Zelaya Blanco និងប្រទេសនីកាវ៉ាហ្គ័រ កថាខណ្ឌទី១០.៣។

មាត្រា២៦ ក៏ជាការធ្វើតាមទំនើងចិត្តដែលជាគោលការណ៍។^{៣៩} ការដាក់ទោសព្រហ្មទណ្ឌប្រតិសកម្មដោយការឃុំខ្លួន ដែលរំលោភលើមាត្រា១៥ ក៏ជាការឃុំខ្លួនតាមទំនើងចិត្ត។^{៤០} ការបាត់ខ្លួនដោយបង្ខំបំពានបទប្បញ្ញត្តិសំខាន់ និងនីតិវិធីជាច្រើននៃកតិកាសញ្ញា និងបង្កើតជាទម្រង់ធ្ងន់ធ្ងរដោយឡែកមួយនៃការឃុំខ្លួនតាមទំនើងចិត្ត។ ការដាក់ពន្ធនាគារ បន្ទាប់ពីការជំនុំជម្រះដោយមិនយុត្តិធម៌យ៉ាងច្បាស់ក្រឡែត គឺជាការធ្វើតាមទំនើងចិត្ត ប៉ុន្តែមិនមែនរាល់ការរំលោភលើការធានាតាមនីតិវិធីជាក់លាក់ សម្រាប់ចុងចោទនៃបទព្រហ្មទណ្ឌក្នុងមាត្រា១៤ ក្លាយជាការឃុំខ្លួនតាមទំនើងចិត្តនោះឡើយ។^{៤១}

១៨. ការឃុំខ្លួនក្នុងពេលដំណើរការក្តីសម្រាប់ការគ្រប់គ្រងអន្តោរប្រវេសន៍មិនមែនជាការធ្វើតាមទំនើងចិត្តដោយផ្ទាល់នោះទេ ប៉ុន្តែការឃុំខ្លួនត្រូវតែមានហេតុផលសមស្រប ចាំបាច់ និងសមាមាត្រទៅតាមកាលៈទេសៈ និងធ្វើការវាយតម្លៃឡើងវិញទៅតាមពេលវេលា។^{៤២}

^{៣៩}. បណ្តឹងលេខ១៣១៤/២០០៤ រវាង O'Neill & Quinn និងប្រទេសអៀកឡង់ដ៍ កាថាខណ្ឌទី៨.៥ (រកមិនឃើញមានការរំលោភបំពាន)។ សូមមើលសេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់ប្រទេសហុងឌុយវ៉ាស់ ឆ្នាំ២០០៦ កាថាខណ្ឌ ទី១៣ (ការឃុំខ្លួនដោយសារនិន្នាការផ្លូវភេទ)។ សេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់ប្រទេសកាំអ៊ីរុន ឆ្នាំ២០១០ កាថាខណ្ឌទី១២ (ការដាក់ពន្ធនាគារចំពោះអ្នកពេញវ័យដែលស្រលាញ់ភេទដូចគ្នាដោយស្ម័គ្រចិត្ត)។

^{៤០}. បណ្តឹងលេខ១៦២៩/២០០៧ រវាង Fardon និងប្រទេសអូស្ត្រាលី កាថាខណ្ឌទី៧.៤(ខ)។

^{៤១}. បណ្តឹងលេខ១០០៧/២០០១ រវាង Sineiro Fernández និងប្រទេសអេស្ប៉ាញ កាថាខណ្ឌទី៦.៣ (អវត្តមាននៃការពិនិត្យឡើងវិញអំពីការផ្ដន្ទាទោស ដោយតុលាការជាន់ខ្ពស់ បានបំពានកាថាខណ្ឌ៥ នៃមាត្រា១៤ មិនមែនកាថាខណ្ឌទី១ នៃមាត្រា៩ទេ)

^{៤២}. បណ្តឹងលេខ៩៦០/១៩៩៣ រវាង A និងប្រទេសអូស្ត្រាលី កាថាខណ្ឌទី៩.៣-៩.៤។ បណ្តឹងលេខ ៧៩៤/១៩៩៨ រវាង Jalloh និងប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ កាថាខណ្ឌទី៨.២។ និងបណ្តឹងលេខ១៥៥៧/២០០៧ រវាង Nystrom និងប្រទេសអូស្ត្រាលី កាថាខណ្ឌទី៧.២-៧.៣

អ្នកសុំសិទ្ធិជ្រកកោន ដែលចូលមកក្នុងទឹកដីរបស់រដ្ឋភាគីដោយមិនស្របច្បាប់ អាចត្រូវបានឃុំខ្លួនមួយរយៈពេលខ្លីជាដំបូង ដើម្បីធ្វើកំណត់ហេតុពីការចូលរបស់ពួកគេ កត់ត្រាទុកនូវការទាមទាររបស់ពួកគេ ហើយកំណត់ពីអត្តសញ្ញាណរបស់ពួកគេ ប្រសិនបើមានការសង្ស័យ។^{៤៣} ការឃុំខ្លួនពួកគេបន្ថែមទៀត ខណៈដែលកំពុងដោះស្រាយការទាមទាររបស់ពួកគេ គឺជាការឃុំខ្លួនតាមទំនើងចិត្តដែរ ដោយហេតុថាពុំមានហេតុផលដោយឡែកៗ ជាក់លាក់សម្រាប់បុគ្គលម្នាក់ៗ ដូចជា ភាពដូចគ្នាជាបុគ្គលនៃការរត់គេច គ្រោះថ្នាក់នៃអំពើល្មើសចំពោះអ្នកដទៃ ឬហានិភ័យនៃអំពើប្រឆាំងសន្តិសុខជាតិ។^{៤៤} សេចក្តីសម្រេច ត្រូវតែពិចារណាទៅលើកត្តាពាក់ព័ន្ធនានា ម្តងមួយករណីៗ និងមិនផ្អែកលើវិធានជាភាគព្វកិច្ចសម្រាប់ប្រភេទទូលាយមួយឡើយ ត្រូវពិចារណាអំពីមធ្យោបាយដែលមិនមានលក្ខណៈប្រទូស្តរាយ ចំពោះការសម្រេចបានគោលដៅដូចគ្នាដូចជា កាតព្វកិច្ចរាយការណ៍ សិទ្ធិប្រកួតប្រជែង ឬលក្ខខណ្ឌផ្សេងទៀតដើម្បីទប់ស្កាត់ការរត់គេច និងត្រូវស្ថិតក្រោមការវាយតម្លៃឡើងវិញ និងការពិនិត្យឡើងវិញតាមផ្លូវតុលាការ ឱ្យបានទៀងទាត់ ។^{៤៥}

^{៤៣} បណ្តឹងលេខ១០៦៩/២០០២ រវាង Bakhtiyari និងប្រទេសអូស្ត្រាលី កថាខ័ណ្ឌទី៩.២-៩.៣។
^{៤៤} បណ្តឹងលេខ១៩៥១/២០០៧ រវាង Tarlue និងប្រទេសកាណាដា កថាខ័ណ្ឌទី៣.៣-៧.៦។ បណ្តឹងលេខ១០៥១/២០០២ រវាងAhani និងប្រទេសកាណាដា កថាខ័ណ្ឌទី១០.២។
^{៤៥} បណ្តឹងលេខ១០១៤/២០០១ រវាង Baban និងប្រទេសអូស្ត្រាលី កថាខ័ណ្ឌទី៧.២។ បណ្តឹងលេខ១០៦៩/២០០២ រវាង Bakhtiyari និងប្រទេសអូស្ត្រាលី កថាខ័ណ្ឌទី៩.២-៩.៣។ សូមមើលគោលការណ៍ណែនាំរបស់ឧត្តមស្តង់ដារការជនភៀសខ្លួន ស្តីពីលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យ និងបទដ្ឋានដែលអាចអនុវត្តបាន ទាក់ទងនឹងការឃុំខ្លួនជនស្វែងរកសិទ្ធិជ្រកកោន និងជំរើសផ្សេងក្រៅពីការឃុំខ្លួន(២០១២) គោលការណ៍ណែនាំ៤.៣ និងឧបសម្ព័ន្ធ ក (ការបរិយាយពីជំរើសផ្សេងក្រៅពីការឃុំខ្លួន)។

សេចក្តីសម្រេចអំពីការឃុំខ្លួនជនទេសន្តរប្រវេសន៍ ត្រូវយកចិត្តទុកដាក់អំពីផលប៉ះពាល់នៃការឃុំខ្លួន លើសុខភាពផ្លូវការ និងផ្លូវចិត្តរបស់ពួកគេ។^{៤៦} រាល់ការឃុំខ្លួនណាមួយដែលចាំបាច់ គួរតែធ្វើឡើងនៅក្នុងទីកន្លែងដែលសមស្រប អនាម័យ មិនដាក់ទណ្ឌកម្មហើយមិនគួរដាក់នៅក្នុងពន្ធនាគារឡើយ។ ការមិនមានលទ្ធភាពរបស់រដ្ឋភាគី ដើម្បីបញ្ជូនជនណាមួយ ដោយសារតែភាពគ្មានរដ្ឋឬឧបសគ្គផ្សេងៗទៀត មិនត្រូវយកធ្វើយុត្តិកម្មនៃការឃុំខ្លួនមិនកំណត់នោះទេ។^{៤៧} កុមារមិនត្រូវបានដកហូតសេរីភាពនោះទេ លើកលែងតែនោះជាវិធានការចុងក្រោយបំផុត និងសម្រាប់តែរយៈពេលសមស្របខ្លីបំផុត ដោយពិចារណាអំពីឧត្តមប្រយោជន៍របស់កុមារ ថាជាការពិចារណាបឋម ទាក់ទងទៅនឹងរយៈពេល និងលក្ខខណ្ឌនៃការឃុំខ្លួន ក៏ដូចជាពិចារណាអំពីភាពងាយរងគ្រោះ ហួសហេតុ និងតម្រូវការថែទាំអនីតិជនដែលគ្មានមនុស្សពេញវ័យនៅជាមួយ។^{៤៨}

១៩. រដ្ឋភាគីគួរកែសម្រួលច្បាប់ និងការអនុវត្តន៍នានាដែលហួសសម័យនៅក្នុងវិស័យសុខភាពផ្លូវចិត្ត ដើម្បីបញ្ចៀសការឃុំខ្លួនតាមទំនើងចិត្ត។ គណៈកម្មាធិការគូសបញ្ជាក់ពីគ្រោះថ្នាក់ដែលមានជាប់ជា

^{៤៦} បណ្តឹងលេខ១៣២៤/២០០៤ រវាងShafiq និងប្រទេសអូស្ត្រាលី កថាខ័ណ្ឌទី៧.៣។ បណ្តឹងលេខ ៩០០/១៩៩៩ រវាង C និងប្រទេសអូស្ត្រាលី កថាខ័ណ្ឌទី៨.២-៨.៤។

^{៤៧} បណ្តឹងលេខ២០៩៤/២០១១ រវាង F.K.A.G និងប្រទេសអូស្ត្រាលី កថាខ័ណ្ឌទី៩.៣។

^{៤៨} បណ្តឹងលេខ១០៩០/២០០២ រវាង D. & E. និងប្រទេសអូស្ត្រាលី កថាខ័ណ្ឌទី៧.២។ បណ្តឹងលេខ ៧៩៤/១៩៩៨ រវាង Jalloh និងប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ កថាខ័ណ្ឌទី៨.២-៨.៣។ សូមមើលផងដែរអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ មាត្រា៣(១) និងមាត្រា៣៧(ខ)។

មួយនឹងការដកហូតសេរីភាពណាមួយ និងគូសបញ្ជាក់ផងដែរពី គ្រោះថ្នាក់ដោយឡែក ដែលអាចបណ្តាលឲ្យទៅជាស្ថានភាពនៃ ការសម្រាកពេទ្យដោយមិនស្ម័គ្រចិត្ត។ រដ្ឋភាគីគួរតែរៀបចំឲ្យមាន សេវាថែទាំសង្គមនៅតាមសហគមន៍ ឬជាជម្រើសនានាឲ្យបាន គ្រប់គ្រាន់ដល់ជនពិការផ្នែកចិត្តសង្គម ដើម្បីផ្តល់ជាជម្រើសជំនួស ដែលមានលក្ខណៈស្រាលជាងការឃុំខ្លួន។^{៤៩} ពិការភាពមិនត្រូវ ប្រើប្រាស់ជាហេតុផលដើម្បីដកហូតសេរីភាពនោះទេ ប៉ុន្តែការដក ហូតសេរីភាព ត្រូវតែមានលក្ខណៈចាំបាច់ និងសមាមាត្រ សម្រាប់ គោលបំណងការពារបុគ្គលដែលពាក់ព័ន្ធនោះ ពីគ្រោះថ្នាក់ធ្ងន់ធ្ងរ ឬបង្ការពីការបង្ករបួសស្នាមដល់អ្នកដទៃ។^{៥០} គេត្រូវតែអនុវត្តវាជា វិធានការចុងក្រោយបំផុតប៉ុណ្ណោះ និងសម្រាប់រយៈពេលខ្លីសមរម្យ និងត្រូវតែអមដោយកិច្ចធានាការពារចំបងៗ និងតាមនីតិវិធីគ្រប់ គ្រាន់ដែលបង្កើតដោយច្បាប់។^{៥១} នីតិវិធីគួរធានាដល់ការគោរព ទស្សនៈរបស់បុគ្គល និងគួរធានាថា អ្នកតំណាងណាក៏ដោយ ត្រូវ តែជាអ្នកតំណាងយ៉ាងពិតប្រាកដ និងការពារបំណងប្រាថ្នា និង ផលប្រយោជន៍របស់បុគ្គលនោះ។^{៥២} រដ្ឋភាគីត្រូវផ្តល់កម្មវិធីឲ្យទៅ ជាស្ថាប័ននៃការព្យាបាល និងការស្តារនីតិសម្បទាដល់បុគ្គលនោះ

^{៤៩} សូមមើលសេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់ប្រទេសឡាតវី ឆ្នាំ២០១៤ កថាខ័ណ្ឌទី១៦។

^{៥០} បណ្តឹងលេខ១០៦២/២០០២ រវាង Fijalkowska និងប្រទេសប៉ូឡូញ កថាខ័ណ្ឌទី៨.៣។ បណ្តឹងលេខ ១៦២៩/២០០៧ រវាង Fardon និងប្រទេសអូស្ត្រាលី កថាខ័ណ្ឌទី៧.៣។ សូមមើលសេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋាន សំរាប់សហព័ន្ធរុស្ស៊ី ឆ្នាំ២០០៩ កថាខ័ណ្ឌទី១៩។ អនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិជនពិការ មាត្រា១៤(១)(ខ)។

^{៥១} បណ្តឹងលេខ១០៦២/២០០២ រវាង Fijalkowska និងប្រទេសប៉ូឡូញ កថាខ័ណ្ឌទី៨.៣។

^{៥២} សូមមើលសេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់សាធារណៈរដ្ឋនៃក ឆ្នាំ២០០៧ កថាខ័ណ្ឌទី១៤។ សូមមើលផងដែរ សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ៩ របស់គណៈកម្មាធិការសិទ្ធិកុមារ កថាខ័ណ្ឌទី៤៨។

ដែលបម្រើឲ្យគោលបំណងនានាដែលត្រូវបានអះអាង ដើម្បីធ្វើ
យុត្តិកម្មដល់ការឃុំខ្លួន។^{៥៣} ការដកហូតសេរីភាព ត្រូវតែធ្វើការ
វាយតម្លៃឡើងវិញឲ្យបានទៀងទាត់ សមស្របទាក់ទងទៅនឹងភាព
ចាំបាច់នៃការបន្តឃុំខ្លួននោះ។^{៥៤} បុគ្គលត្រូវទទួលបានការគាំទ្រ
ក្នុងការទទួលបានដំណោះស្រាយប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាពសម្រាប់
ថែរក្សាសិទ្ធិរបស់ពួកគេ រួមទាំងការពិនិត្យឡើងវិញដំបូង និងទៀង
ទាត់តាមផ្លូវតុលាការពីភាពស្របច្បាប់នៃការឃុំខ្លួន និងដើម្បីបង្ការ
លក្ខខណ្ឌនៃការឃុំខ្លួន មិនផ្ទុយនឹងកតិកាសញ្ញានេះ។^{៥៥}

២០. កតិកាសញ្ញានេះ មានសង្គតិភាពជាមួយភាពផ្សេងៗនៃតំរោងដាក់
ទោសព្រហ្មទណ្ឌ។ អ្នកទោសដែលបានកាត់ទោសរួច ត្រូវទទួល
ទោសតាមរយៈពេលនៃការផ្ដន្ទាទោស ដែលបានកំណត់ស្របតាម
ច្បាប់ជាតិ។ ការពិចារណាសម្រាប់ការដោះលែងដោយមានលក្ខ
ខណ្ឌ ឬទម្រង់ផ្សេងទៀតនៃការដោះលែងមុនពេលកំណត់ ត្រូវតែ
ស្របតាមច្បាប់^{៥៦} ហើយការដោះលែងបែបនេះ មិនត្រូវបានបដិ-
សេធ ដោយហេតុផលដែលមានលក្ខណៈតាមទំនើងចិត្តនៅក្នុង
អត្ថន័យនៃមាត្រា៩ នោះឡើយ។ ប្រសិនបើការដោះលែងបែប

^{៥៣} សូមមើលសេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់ប្រទេសប៊ុលហ្គារី ឆ្នាំ២០១១ កថាខ័ណ្ឌទី១០។
^{៥៤} បណ្តឹងលេខ៧៥៤/១៩៩៧ រវាង A និងប្រទេសណូរវេលហ្សឡង់ដ៍ កថាខ័ណ្ឌទី៧.២។ សូមមើលផងដែរ
សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ៩ របស់គណៈកម្មាធិការសិទ្ធិកុមារ កថាខ័ណ្ឌទី៥០។
^{៥៥} បណ្តឹងលេខ១០៦២/២០០២ រវាង Fijalkowska និងប្រទេសប៉ូឡូញ កថាខ័ណ្ឌទី៨.៣-៨.៤។ បណ្តឹងលេខ
៧៥៤/១៩៩៧ រវាង A និងប្រទេសណូរវេលហ្សឡង់ដ៍ កថាខ័ណ្ឌទី៧.៣។ សូមមើលផងដែរសេចក្តីពន្យល់ទូទៅ
លេខ៣១ កថាខ័ណ្ឌទី១៥។
^{៥៦} បណ្តឹងលេខ១៣៨៨/២០០៥ រវាង De León Castro និងប្រទេសអេស្ប៉ាញ កថាខ័ណ្ឌទី៩.៣។

នេះត្រូវបានផ្តល់ឲ្យដោយមានលក្ខខណ្ឌ ហើយក្រោយ ការដោះ
លែងត្រូវបានលុបចោល ដោយសារតែមានការចោទប្រកាន់ថា
មានការបំពានលក្ខខណ្ឌ ពេលនោះការលុបចោលនោះក៏ត្រូវធ្វើ
ឡើងស្របតាមច្បាប់ដែរ ហើយមិនត្រូវធ្វើតាមទំនើងចិត្ត និងជា
ពិសេស មិនត្រូវមិនសមាមាត្រទៅនឹងភាពធ្ងន់ធ្ងរនៃការបំពាននោះ
ឡើយ។ ការព្យាករណ៍ពីឥរិយាបថអនាគតរបស់អ្នកទោស អាចជា
កត្តាពាក់ព័ន្ធមួយនៅក្នុងការសម្រេច ថាតើត្រូវផ្តល់ការដោះលែង
មុនពេលកំណត់ឬទេ។^{៥៧}

២១. នៅពេលដែលការផ្ដន្ទាទោសព្រហ្មទណ្ឌមួយ រួមបញ្ចូលរយៈពេល
ដាក់ទណ្ឌកម្មបន្ទាប់ពីរយៈពេលមិនមែនទណ្ឌកម្ម មានបំណងការ
ពារសុវត្ថិភាពរបស់បុគ្គលដទៃទៀត^{៥៨} បន្ទាប់មក នៅពេលដែល
រយៈពេលទណ្ឌកម្មឲ្យជាប់ពន្ធនាគារ ត្រូវបានអនុវត្តចប់ ដើម្បី
បញ្ចៀសភាពតាមទំនើងចិត្តនោះ ការឃុំខ្លួនបន្ថែមត្រូវតែធ្វើយុត្តិ
កម្ម ដោយមានហេតុផលច្បាស់លាស់កើតចេញពីភាពធ្ងន់ធ្ងរនៃ
បទល្មើសដែលបានប្រព្រឹត្ត និងភាពដូចគ្នានៃការប្រព្រឹត្តិបទល្មើស
ស្រដៀងគ្នាក្នុងពេលអនាគត។ រដ្ឋគួរប្រើការឃុំខ្លួនបែបនេះសំរាប់
តែជាដំណោះស្រាយចុងក្រោយប៉ុណ្ណោះ ហើយការពិនិត្យឡើង
វិញតាមពេលកំណត់ជាទៀងទាត់ដោយស្ថាប័នឯករាជ្យ ត្រូវតែធ្វើ

^{៥៧} បណ្តឹងលេខ១៤៩២/២០០៦ រវាង Van der Plaats និងប្រទេសណូរវេលហ្សឡង់ដ៍ កថាខ័ណ្ឌទី៦.៣។
^{៥៨} នៅក្នុងប្រព័ន្ធច្បាប់ផ្សេងៗ ការឃុំខ្លួនបែបនេះ ត្រូវបានដឹងថាជាការឃុំខ្លួនតាមភាសាបារាំង “Rétention
sûreté” ឬភាសាអាល្លឺម៉ង់ “Sicherungsverwahrung” ឬជាភាសាអង់គ្លេស “preventive detention”។
សូមមើលបណ្តឹងលេខ១០៩០/២០០២ រវាង Rameka និងប្រទេសណូរវេលហ្សឡង់ដ៍។

ឡើង ដើម្បីសម្រេចថាតើការឃុំខ្លួនបន្តមានហេតុផលសមស្របឬទេ។^{៤៩} រដ្ឋភាគីត្រូវប្រុងប្រយ័ត្ន និងផ្តល់ការធានាសមស្របនៅក្នុងការវាយតម្លៃពីគ្រោះថ្នាក់នាពេលអនាគត។^{៥០} លក្ខខណ្ឌក្នុងការឃុំខ្លួនបែបនេះ ត្រូវតែខុសគ្នាពីលក្ខខណ្ឌសម្រាប់ទណ្ឌិតដែលបំរើទោសបែបទណ្ឌកម្ម និងត្រូវមានគោលដៅស្ដារនីតិសម្បទា និងសមាហរណកម្មរបស់ជនជាប់ឃុំ ទៅក្នុងសង្គមវិញ។^{៥១} ប្រសិនបើអ្នកទោសម្នាក់ បានបំរើទោសពេញលេញហើយ មាត្រា៩ និង១៥ ហាមឃាត់ការបង្កើនទោសដោយប្រតិសកម្ម ហើយរដ្ឋភាគីមិនត្រូវតេចចេញពីការហាមឃាត់នេះ ដោយធ្វើការឃុំខ្លួនម្តងដែលស្មើគ្នានឹងការដាក់ពន្ធនាគារពីបទព្រហ្មទណ្ឌ ក្រោមស្លាកឃុំខ្លួនរដ្ឋប្បវេណីឡើយ។^{៥២}

២២. ប្រយោគទីបីនៃកថាខណ្ឌទី១ ចែងថា គ្មានជនណាម្នាក់ត្រូវបានគេដកហូតសេរីភាពឡើយ លើកលែងតែផ្នែកលើមូលដ្ឋានបែបនេះ និងធ្វើស្របតាមនីតិវិធីដូចដែលបានកំណត់ដោយច្បាប់។ មូលដ្ឋានសារធាតុណាមួយសម្រាប់ការចាប់ខ្លួន ឬឃុំខ្លួន ត្រូវតែចែងដោយច្បាប់ ហើយគួរត្រូវបានកំណត់ដោយមានភាពច្បាស់លាស់គ្រប់គ្រាន់ ដើម្បីជៀសវាងការបកស្រាយ ឬការអនុវត្តតាមទំនើង

^{៤៩.} ដូចខាងលើ កថាខណ្ឌទី៧.៣។
^{៥០.} សូមមើលសេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់ប្រទេសអាស៊ីម៉ង់ត៍ ឆ្នាំ២០១២ កថាខណ្ឌទី១៤។
^{៥១.} បណ្តឹងលេខ១៥១២/២០០៦ រវាងDean និងប្រទេសណូវែលហ្សេឡង់ កថាខណ្ឌទី៧.៥។
^{៥២.} បណ្តឹងលេខ១៦២៩/២០០៧ រវាង Fardon និងប្រទេសអូស្ត្រាលី កថាខណ្ឌទី៧.៤។

ចិត្ត ឬទូលំទូលាយពេក។^{៦៣} ការដកហូតសេរីភាពដោយគ្មានការអនុញ្ញាតតាមផ្លូវច្បាប់បែបនេះ គឺមិនត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ទេ។^{៦៤} ការឃុំខ្លួនបន្ត ទោះបីជាមានសេចក្តីបង្គាប់ឲ្យប្រតិបត្តិតុលាការពីការដោះលែង ឬការលើកលែងទោសដែលមានសុពលភាពក៏ដោយ ក៏មិនត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ដែរ។^{៦៥}

២៣. មាត្រា៩ ចែងថា នីតិវិធីសម្រាប់អនុវត្តការដកហូតសេរីភាពដោយមានការអនុញ្ញាតតាមច្បាប់ គួរត្រូវបានកំណត់ដោយច្បាប់ ហើយរដ្ឋាភិបាលគួរធានាការអនុវត្តតាមនីតិវិធីដែលមានចែងតាមផ្លូវច្បាប់។ មាត្រា៩ តម្រូវបន្ថែមឲ្យមានការអនុវត្តតាមវិធានក្នុងស្រុក ដែលកំណត់ពីនីតិវិធីសម្រាប់ការចាប់ខ្លួន ដោយកំណត់អត្តសញ្ញាណមន្ត្រីដែលមានអំណាចចាប់ខ្លួន^{៦៦} ឬដោយបញ្ជាក់ពីពេលវេលាដែលត្រូវការដីកា។^{៦៧} មាត្រានេះក៏តម្រូវឲ្យអនុវត្តតាមច្បាប់ជាតិដែលកំណត់ឲ្យបន្តការឃុំខ្លួន ប្រសិនបើអនុញ្ញាតិ ត្រូវតែទទួល

^{៦៣}. សូមមើលសេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់ប្រទេសហ្វីលីពីនឆ្នាំ២០០៣ កថាខណ្ឌទី១៤ (ច្បាប់គ្រប់គ្រងជនអនាថាទូលំទូលាយពេក) សូមមើលសេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់កោះម៉ូរីស ឆ្នាំ២០០៥ កថាខណ្ឌទី១២ (ច្បាប់ប្រឆាំងកេរ្តិ៍រកម្ម) សូមមើលសេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់សហព័ន្ធរុស្ស៊ី ឆ្នាំ២០០៩ កថាខណ្ឌទី២៥ (សកម្មភាពរបស់ក្រុមជ្រុលនិយម) សូមមើលសេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់ប្រទេសហុងគូឡង់ ឆ្នាំ២០០៦ កថាខណ្ឌទី១៣ (ការបង្កើតសមាគមដែលមិនត្រឹមត្រូវតាមផ្លូវច្បាប់)។

^{៦៤}. បណ្តឹងលេខ៧០២/១៩៩៦ រវាង McLawrence និងប្រទេសបារាំង កថាខណ្ឌទី៥.៥ (គោលការណ៍នីត្យានុកូល ត្រូវបានបំពាន ប្រសិនបើបុគ្គលណាមួយត្រូវបានចាប់ខ្លួន ឬឃុំខ្លួន ដោយឈរលើមូលដ្ឋានដែលមិនមានចែងច្បាស់លាស់នៅក្នុងច្បាប់ជាតិ)។

^{៦៥}. បណ្តឹងលេខ៨៥៦/១៩៩៩ រវាង Chambala និងប្រទេសហ្សប៊ី កថាខណ្ឌទី៧.៣។ បណ្តឹងលេខ១៣៨/១៩៨១ រវាង Mpandanijla et al និងប្រទេសហ្សាហ្ស៊ី កថាខណ្ឌទី១០។

^{៦៦}. បណ្តឹងលេខ៤៦១/២០០៦ et al រវាង Maksudov et al និងប្រទេសកៀរគីស្ថាន កថាខណ្ឌទី១២.២។

^{៦៧}. បណ្តឹងលេខ១១១០/២០០២ រវាង Rolando និងប្រទេសហ្វីលីពីន កថាខណ្ឌទី៥.៥។

បានពីចៅក្រម ឬមន្ត្រីផ្សេងទៀត^{៦៨} ដែលអាចឃុំខ្លួនបុគ្គលនោះ^{៦៩} នៅពេលដែលបុគ្គលជាប់ឃុំនោះ ត្រូវបាននាំខ្លួនទៅតុលាការ^{៧០} និងកំហិតតាមផ្លូវច្បាប់ទៅលើរយៈពេលនៃការឃុំខ្លួន។^{៧១} មាត្រា នេះក៏តម្រូវផងដែរឲ្យគោរពតាមច្បាប់ជាតិ ដែលផ្តល់កិច្ចការពារ សំខាន់ៗដល់បុគ្គលជាប់ឃុំ ដូចជា ការធ្វើកំណត់ត្រាអំពីការចាប់ ខ្លួន^{៧២} និងការអនុញ្ញាតឲ្យមានទីប្រឹក្សាច្បាប់។^{៧៣} ការរំលោភលើ វិធាននីតិវិធីក្នុងស្រុក ដែលមិនទាក់ទងនឹងបញ្ហាបែបនេះ អាចមិន សុទ្ធតែចោទជាបញ្ហានោះទេ នៅក្រោមមាត្រា៩។^{៧៤}

៦៨. បណ្តឹងលេខ៧៧០/១៩៩៧ រវាង Gridin និងសហព័ន្ធរុស្ស៊ី កថាខណ្ឌទី៨.១។

៦៩. បណ្តឹងលេខ១៤៤៩/២០០៦ រវាង Umarov និងប្រទេសអ៊ុយបេគីស្ថាន កថាខណ្ឌទី៨.៤។

៧០. បណ្តឹងលេខ៩៨១/២០០១ រវាង Gómez Casafranca និងប្រទេសប៉េរូ កថាខណ្ឌទី៧.២។

៧១. បណ្តឹងលេខ២០២៤/២០១១ រវាង Israil និងប្រទេសកាហ្សាក់ស្ថាន កថាខណ្ឌទី៩.២។

៧២. បណ្តឹងលេខ១២០៨/២០០៣ រវាង Kurbonov និងប្រទេសតាជីគីស្ថាន កថាខណ្ឌទី៦.៥។

៧៣. បណ្តឹងលេខ១៤១២/២០០៥ រវាង Butovenko និងប្រទេសអ៊ុយក្រែន កថាខណ្ឌទី៧.៦។

៧៤. សូមមើលបណ្តឹងលេខ១៤២៥/២០០៥ រវាង Marz និងសហព័ន្ធរុស្ស៊ី កថាខណ្ឌទី៥.៣ ជាឧទាហរណ៍។

III. ការជូនដំណឹងអំពីមូលហេតុនៃការចាប់ខ្លួន និងការចោទប្រកាន់ពីបទព្រហ្មទណ្ឌណាមួយ

២៤. កថាខណ្ឌទី២ នៃមាត្រា៩ ដាក់លក្ខខណ្ឌតម្រូវពីរប្រាប់ជាអត្ថប្រយោជន៍ដល់ជនដែលត្រូវបានគេដកហូតសេរីភាព។ ទីមួយ ពួកគេត្រូវបានជូនដំណឹងអំពីមូលហេតុនៃការចាប់ខ្លួន នៅពេលមានការចាប់ខ្លួន។ ទីពីរ ពួកគេត្រូវបានដឹងភ្លាមៗអំពីការចោទប្រកាន់ណាមួយប្រឆាំងនឹងពួកគេ។ លក្ខខណ្ឌតម្រូវទីមួយ អនុវត្តជាទូទៅចំពោះហេតុផលនៃការដកហូតសេរីភាព។ ដោយសារតែ "ការចាប់ខ្លួន" មានន័យថាជាការចាប់ផ្តើមនៃការដកហូតសេរីភាព លក្ខខណ្ឌតម្រូវនេះត្រូវអនុវត្ត ដោយមិនគិតពីភាពត្រឹមត្រូវតាមទម្រង់ ឬមិនតាមទម្រង់នៃការចាប់ខ្លួននោះទេ និងដោយមិនគិតពីមូលហេតុស្របច្បាប់ ឬមិនត្រឹមត្រូវនៃការចាប់ខ្លួននោះដែរ។^{៧៥} ទីពីរ លក្ខខណ្ឌតម្រូវបន្ថែមអនុវត្តចំពោះតែព័ត៌មានអំពីការចោទប្រកាន់បទព្រហ្មទណ្ឌ។^{៧៦} ប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់ដែលត្រូវបានឃុំខ្លួនរួចទៅហើយពីបទចោទព្រហ្មទណ្ឌមួយ ត្រូវបានបញ្ជាឲ្យឃុំ

^{៧៥} បណ្តឹងលេខ១៤៦០/២០០៦ រវាង Yklymova និងប្រទេសឡែកមេនីស្ថាន កថាខណ្ឌទី៧.២ (ការចាប់ខ្លួនឃុំនៅផ្ទះតាមព្រឹត្តិហេតុ)។ បណ្តឹងលេខ៤១៤/១៩៩០ រវាង Mika Miha និងប្រទេសអេក្វាទ័រហ្គីណេ កថាខណ្ឌទី៦.៥ (បទបញ្ជាប្រធានាធិបតី)។

^{៧៦} សូមមើល ជាឧទាហរណ៍ ករណីពាក់ព័ន្ធនឹង Ahmadou Dadio Diallo (រវាងសាធារណៈរដ្ឋហ្គីណេ និងសាធារណៈរដ្ឋប្រជាធិបតេយ្យកុងហ្គោ)។ របាយការណ៍ ICJ ឆ្នាំ២០១០ ទំព័រ៦៣៩ កថាខណ្ឌទី៧៧ (សម្រង់សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ៨ របស់គណៈកម្មាធិការសិទ្ធិមនុស្ស)។

ខ្លួនដើម្បីប្រឈមមុខនឹងការចោទប្រកាន់ពីបទព្រហ្មទណ្ឌដែលមិន
ពាក់ព័ន្ធមួយ គេត្រូវតែផ្តល់ដំណឹងភ្លាមៗ អំពីការចោទប្រកាន់
ដែលមិនពាក់ព័ន្ធនោះ។^{៧៧}

២៥. គោលបំណងធំមួយដែលតម្រូវថា ត្រូវប្រាប់ពីមូលហេតុនៃការចាប់
ខ្លួនដល់ជនដែលត្រូវបានចាប់ខ្លួនទាំងអស់នោះ គឺដើម្បីជួយពួក
គេស្វែងរកការដោះលែង ប្រសិនបើពួកគេជឿថា មូលហេតុដែល
ផ្តល់ឲ្យ មិនមានសុពលភាពឬគ្មានមូលដ្ឋាន។^{៧៨} មូលហេតុត្រូវតែ
បញ្ចូល មិនត្រឹមតែមូលដ្ឋានច្បាប់ទូទៅនៃការចាប់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះទេ
ប៉ុន្តែត្រូវមានសេចក្តីជាក់លាក់ពិតប្រាកដគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបង្ហាញពី
សារធាតុនៃបណ្តឹង ដូចជាអំពើខុសឆ្គង និងអត្តសញ្ញាណរបស់ជន
ដែលបានអះអាងថារងគ្រោះ។^{៧៩} "មូលហេតុ" គឺទាក់ទងទៅនឹង
មូលដ្ឋានផ្លូវការសម្រាប់ការចាប់ខ្លួន មិនមែនកត្តាជំរុញអត្តនោម័ត
របស់មន្ត្រីទទួលបន្ទុកខាងការចាប់ខ្លួននោះទេ។^{៨០}

២៦. ការជូនដំណឹងដោយផ្ទាល់មាត់អំពីមូលហេតុសម្រាប់ការចាប់ខ្លួនគឺ
ស្របតាមលក្ខខណ្ឌតម្រូវ។ មូលហេតុត្រូវតែផ្តល់ជាភាសាដែល
ជនត្រូវបានចាប់ខ្លួននោះ យល់បាន។^{៨១}

^{៧៧} បណ្តឹងលេខ២៣៥/១៩៩៨ រវាង Morrison និងប្រទេសចាម៉ែកា កថាខណ្ឌទី២២.២-២២.៣។ បណ្តឹងលេខ
១៣៩៧/២០០៥ រវាង Engo និងប្រទេសកាមីរូន កថាខណ្ឌទី៧.៣។

^{៧៨} បណ្តឹងលេខ២៤៨/១៩៨៧ រវាង Cambell និងប្រទេសចាម៉ែកា កថាខណ្ឌទី៦.៣។

^{៧៩} បណ្តឹងលេខ១១៧៧/២០០៣ រវាង Wenga & Shandwe និងសាធារណៈរដ្ឋប្រជាធិបតេយ្យកុងហ្គោ កថា
ខណ្ឌទី៦.២។

^{៨០} បណ្តឹងលេខ១៨១២/២០០៨ រវាង Levinov និងប្រទេសប៊ែលឡាស កថាខណ្ឌទី៧.៥។

^{៨១} បណ្តឹងលេខ៨៦៨/១៩៩៩ រវាង Wilson និងប្រទេសហ្វីលីពីន កថាខណ្ឌទី៣.៣ និង៧.៥។

២៧. ព័ត៌មាននេះ ត្រូវតែផ្តល់ភ្លាមៗបន្ទាប់ពីការចាប់ខ្លួន។ ប៉ុន្តែនៅក្នុង កាលៈទេសៈពិសេស ការផ្តល់ព័ត៌មានភ្លាមៗបែបនេះអាចធ្វើមិន បានទេ។ ឧទាហរណ៍ គេអាចត្រូវការពន្យារពេល មុនពេលអ្នក បកប្រែភាសាមកដល់ ប៉ុន្តែការពន្យារពេលបែបនេះត្រូវតែមាន លក្ខណៈចាំបាច់បំផុតតែប៉ុណ្ណោះ។^{៤២}

២៨. សម្រាប់ជនងាយរងគ្រោះប្រភេទខ្លះ ការផ្តល់ព័ត៌មានដោយផ្ទាល់ ចាំបាច់ត្រូវតែធ្វើដល់ជនដែលត្រូវបានចាប់ខ្លួន ប៉ុន្តែនៅមិនទាន់ គ្រាប់គ្រាន់នៅឡើយទេ។ នៅពេលកុមារត្រូវបានចាប់ខ្លួន គេគួរតែ ជូនដំណឹងដោយផ្ទាល់អំពីការចាប់ខ្លួន និងមូលហេតុនៃការចាប់ ខ្លួន ទៅឪពុកម្តាយ អាណាព្យាបាល ឬតំណាងស្របច្បាប់របស់ ពួកគេ។^{៤៣} សម្រាប់បុគ្គលខ្លះដែលពិការផ្លូវចិត្ត ការជូនដំណឹង អំពីការចាប់ខ្លួន និងមូលហេតុ គួរផ្តល់ដោយផ្ទាល់ទៅជនដែល ត្រូវបានចាត់តាំង ឬសមាជិកគ្រួសារទាមទារសមស្រប។ គេអាច ត្រូវការពេលវេលាបន្ថែមទៀត ដើម្បីកំណត់ និងទាក់ទងតតិយ ជនដែលពាក់ព័ន្ធ ប៉ុន្តែការជូនដំណឹងគួរផ្តល់ឲ្យបានឆាប់បំផុត តាមតែអាចធ្វើទៅបាន។

២៩. លក្ខខណ្ឌតម្រូវទីពីរនៃកថាខណ្ឌទី២ ទាក់ទងនឹងការជូនដំណឹង អំពីបទចោទប្រកាន់ព្រហ្មទណ្ឌ។ ជនដែលត្រូវបានចាប់ខ្លួន

^{៤២} បណ្តឹងលេខ៥២៦/១៩៩៣ រវាង Hill & Hill និងប្រទេសអេស្ប៉ាញ កថាខណ្ឌទី១២.២។

^{៤៣} បណ្តឹងលេខ១៤០២/២០០៥ រវាង Krasnova និងប្រទេសកៀកដីស្ថាន កថាខណ្ឌទី៨.៥។ សេចក្តីពន្យល់ ទូទៅលេខ៣២ កថាខណ្ឌទី៤២។ សូមមើលផងដែរសេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ១០ កថាខណ្ឌទី៤៨ របស់គណៈ កម្មាធិការសិទ្ធិកុមារ។

សម្រាប់គោលបំណងនៃការស៊ើបអង្កេតបទល្មើស ដែលពួកគេ បានប្រព្រឹត្ត ឬសម្រាប់គោលបំណងឃុំខ្លួនពួកគេដើម្បីជំនុំជម្រះ ក្តីព្រហ្មទណ្ឌ ត្រូវតែជូនដំណឹងភ្លាមៗអំពីបទល្មើសដែលពួកគេ ជាប់សង្ស័យ ឬត្រូវចោទប្រកាន់។ សិទ្ធិនេះអនុវត្តទាក់ទងទៅនឹង ការផ្ដន្ទាទោសព្រហ្មទណ្ឌធម្មតា និងទាក់ទងផងដែរទៅនឹងការ ផ្ដន្ទាទោសដោយតុលាការយោធា ឬរបបពិសេសផ្សេងទៀត សំដៅដល់ការផ្ដន្ទាទោសព្រហ្មទណ្ឌ។^{៨៤}

៣០. កថាខណ្ឌទី២ ចែងថា ជនដែលត្រូវបានចាប់ខ្លួនត្រូវបានទទួល ព័ត៌មាន "ភ្លាមៗ" អំពីបទចោទប្រកាន់ណាមួយ ដែលមិនចាំបាច់ តែ "នៅពេលចាប់ខ្លួននោះទេ"។ ប្រសិនបើបទចោទប្រកាន់ត្រូវ បានពិចារណាចេញទៅហើយ មន្ត្រីខាងចាប់ខ្លួនអាចជូនដំណឹងដល់ ជននោះអំពីមូលហេតុចោទ និងបទចោទប្រកាន់ ឬអាជ្ញាធរអាច ពន្យល់អំពីមូលដ្ឋានច្បាប់នៃការឃុំខ្លួន ក្នុងរយៈពេលប៉ុន្មានម៉ោង ក្រោយមកទៀត។ មូលហេតុត្រូវធ្វើជាភាសាមួយដែលជនដែល ត្រូវបានចាប់ខ្លួននោះ អាចយល់បាន។^{៨៥} ការជូនដំណឹងអំពីបទ ចោទប្រកាន់ក្រោមកថាខណ្ឌទី២ មានគោលបំណងសម្រួលដល់

^{៨៤}. បណ្តឹងលេខ១៧៨២/២០០៨ រវាង Aboufaied និងប្រទេសលីប៊ី កថាខណ្ឌទី៧.៦។ លក្ខខណ្ឌតម្រូវពីការ ត្រូវជូនដំណឹងអំពីបទចោទប្រកាន់ណាមួយ អនុវត្តចំពោះការឃុំខ្លួនដោយសារការចោទប្រកាន់ពីបទល្មើសយោធា ដែលអាចមាន ដោយមិនគិតថាតើសវនាការកាត់ទោសជនជាប់ចោទដោយតុលាការយោធានឹងត្រូវបានហាមឃាត់ ដោយមាត្រា១៤ នៃកតិកាសញ្ញានេះ។ បណ្តឹងលេខ១៦៤៩/២០០៧ រវាង El Abani និងប្រទេសអាល់ហ្សេរី កថាខណ្ឌទី៧.៦ និង៧.៨។

^{៨៥}. បណ្តឹងលេខ៤៩៣/១៩៩២ រវាង Griffin និងប្រទេសអេស្ប៉ាញ កថាខណ្ឌទី៩.២។

ការកំណត់ពីភាពត្រឹមត្រូវនៃការឃុំខ្លួនបណ្តោះអាសន្ន ដូច្នេះ កថាខណ្ឌទី២ មិនតម្រូវឲ្យមានសេចក្តីពិស្តារថែមទៀតអំពីបទចោទប្រកាន់ទាំងនេះនោះទេ ដោយសារតែតម្រូវការនៃព័ត៌មានលំអិតទាំងនេះគង់តែត្រូវមាននៅពេលក្រោយមកទៀត ដើម្បីរៀបចំសម្រាប់សវនាការ^{៨៦} ប្រសិនបើអាជ្ញាធរបានប្រាប់ដល់បុគ្គលណាម្នាក់អំពីបទចោទប្រកាន់ដែលកំពុងត្រូវបានស៊ើបអង្កេត មុនធ្វើការចាប់ខ្លួន ពេលនោះកថាខណ្ឌទី២ មិនតម្រូវឲ្យធ្វើការបញ្ជាក់ឡើងវិញភ្លាមៗអំពីបទចោទប្រកាន់ជាផ្លូវការនោះទេ ដរាបណាអាជ្ញាធរផ្តល់ព័ត៌មានអំពីការចាប់ខ្លួននោះ។^{៨៧} ការពិចារណាដូចគ្នានៅក្នុងកថាខណ្ឌទី២៨ អនុវត្តចំពោះការផ្តល់ព័ត៌មានភ្លាមៗទាក់ទងទៅនឹងបទចោទប្រកាន់ព្រហ្មទណ្ឌណាមួយ នៅពេលអនីតិជន ឬជនងាយរងគ្រោះដទៃទៀតត្រូវបានចាប់ខ្លួន។

^{៨៦} សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ៣២ កថាខណ្ឌទី៣២។ បណ្តឹងលេខ៧០២/១៩៩៦ រវាង McLawrence និងប្រទេសចាម៉ៃកា កថាខណ្ឌទី៥.៩។

^{៨៧} បណ្តឹងលេខ៧១២/១៩៩៦ រវាង Smirnova និងសហព័ន្ធរុស្ស៊ី កថាខណ្ឌទី១០.៣។

IV. ការគ្រប់គ្រងការឃុំខ្លួនដោយតុលាការ ទាក់ទងនឹងបទចោទប្រកាន់ព្រហ្មទណ្ឌ

៣១. ប្រយោគទីមួយនៃកថាខណ្ឌទី៣ អនុវត្តចំពោះជន "ដែលត្រូវបាន
ចាប់ខ្លួន ឬឃុំខ្លួនពីបទព្រហ្មទណ្ឌ" រីឯប្រយោគទីពីរទាក់ទងទៅ
នឹងជន "ដែលរង់ចាំការជំនុំជម្រះក្តី" ពីបទព្រហ្មទណ្ឌ។ កថាខណ្ឌ
ទី៣ អនុវត្តទាក់ទងទៅនឹងការផ្ដន្ទាទោសព្រហ្មទណ្ឌធម្មតា ការផ្ដន្ទា
ទោសយោធា និងបទប្បញ្ញត្តិពិសេសផ្សេងទៀតដែលសំដៅលើ
ការដាក់ទោសព្រហ្មទណ្ឌ។^{៨៨}

៣២. កថាខណ្ឌទី៣ តម្រូវឲ្យ ទីមួយ ត្រូវនាំខ្លួនភ្លាមៗជនដែលត្រូវបាន
ចាប់ខ្លួន ឬឃុំខ្លួនពីបទព្រហ្មទណ្ឌ មកកាន់តុលាការ ឬមន្ត្រីផ្សេង
ទៀតដែលអនុញ្ញាតដោយច្បាប់ឲ្យប្រើអំណាចតុលាការ។ លក្ខ
ខណ្ឌតម្រូវនេះអនុវត្តចំពោះគ្រប់ករណី ដោយគ្មានការលើកលែង
និងមិនអាស្រ័យលើការជ្រើសរើស ឬសមត្ថភាពរបស់ជនជាប់ឃុំ
បញ្ជាក់អះអាងឡើយ។^{៨៩} លក្ខខណ្ឌតម្រូវនេះអនុវត្ត សូម្បីតែមុន

^{៨៨} បណ្តឹងលេខ១៧៨២/២០០៨ រវាង Aboufaied និងប្រទេសលីប៊ី កថាខណ្ឌទី៧.៦។ កថាខណ្ឌទី៣ អនុវត្ត
ចំពោះការឃុំខ្លួន ដោយសារការចោទប្រកាន់ពីបទល្មើសយោធាដែលអាចមាន ដោយមិនគិតថាតើសវនាការកាត់
ទោសជនជាប់ចោទដោយតុលាការយោធានឹងត្រូវបានហាមឃាត់ដោយមាត្រា១៤ នៃកតិកាសញ្ញានេះ។ បណ្តឹង
លេខ១៨១៣/២០០៨ រវាង Akwanga និងប្រទេសអាល់ប៉ានី កថាខណ្ឌទី៧.៤-៧.៥។ នៅក្នុងជំនួញប្រដាប់
អាវុធអន្តរជាតិ វិធានពិស្តារនៃច្បាប់មនុស្សធម៌អន្តរជាតិ ស្តីពីការចោទប្រកាន់បទល្មើសយោធា ក៏ពាក់ព័ន្ធនឹងការ
បកស្រាយមាត្រា៩ កថាខណ្ឌទី៣ ដែលត្រូវបន្តអនុវត្ត។ សូមមើលផងដែរ កថាខណ្ឌទី៦៤ ខាងក្រោម នៃសេចក្តី
ពន្យល់ទូទៅនេះ។

^{៨៩} បណ្តឹងលេខ១៧៨៧/២០០៨ រវាង Kovsh និងប្រទេសប៊ែលឡាហ្សុស កថាខណ្ឌទី៧.៣-៧.៥។

ពេលការចោទប្រកាន់ជាផ្លូវការត្រូវបានបញ្ជាក់ ដរាបណាជននោះ ត្រូវបានចាប់ខ្លួន ឬឃុំខ្លួនដោយសង្ស័យថាបានប្រព្រឹត្តសកម្មភាព ព្រហ្មទណ្ឌ។^{៩០} សិទ្ធិនេះ មានបំណងយកការឃុំខ្លួនជនណាម្នាក់ មកស៊ើបអង្កេត ឬផ្ដន្ទាទោសព្រហ្មទណ្ឌ ក្រោមការត្រួតពិនិត្យ របស់តុលាការ។^{៩១} ប្រសិនបើជនម្នាក់ត្រូវបានជាប់ឃុំរួចទៅហើយ ពីបទព្រហ្មទណ្ឌមួយ ហើយត្រូវបានបញ្ជាឲ្យឃុំខ្លួនផងដែរពីបទ ចោទប្រកាន់ព្រហ្មទណ្ឌមួយដែលមិនពាក់ព័ន្ធ ជននោះត្រូវបាននាំ ខ្លួនភ្លាមៗមកកាន់តុលាការ ដើម្បីត្រួតពិនិត្យពីការឃុំខ្លួនជាលើក ទីពីរនេះ។^{៩២} វាស្ថិតនៅលើការប្រើប្រាស់ដោយត្រឹមត្រូវនូវអំណាច តុលាការ ដែលត្រូវអនុវត្តដោយអាជ្ញាធរមួយដែលឯករាជ្យ មាន គោលដៅជាក់លាក់ និងមិនលំអៀងទាក់ទងទៅនឹងបញ្ហាដែល កំពុងត្រូវបានធ្វើការដោះស្រាយ។^{៩៣} ដូចគ្នានេះដែរ អយ្យការមិន អាចត្រូវបានចាត់ទុកជាមន្ត្រីម្នាក់ ដែលប្រើអំណាចតុលាការក្រោម កថាខណ្ឌទី៣ នោះឡើយ។^{៩៤}

^{៩០}. បណ្តឹងលេខ១១២៨/២០០២ រវាង Marques de Morais និងប្រទេសអង់ហ្គោឡា កថាខណ្ឌទី៦.៣-៦.៤។ បណ្តឹងលេខ១០៩៦/២០០២ រវាង Kurbanova និងប្រទេសតាជីគីស្ថាន កថាខណ្ឌទី៧.២។

^{៩១}. បណ្តឹងលេខ១៩១៤/២០០៩ រវាង Musaev និងប្រទេសអ៊ុយបេគីស្ថាន កថាខណ្ឌទី៩.៣។

^{៩២}. បណ្តឹងលេខ៦៣៥/១៩៩៨ រវាង Morrison និងប្រទេសប៉ាម៉ីកា កថាខណ្ឌទី២២.២-២២.៣។ បណ្តឹងលេខ ៧៦២/១៩៩៧ រវាង Jensen និងប្រទេសអូស្ត្រាលី កថាខណ្ឌទី៦.៣។

^{៩៣}. បណ្តឹងលេខ៥២១/១៩៩២ រវាង Kulomin និងប្រទេសហុងគ្រី កថាខណ្ឌទី១១.៣។

^{៩៤}. ដូចខាងលើ។ បណ្តឹងលេខ១៥៤៧/២០០៧ រវាង Torobekov និងប្រទេសកៀកដីស្ថាន កថាខណ្ឌទី៦.២។ បណ្តឹងលេខ១២៧៨/២០០៤ រវាង Reshetnikov និងសហព័ន្ធរុស្ស៊ី កថាខណ្ឌទី៨.២។ សូមមើលសេចក្តីសង្កេត សន្និដ្ឋានសំរាប់ប្រទេសតាជីគីស្ថាន ឆ្នាំ២០០៥ កថាខណ្ឌទី១២។

៣៣. ខណៈដែលអត្ថន័យពិតប្រាកដនៃ"ភ្លាមៗ"អាចប្រែប្រួល អាស្រ័យលើកាលៈទេសៈ^{៩៥} ការពន្យារពេលមិនគួរលើសពីពីរថ្ងៃចាប់ពីពេលចាប់ខ្លួនឡើយ។^{៩៦} គណៈកម្មាធិការយល់ឃើញថារយៈពេល៤៨ម៉ោង ជាធម្មតាគឺគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីដឹកជញ្ជូនជននោះ និងរៀបចំសវនាការតុលាការ^{៩៧} រាល់ការពន្យារណាមួយលើសពី៤៨ម៉ោង ត្រូវតែមានលក្ខណៈពិសេសដាច់ខាត និងត្រូវមានហេតុផលសមស្របតាមកាលៈទេសៈនោះ។^{៩៨} ការឃុំខ្លួនយូរជាងនេះដោយមន្ត្រីអនុវត្តច្បាប់ដោយគ្មានការត្រួតពិនិត្យពីតុលាការ បង្កើនហានិភ័យនៃការប្រព្រឹត្តិមិនគប្បី ដែលមិនគួរកើតឡើង។^{៩៩} ច្បាប់នៅក្នុងរដ្ឋភាគីភាគច្រើន កំណត់ពីការកំរិតពេលវេលាជាក់លាក់ ជូនកាលខ្លីជាង៤៨ម៉ោងផង ហើយមិនគួរលើសពីរយៈពេលនេះឡើយ។ ស្តង់ដារនៃភាពបន្ទាន់ដ៏តឹងរឹងពិសេសមួយ ដូចជារយៈពេល២៤ម៉ោង ក៏ត្រូវអនុវត្តនៅក្នុងករណីអនីតិជនដែរ។^{១០០}

^{៩៥}. បណ្តឹងលេខ៧០២/១៩៩៦ រវាង McLawrence និងប្រទេសថាម៉ែកា កថាខណ្ឌទី៥.៦។ បណ្តឹងលេខ ២១២០/២០១១ រវាង Kovalev និងប្រទេសប៊ែលឡាហ្សុស កថាខណ្ឌទី១១.៣។

^{៩៦}. បណ្តឹងលេខ១១២៨/២០០២ រវាង Marques de Morais និងប្រទេសអង់ហ្គោឡា កថាខណ្ឌទី៦.៣។ បណ្តឹងលេខ២៧៧/១៩៩៨ រវាង Terán Jijón និងប្រទេសអេក្វាទ័រ (៥ថ្ងៃ មិនមានន័យថាភ្លាមៗទេ)។ បណ្តឹងលេខ២៥/១៩៩៥ រវាង Freemantle និងប្រទេសថាម៉ែកា កថាខណ្ឌទី៧.៤ (៤ថ្ងៃ មិនមានន័យថាភ្លាមៗទេ)។

^{៩៧}. បណ្តឹងលេខ១៧៨៧/២០០៨ រវាង Kovsh និងប្រទេសប៊ែលឡាហ្សុស កថាខណ្ឌទី៧.៣-៧.៥។

^{៩៨}. ដូចខាងលើ។ សូមមើលបណ្តឹងលេខ៣៣៦/១៩៨៨ រវាង Fillastre និងប្រទេសបូលីវី កថាខណ្ឌទី៦.៤ (ដោយសារកង្វះថវិកា មិនអាចធ្វើយុត្តិកម្មពន្យារពេល១០ថ្ងៃបានទេ)។

^{៩៩}. សូមមើលសេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់ប្រទេសហុងគ្រី ឆ្នាំ២០០២ កថាខណ្ឌទី៨។

^{១០០}. សូមមើលសេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ១០ កថាខណ្ឌទី៨៣ របស់គណៈកម្មាធិការសិទ្ធិមនុស្ស។

៣៤. ជននោះត្រូវបាននាំមកបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះមុខចៅក្រម ឬមន្ត្រី ផ្សេងទៀតដែលត្រូវបានអនុញ្ញាតដោយច្បាប់ ដើម្បីប្រើប្រាស់ អំណាចតុលាការ។^{១០១} វត្តមានរបស់ជនជាប់ឃុំនៅសវនាការ ផ្តល់ឱកាសឲ្យមានការសាកសួរអំពីការប្រព្រឹត្តិធានា ដែលជន នោះបានទទួលនៅកន្លែងឃុំខ្លួន^{១០២} និងជួយសម្រួលដល់ការ ផ្ទេរភ្លាមៗទៅកាន់មណ្ឌលឃុំខ្លួនឡើងវិញ ប្រសិនបើមានបញ្ហា ឲ្យឃុំខ្លួនបន្ត។ ដូច្នេះ នេះគឺជាកិច្ចការពារមួយដល់សិទ្ធិទទួល បានសន្តិសុខរបស់មនុស្ស និងការហាមឃាត់មិនឲ្យធ្វើទារុណ កម្ម និងការប្រព្រឹត្តិឃោរឃៅ អមនុស្សធម៌ ឬបន្ទាប បន្ថោក។ នៅក្នុងសវនាការដែលធ្វើឡើងក្នុងពេលបន្ទាប់ ក៏ដូចជានៅក្នុង សវនាការក្នុងពេលខាងមុខ ដែលចៅក្រមធ្វើការវាយតម្លៃពីនីត្យា នុកូលភាព ឬភាពចាំបាច់នៃការឃុំខ្លួន ជននោះមានសិទ្ធិទទួល បានជំនួយផ្នែកច្បាប់ ដែលតាមគោលការណ៍ គឺជាមេធាវីតាម ការជ្រើសរើសរបស់ខ្លួន។^{១០៣}

^{១០១}. បណ្តឹងលេខ២៨៩/១៩៨៨ រវាង Wolf និងប្រទេសប៉ាណាម៉ា កថាខណ្ឌទី៦.២។ បណ្តឹងលេខ ៦១៣/១៩៩៥ រវាង Leehong និងប្រទេសថៃ កថាខណ្ឌទី៩.៥។ ចំពោះឃ្លា “មន្ត្រីដទៃទៀតដែលអនុ ញ្ញាតដោយច្បាប់ ដើម្បីអនុវត្តអំណាចតុលាការ” មើលកថាខណ្ឌទី៣២ ខាងលើនៃសេចក្តីពន្យល់ទូទៅនេះ។

^{១០២} សូមមើលកម្រងគោលការណ៍សំរាប់ការការពារជនគ្រប់រូបពីការឃុំខ្លួន ឬការដាក់ពន្ធនាគារតាមគ្រប់ទម្រង់ គោលការណ៍៣៧ ត្រូវបានអនុម័តដោយមហាសន្និបាតអង្គការសហប្រជាជាតិ សេចក្តីសម្រេចលេខ៤៣/១៧៣។

^{១០៣}. សូមមើលសេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់ប្រទេសកេនយ៉ា ឆ្នាំ២០១២ កថាខណ្ឌទី១៩។ សូមមើលផងដែរ មាត្រា១៤ កថាខណ្ឌ៣(ឃ)។ កម្រងគោលការណ៍ (សំគាល់ លេខយោង១០២ខាងលើ) គោលការណ៍១១។

៣៥. ការឃុំខ្លួនដាច់ដោយឡែកពីអ្នកដទៃ ដែលរារាំងមិនឲ្យមានការ បង្ហាញខ្លួនភ្លាមៗនៅចំពោះចៅក្រម ជាធម្មតា បំពានកថាខណ្ឌ ទី៣។^{១០៤} អាស្រ័យលើរយៈពេលរបស់វា និងអង្គហេតុដទៃ ទៀត ការឃុំខ្លួនដាច់ដោយឡែកពីអ្នកដទៃ ក៏អាចរំលោភសិទ្ធិ ផ្សេងទៀត ក្រោមកតិកាសញ្ញានេះដែរ រួមទាំងមាត្រា៦ ៧ ១០ និងមាត្រា១៤។^{១០៥} រដ្ឋភាគីគួរអនុញ្ញាត និងសម្រួលឲ្យមានការ ទទួលបានជំនួយផ្នែកច្បាប់ដល់ជនជាប់ឃុំ នៅក្នុងរឿងក្តីព្រហ្ម ទណ្ឌ តាំងពីពេលចាប់ផ្តើមឃុំខ្លួនម៉្លេះ។^{១០៦}

៣៦. នៅពេលជននោះត្រូវបាននាំខ្លួនមកចំពោះមុខចៅក្រម ចៅក្រមត្រូវ តែសម្រេចថាតើជននោះគួរត្រូវបានដោះលែង ឬបញ្ជូនត្រឡប់ទៅ ឃុំខ្លួនវិញ ដើម្បីធ្វើការស៊ើបអង្កេតបន្ថែម ឬត្រូវរង់ចាំជំនុំជម្រះក្តី។ ប្រសិនបើគ្មានមូលដ្ឋានស្របច្បាប់សម្រាប់បន្តការឃុំខ្លួនទេ ចៅក្រម ត្រូវបញ្ជាឲ្យដោះលែង។^{១០៧} ប្រសិនបើត្រូវធ្វើការស៊ើបអង្កេតបន្ថែម ឬជំនុំជម្រះក្តី ចៅក្រមត្រូវសម្រេចថាតើជននោះ គួរត្រូវបានដោះ លែង (ដោយមាន ឬគ្មានលក្ខខណ្ឌ) ខណៈពេលរង់ចាំដំណើរការ ក្តីបន្តទៀត ពីព្រោះការឃុំខ្លួនគឺជារឿងមិនចាំបាច់។ នេះគឺជាបញ្ហា

^{១០៤}. បណ្តឹងលេខ១២៩៧/២០០៤ រវាង Medjounne និងប្រទេសអាល់ហ្សេរី កថាខណ្ឌទី៨.៧។
^{១០៥}. បណ្តឹងលេខ១៧៨១/២០០៤ រវាង Berzig និងប្រទេសអាល់ហ្សេរី កថាខណ្ឌទី៨.៤-៨.៥-៨.៨។ បណ្តឹង លេខ១៧៦/១៩៨៤ រវាង Lafuente Peñarrieta និងប្រទេសប៊ូលីវី កថាខណ្ឌទី១៦។
^{១០៦}. សូមមើលសេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ៣២ កថាខណ្ឌទី៣២ ៣៤ និង៣៨។ សេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់ ប្រទេសតូហ្គូ ឆ្នាំ២០១១ កថាខណ្ឌទី១៩។ សូមមើលកថាខណ្ឌទី៥៨ ខាងក្រោមនៃសេចក្តីពន្យល់នេះ។
^{១០៧}. សេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់ប្រទេសតាជីគីស្ថាន ឆ្នាំ២០០៥ កថាខណ្ឌ១២។ បណ្តឹងលេខ៦៤៧/១៩៩៥ រវាង Pennant និងប្រទេសបារាំង កថាខណ្ឌទី៤.២។

មួយដែលមានចែងពេញលេញបន្ថែមទៀត នៅក្នុងប្រយោគទីពីរ នៃកថាខណ្ឌទី៣។ គណៈកម្មាធិការយល់ឃើញថា ការឃុំខ្លួនឡើងវិញ មិនគួរពាក់ព័ន្ធនឹងការវិលត្រឡប់ទៅកាន់កន្លែងឃុំខ្លួនរបស់នគរបាលនោះឡើយ ប៉ុន្តែគួរបញ្ជូនទៅកាន់កន្លែងដាច់ដោយឡែក មួយស្ថិតក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់អាជ្ញាធរផ្សេង ជាកន្លែងដែលមិនសូវមានហានិភ័យដល់សិទ្ធិរបស់ជនជាប់ឃុំ។

៣៧. លក្ខខណ្ឌតម្រូវទីពីរដែលចែងនៅក្នុងប្រយោគទី១ នៃកថាខណ្ឌទី៣ គឺថាជនជាប់ឃុំមានសិទ្ធិទទួលបានការជំនុំជម្រះក្នុងរយៈពេលមួយសមស្រប ប្រសិនបើមិនដូច្នោះទេ ត្រូវដោះលែង។ លក្ខខណ្ឌតម្រូវនេះ អនុវត្តយ៉ាងជាក់លាក់ចំពោះរយៈពេលនៃការឃុំខ្លួនបណ្តោះអាសន្ន គឺជាការឃុំខ្លួនរវាងពេលចាប់ខ្លួន និងពេលចេញសាលក្រមនៅសាលាដំបូង។^{១០៨} ការឃុំខ្លួនបណ្តោះអាសន្នយូរពេក អាចធ្វើឲ្យខូចខាតដល់សច្ចាធារណ៍នៃភាពគ្មានទោសក្រោមមាត្រា១៤ កថាខណ្ឌទី២។^{១០៩} ជនដែលមិនត្រូវបានដោះលែងដោយរង់ចាំការជំនុំជម្រះក្តី ត្រូវតែជំនុំជម្រះឲ្យបានឆាប់បំផុតតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន ក្នុងកម្រិតដែលមានសង្គតិភាពជាមួយសិទ្ធិទទួលបានការការពារក្តីរបស់ពួកគេ។^{១១០} ភាពសមហេតុផលនៃ

^{១០៨}. បណ្តឹងលេខ១៣៩៧/២០០៥ រវាង Engo និងប្រទេសកាំមីរ៉ុង កថាខណ្ឌទី៧.២។ អំពីទំនាក់ទំនងរវាងមាត្រា៩ កថាខណ្ឌទី៣ និងមាត្រា១៤ កថាខណ្ឌទី៣(គ) ក្នុងករណីនេះ សូមមើលសេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ៣២ កថាខណ្ឌទី៦១។

^{១០៩}. បណ្តឹងលេខ៧៨៨/១៩៩៧ រវាង Cagas និងប្រទេសហ្វីលីពីន កថាខណ្ឌទី៧.៣។

^{១១០}. សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ៣២ កថាខណ្ឌទី៣។ បណ្តឹងលេខ៨១៨/១៩៩៨ រវាង Sextus និងប្រទេសហ្វីនីស្ទ ជាតិ កថាខណ្ឌទី៧.២។

ការពន្យារពេលក្នុងការបញ្ជូនសំណុំរឿងទៅជំនុំជម្រះ ត្រូវយកមក
 វាយតម្លៃទៅតាមកាលៈទេសៈនៃករណីនីមួយៗ ដោយពិចារណា
 អំពីភាពសំបុកនៃសំណុំរឿង ចរិយាមាយាទរបស់ជនជាប់ចោទ
 ក្នុងអំឡុងពេលដំណើរការក្តី និងវិធីនៃចំណាត់ការទៅលើបញ្ហានោះ
 ដោយអាជ្ញាធរនីតិប្រតិបត្តិ និងតុលាការ។^{១១១} ឧបសគ្គដល់ការ
 បញ្ចប់ការស៊ើបអង្កេត អាចធ្វើយុត្តិកម្មឲ្យមានរយៈពេលបន្ថែម^{១១២}
 ប៉ុន្តែលក្ខខណ្ឌទូទៅនៃការខ្វះខាតបុគ្គលិក ឬថវិកាមិនអាចធ្វើជា
 យុត្តិកម្មបាន។^{១១៣} នៅពេលការពន្យារពេលក្លាយជាការចាំបាច់
 ចៅក្រមត្រូវពិចារណាឡើងវិញពីជម្រើសផ្សេងៗក្រៅពីការឃុំខ្លួន
 បណ្តោះអាសន្ន។^{១១៤} ការឃុំខ្លួនបណ្តោះអាសន្នចំពោះអនីតិជន
 គួរតែជៀសវាង ប៉ុន្តែបើជៀសមិនបាន ពួកគេមានសិទ្ធិត្រូវបាននាំ
 ខ្លួនមកជំនុំជម្រះទោសដោយឆាប់បំផុត ក្រោមមាត្រា១០ កថា
 ខណ្ឌទី២(ខ)។^{១១៥}

^{១១១}. បណ្តឹងលេខ១០៨៥/២០០២ រវាង Taright និងប្រទេសអាល់ហ្សេរី កថាខណ្ឌទី៨.២-៨.៤។ បណ្តឹងលេខ
 ៣៨៦/១៩៩៩ រវាង Koné និងប្រទេសសេណេហ្គាល់ កថាខណ្ឌទី៨.៦។ បណ្តឹងលេខ៧៧/១៩៩៦ រវាង
 Teesdale និងប្រទេសប្រ៊ីនីដាគេតូបាហ្វូ កថាខណ្ឌទី៩.៣ (ការពន្យារពេល១៧ខែ បានបំពានកថាខណ្ឌទី៣)។
 បណ្តឹងលេខ៦១៤/១៩៩៥ រវាង Thomas និងប្រទេសថាម៉ែកា កថាខណ្ឌទី៩.៦ (ការពន្យារពេលស្ទើរតែ១៤ខែ
 មិនបានបំពានកថាខណ្ឌទី៣ទេ)។ សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ៣២ កថាខណ្ឌទី៣៥ (ការពិភាក្សាកត្តានានាពាក់ព័ន្ធ
 នឹងភាពសមហេតុផលនៃការពន្យារពេលនៅក្នុងដំណើរការរឿងក្តីព្រហ្មទណ្ឌ)។

^{១១២}. បណ្តឹងលេខ៧២១/១៩៩៧ រវាង Boodoo និងប្រទេសប្រ៊ីនីដាគេតូបាហ្វូ កថាខណ្ឌទី៦.២។

^{១១៣}. បណ្តឹងលេខ៣៣៦/១៩៨៨ រវាង Fillastre និងប្រទេសបូលីវី កថាខណ្ឌទី៦.៥។ បណ្តឹងលេខ៨១៨/១៩៩៨
 រវាង Sextus និងប្រទេសប្រ៊ីនីដាគេតូបាហ្វូ កថាខណ្ឌទី៨.២&៧.២។

^{១១៤}. បណ្តឹងលេខ១០៨៥/២០០២ រវាង Taright និងប្រទេសអាល់ហ្សេរី កថាខណ្ឌទី៨.៣។

^{១១៥}. សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ២១ កថាខណ្ឌទី១៣។ សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ៣២ កថាខណ្ឌទី៨៥។ សេចក្តី
 ពន្យល់ទូទៅលេខ១០ កថាខណ្ឌទី៨៣ របស់គណៈកម្មាធិការសិទ្ធិមនុស្ស។

៣៨. ប្រយោគទីពីរនៃកថាខណ្ឌទី៣ តម្រូវថា ការឃុំខ្លួនមនុស្សរង់ចាំការ
 ជំនុំជម្រះក្តី ត្រូវតែជាករណីលើកលែង មិនមែនជាវិធាននោះទេ។
 មាត្រានេះក៏ចែងផងដែរថា ការដោះលែងពីការឃុំខ្លួនបែបនេះអាច
 ត្រូវមានការធានាពីការបង្ហាញខ្លួន រួមទាំងការបង្ហាញខ្លួននៅពេល
 សវនាការ ការបង្ហាញខ្លួននៅតាមដំណាក់កាលផ្សេងៗទៀតនៃ
 ដំណើរការនីតិវិធីតាមផ្លូវតុលាការ និង(ប្រសិនបើវាកើតឡើង) ការ
 បង្ហាញខ្លួននៅពេលអនុវត្តសាលក្រម។ ប្រយោគនេះអនុវត្តចំពោះ
 ជនដែលរង់ចាំការជំនុំជម្រះពីបទព្រហ្មទណ្ឌ ពោលគឺ បន្ទាប់ពីចុង
 ចោទត្រូវបានចោទប្រកាន់ ប៉ុន្តែលក្ខខណ្ឌតម្រូវស្រដៀងគ្នាមុន
 ពេលចោទប្រកាន់ កើតចេញពីបំរាមនៃការឃុំខ្លួនតាមទំនើងចិត្ត
 ក្នុងកថាខណ្ឌទី១។^{១១៦} ការឃុំខ្លួនចុងចោទបណ្តោះអាសន្ន មិនគួរ
 ជាការអនុវត្តទូទៅនោះឡើយ។ ការឃុំខ្លួនរង់ចាំជំនុំជម្រះក្តី ត្រូវតែ
 ផ្អែកលើការកំណត់ទៅតាមករណីនីមួយៗ ដោយមានសំអាងហេតុ
 និងចាំបាច់ ក្នុងគ្រប់កាលៈទេសៈ ក្នុងគោលបំណងដើម្បីបង្ការការ
 រត់គេច ការជ្រៀតជ្រែកភស្តុតាង និងបទល្មើសកើតឡើងវិញ។^{១១៧}
 កត្តាពាក់ព័ន្ធគួរមានបញ្ជាក់ក្នុងច្បាប់ ហើយមិនគួរដាក់បញ្ចូលបទ
 ដ្ឋានមិនច្បាស់លាស់ និងទូលំទូលាយពេក ដូចជា "សន្តិសុខសា
 ធារណៈ"។^{១១៨} ការឃុំខ្លួនបណ្តោះអាសន្ន មិនគួរជាកាតព្វកិច្ចដល់
 ចុងចោទគ្រប់រូប ដែលត្រូវចោទប្រកាន់ពីបទល្មើសជាក់លាក់មួយ

^{១១៦}. បណ្តឹងលេខ១១២៨/២០០២ រវាង Marques de Morais និងប្រទេសអង់ហ្គោឡា កថាខណ្ឌទី៦.១-៦.៤។
^{១១៧}. បណ្តឹងលេខ១៥០២/២០០៦ រវាង Marinich និងប្រទេសបែលហ្សារុស កថាខណ្ឌទី១០.៤។ បណ្តឹងលេខ
 ១៩៤០/២០១០ រវាង Cedeño និងប្រទេសវេណេហ្សូយ៉ា កថាខណ្ឌទី៧.១០។ បណ្តឹងលេខ១៥៤៧/
 ២០០៧ រវាង Torobekov និងប្រទេសគៀកដីស្ថាន កថាខណ្ឌទី៦.៣។
^{១១៨}. សូមមើលសេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់ប្រទេសបូស្លៀ និងអែហ្សេហ្គីណា ឆ្នាំ២០០៦ កថាខណ្ឌទី១៨។

ដោយមិនគិតទៅតាមកាលៈទេសៈនីមួយៗនោះឡើយ^{១១៩} ហើយ ការឃុំខ្លួនបណ្តោះអាសន្ន ក៏មិនត្រូវបានបញ្ជាឲ្យធ្វើឡើងសំរាប់រយៈ ពេលមួយដោយផ្អែកលើទោសដែលជននោះអាចនឹងទទួលចំពោះ បទល្មើសដែលត្រូវចោទប្រកាន់នោះដែរ ប៉ុន្តែត្រូវផ្អែកលើការកំណត់ ពីភាពចាំបាច់។ តុលាការត្រូវពិនិត្យថាតើជម្រើសផ្សេងក្រៅពីការឃុំ ខ្លួន ដូចជាការដោះលែងដោយមានប្រាក់ធានា ខ្សែដៃអេឡិចត្រូនិក ឬលក្ខខណ្ឌដទៃទៀត នឹងដាក់ការឃុំខ្លួនទៅជាមិនចាំបាច់ក្នុងករណី ជាក់លាក់ដែរឬទេ។^{១២០} ប្រសិនបើចុងចោទគឺជាជនបរទេស គេមិន ត្រូវចាត់ទុកអង្គហេតុនេះថាគ្រប់គ្រាន់ ដើម្បីកំណត់ថាចុងចោទនោះ អាចគេចខ្លួនពីយុត្តាធិការនោះឡើយ។^{១២១} បន្ទាប់ពីមានការកំណត់ បឋមថា ការឃុំខ្លួនបណ្តោះអាសន្ន គឺជាការចាំបាច់ គួរតែមានការ ពិនិត្យឡើងវិញទៀងទាត់ទៅលើ ថាតើវានៅតែសមហេតុផល និង ចាំបាច់ដែរឬទេ ប្រសិនបើអាចមានជម្រើសផ្សេង។^{១២២} ប្រសិនបើ រយៈពេលដែលចុងចោទត្រូវបានឃុំខ្លួន ឈានដល់រយៈពេលអតិ បរិមាណនៃទោស ដែលអាចត្រូវផ្ដន្ទាសម្រាប់បទល្មើសដែលត្រូវចោទ ចុងចោទគួរតែត្រូវបានដោះលែង។ ការឃុំខ្លួនបណ្តោះអាសន្នចំពោះ អនីតិជនគួរត្រូវជៀសវាងឲ្យបានច្រើនបំផុតតាមតែអាចធ្វើបាន។^{១២៣}

^{១១៩}. សូមមើលសេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់ប្រទេសអាហ្សង់ទីន ឆ្នាំ២០០០ កថាខណ្ឌទី១០។ សូមមើលសេចក្តី សង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់ប្រទេសស្រីលង្កា ឆ្នាំ២០០៣ កថាខណ្ឌទី១៣។

^{១២០}. បណ្តឹងលេខ១១៧៨/២០០៣ រវាង Smantser និងប្រទេសបែលហ្ស៊ីស កថាខណ្ឌទី១០.៣។

^{១២១}. បណ្តឹងលេខ៥២៦/១៩៩៣ រវាង Hill & Hill និងប្រទេសអេស្ប៉ាញ កថាខណ្ឌទី១២.៣។

^{១២២}. បណ្តឹងលេខ១០៨៥/២០០២ រវាង Taright និងប្រទេសអាល់ហ្សេរី កថាខណ្ឌទី៨.៣-៤.៤។

^{១២៣}. សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ៣២ កថាខណ្ឌទី៤២ និងសេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ១០ កថាខណ្ឌទី៨០ របស់ គណៈកម្មាធិការសិទ្ធិកុមារ។

V. សិទ្ធិក្នុងការធ្វើចំណាត់ការ ដើម្បីដោះ លែងពីការឃុំខ្លួនមិនត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ ឬតាមទំនើងចិត្ត

៣៩. កថាខណ្ឌទី៤ ផ្តល់សិទ្ធិដល់ជនណាដែលត្រូវបានដកហូតសេរីភាព ដោយការចាប់ខ្លួន ឬឃុំខ្លួន ឲ្យចាត់ការរៀងក្តីរបស់ខ្លួនទៅតុលាការ ដើម្បីឲ្យតុលាការអាចសម្រេចដោយគ្មានការពន្យារពេល អំពីភាព ត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់នៃការឃុំខ្លួននោះ និងបញ្ជាឲ្យដោះលែង ប្រសិន បើការឃុំខ្លួននោះមិនស្របច្បាប់។ កថាខណ្ឌនេះតំកល់គោលការណ៍ *habeas corpus*^{១២៤} ការពិនិត្យឡើងវិញលើមូលដ្ឋានអង្គហេតុនៃ ការឃុំខ្លួន នៅក្នុងកាលៈទេសៈសមស្រប អាចត្រូវបានកម្រិតត្រឹម ការពិនិត្យឡើងវិញលើភាពសមហេតុផលនៃការកំណត់ពីមុន។^{១២៥}

៤០. សិទ្ធិនេះអនុវត្តចំពោះគ្រប់ការឃុំខ្លួនដោយវិធានការផ្លូវការ ឬយោង តាមការអនុញ្ញាតជាផ្លូវការ រួមទាំងការឃុំខ្លួនដែលទាក់ទងនឹងដំណើរ ការក្តីព្រហ្មទណ្ឌ ការឃុំខ្លួនដោយយោធា ការឃុំខ្លួនដោយហេតុ ផលសន្តិសុខ ការឃុំខ្លួនដោយហេតុផលប្រឆាំងភេរវកម្ម ការបង្ខំ ឲ្យសម្រាកពេទ្យ ការឃុំខ្លួនដោយហេតុផលអន្តោរប្រវេសន៍ ការឃុំ ខ្លួនសម្រាប់ធ្វើបត្យាប័ន និងការចាប់ខ្លួនដោយគ្មានមូលដ្ឋានទាំង

^{១២៤}. បណ្តឹងលេខ១៣៤២/២០០៥ រវាង Gavrilin និងប្រទេសបែលឡាស កថាខណ្ឌទី៧.៤។

^{១២៥}. បណ្តឹងលេខ១០៥១/២០០២ រវាង Ahani និងប្រទេសកាណាដា កថាខណ្ឌទី១០.២។ បណ្តឹងលេខ ៧៥៤/១៩៩៧ រវាង A និងប្រទេសណាវែលហ្សឡង់ដ៍ កថាខណ្ឌទី៧.៣។

ស្រុង។^{១២៦} សិទ្ធិនេះក៏អនុវត្តផងដែរចំពោះការឃុំខ្លួនដោយសារភាពអនាថា ឬការញៀនថ្នាំ និងការឃុំខ្លួនសម្រាប់គោលបំណងអប់រំ កុមារទំនាស់នឹងច្បាប់^{១២៧} និងទម្រង់ផ្សេងទៀតនៃការឃុំខ្លួនបែបរដ្ឋបាល។^{១២៨} ការឃុំខ្លួននៅក្នុងអត្ថន័យនៃកថាខណ្ឌទី៤ ក៏រួមបញ្ចូលផងដែរការឃាត់ខ្លួនក្នុងផ្ទះ និងការបង្ខាំងឲ្យនៅតែងង។^{១២៩} នៅពេលអ្នកទោសម្នាក់ កំពុងបំរើទោសជាប់ពន្ធនាគារបានរយៈពេលអប្បបរមា តាមការសម្រេចពីតុលាការបន្ទាប់ពីការផ្ដន្ទាទោស ទោះជាទោសសម្រាប់រយៈពេលកំណត់មួយ ឬជាផ្នែកមួយនៃទោសវែងជាងនេះ កថាខណ្ឌទី៤ មិនបានតម្រូវឲ្យមានការពិនិត្យឡើងវិញពីការឃុំខ្លួននោះទេ នៅពេលក្រោយមកទៀត។^{១៣០}

^{១២៦}. បណ្តឹងលេខ២៤៨/១៩៨៧ រវាង Campbell និងប្រទេសថាម៉ែកា កថាខណ្ឌទី៦.៤។ បណ្តឹងលេខ ៩៦២/២០០១ រវាង Mulezi និងសាធារណៈរដ្ឋប្រជាធិបតេយ្យកុងហ្គោ កថាខណ្ឌទី៥.២។ បណ្តឹងលេខ ១០៥១/២០០២ រវាង Ahani និងប្រទេសកាណាដា កថាខណ្ឌទី១០.២។ បណ្តឹងលេខ១០៦២/២០០២ រវាង Fijalkowska និងប្រទេសប៉ូឡូញ កថាខណ្ឌទី៨.៤។ បណ្តឹងលេខ២៩១/១៩៨៨ រវាង Torres និងប្រទេសហ្វាំងឡង់ កថាខណ្ឌទី៧.៤។ បណ្តឹងលេខ៤១៤/១៩៩០ រវាង Mika Miha និងប្រទេសអេក្វាទ័រហ្គីណេ កថាខណ្ឌទី៦.៥។

^{១២៧}. បណ្តឹងលេខ២៦៥/១៩៨៧ រវាង Vuolanne និងប្រទេសហ្វាំងឡង់ កថាខណ្ឌទី៩.៥។ សេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់ប្រទេសរ៉ាន់ដា ឆ្នាំ២០០៩ កថាខណ្ឌទី១៦ (ដែលបានផ្តល់អនុសាសន៍ឲ្យលប់ចោលការឃុំខ្លួនពីភាពអាវ៉ាស៊ែរ)។

^{១២៨}. សេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់ប្រទេសម៉ូលដូវ៉ា ឆ្នាំ២០០២ កថាខណ្ឌទី១១។

^{១២៩}. បណ្តឹងលេខ១១៧២/២០០៣ រវាង Madani និងប្រទេសអាល់ហ្សេរី កថាខណ្ឌទី៨.៥។ បណ្តឹងលេខ ២៦៥/១៩៨៧ រវាង Vuolanne និងប្រទេសហ្វាំងឡង់ កថាខណ្ឌទី៩.៥។

^{១៣០}. បណ្តឹងលេខ៩៥៤/២០០០ រវាង Minogue និងប្រទេសអូស្ត្រាលី កថាខណ្ឌទី៦.៤។ បណ្តឹងលេខ ១៣៤២/២០០៥ រវាង Gavrilin និងប្រទេសបែលឡូរុស កថាខណ្ឌទី៧.៤។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ មាត្រា១៤ កថាខណ្ឌទី៥ ធានាដល់ជនជាប់ចោទពីសិទ្ធិប្តឹងឧទ្ធរណ៍ម្តងពីការផ្ដន្ទាទោសនៅសាលាក្តីថ្នាក់ដំបូង ទៅតុលាការជាន់ខ្ពស់មួយ។ សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ៣២ កថាខណ្ឌទី៤៥។

៤១. កម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិនេះ គឺការដោះលែង (ទោះជាគ្មានលក្ខខណ្ឌក្តី ឬមានលក្ខខណ្ឌក្តី)^{១៣១} ពីការឃុំខ្លួនបន្តដែលមិនត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ សំណងសម្រាប់ការឃុំខ្លួនមិនត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ដែលបានបញ្ចប់ មានចែងក្នុងកថាខណ្ឌទី៥។ កថាខណ្ឌទី៤ តម្រូវថាតុលាការដែលមានតួនាទីពិនិត្យឡើងវិញ ត្រូវមានអំណាចបញ្ជាឱ្យដោះលែងពីការឃុំខ្លួនមិនត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់។^{១៣២} នៅពេលដីកាបង្គាប់តុលាការឱ្យដោះលែងក្រោមកថាខណ្ឌទី៤ អាចអនុវត្តបាន ដីកានេះត្រូវតែអនុវត្តភ្លាមៗបើមិនដូច្នោះទេ ការឃុំខ្លួនបន្តនឹងក្លាយជាតាមទំនើងចិត្ត ដោយរំលោភបំពានមាត្រា៩ កថាខណ្ឌទី១។^{១៣៣}

៤២. សិទ្ធិប្តឹងឱ្យមានដំណើរការក្តីអនុវត្តតាមគោលការណ៍ ចាប់ពីពេលចាប់ខ្លួន និងរយៈពេលរង់ចាំសំខាន់ៗណាមួយមុនពេលជនជាប់ឃុំអាចប្តឹងជាលើកទី១ ពីការឃុំខ្លួន មិនអាចអនុញ្ញាតបានទេ។^{១៣៤} ជាទូទៅ ជនជាប់ឃុំមានសិទ្ធិបង្ហាញមុខនៅតុលាការ ជាពិសេសនៅពេលដែលវត្តមានបែបនេះ អាចជួយដល់ការស៊ើបសួរពីភាពត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់នៃការឃុំខ្លួន ឬនៅពេលកើតមានបញ្ហាទាក់ទងនឹងការប្រព្រឹត្តិមិនគប្បីទៅលើជនជាប់ឃុំ។^{១៣៥} តុលាការត្រូវមានអំណាចបញ្ជាឱ្យនាំជនជាប់ឃុំចូលមកតុលាការ ដោយមិនគិតថាតើជនជាប់ឃុំបានស្នើសុំចូលខ្លួន ឬមិនចូលខ្លួនក៏ដោយ។

^{១៣១}. បណ្តឹងលេខ៨៧៣/១៩៩១ រវាង Barroso និងប្រទេសប៉ាណាម៉ា កថាខណ្ឌទី២.៤ និង៨.២។
^{១៣២}. បណ្តឹងលេខ១៣២៤/២០០៤ រវាង Shafiq និងប្រទេសអូស្ត្រាលី កថាខណ្ឌទី៧.៤។
^{១៣៣}. បណ្តឹងលេខ៨៥៦/១៩៩៩ រវាង Chambala និងប្រទេសហ្ស៊ីប៊ី កថាខណ្ឌទី៧.២។
^{១៣៤}. បណ្តឹងលេខ២៩១/១៩៨៨ រវាង Torres និងប្រទេសហ្វីលីពីន កថាខណ្ឌទី៧.២ (ប្រាំពីរថ្ងៃ)។
^{១៣៥}. សូមមើលកម្រងគោលការណ៍ (កំណត់សំគាល់ក្នុងលេខ១០២ ខាងលើ) គោលការណ៍៣២(២)។ សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ២៩ កថាខណ្ឌទី១៦។

៤៣. ការឃុំខ្លួនមិនត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ រួមមាន ការឃុំខ្លួនដែលពីដំបូងទី ត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ ប៉ុន្តែបានក្លាយជាមិនត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់វិញពីព្រោះ ជននោះបានបំរើទោសគុករួចរាល់ហើយ ឬពីព្រោះកាលៈទេសៈ ដែលធ្វើយុត្តិកម្មដល់ការឃុំខ្លួននោះបានផ្លាស់ប្តូរ។^{១៣៦} បន្ទាប់ពី តុលាការបានសម្រេចថា កាលៈទេសៈតម្រូវឲ្យមានការឃុំខ្លួននោះ រយៈពេលសមស្របមួយអាចកន្លងផុតទៅ អាស្រ័យលើចរិតលក្ខណៈ នៃកាលៈទេសៈពាក់ព័ន្ធ មុនពេលបុគ្គលនោះមានសិទ្ធិថ្មីឲ្យមាន ដំណើរការក្តីម្តងទៀតដោយផ្អែកលើមូលដ្ឋានស្រដៀងគ្នា។^{១៣៧}

៤៤. ការឃុំខ្លួន "មិនត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់" រួមបញ្ចូលទាំងការឃុំខ្លួនដែល រំលោភលើច្បាប់ជាតិ និងការឃុំខ្លួនដែលមិនស្របតាមលក្ខខណ្ឌ តម្រូវនៃមាត្រា៩ កថាខណ្ឌទី១ ឬបទប្បញ្ញត្តិពាក់ព័ន្ធដទៃទៀតនៃ កតិកាសញ្ញានេះ។^{១៣៨} ខណៈដែលប្រព័ន្ធច្បាប់ជាតិអាចបង្កើតវិធី សាស្ត្រខុសគ្នា ដើម្បីធានាឲ្យតុលាការពិនិត្យឡើងវិញអំពីការឃុំខ្លួន កថាខណ្ឌទី៤ តម្រូវឲ្យមានដំណោះស្រាយមួយពីតុលាការសម្រាប់ ការឃុំខ្លួនណាដែលមិនត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ ដោយផ្អែកលើមូលដ្ឋាន មួយក្នុងចំណោមមូលដ្ឋានទាំងនេះ។^{១៣៩} ឧទាហរណ៍ អំណាចរបស់ តុលាការគ្រួសារ បញ្ជាឲ្យដោះលែងកុមារម្នាក់ ពីការឃុំខ្លួនដែល មិនមែនជាឧត្តមប្រយោជន៍របស់កុមារ អាចបំពេញលក្ខខណ្ឌតម្រូវ

^{១៣៦}. បណ្តឹងលេខ១០៩០/២០០២ រវាង Rameka និងប្រទេសណូវែលហ្សឡង់ដ៍ កថាខណ្ឌទី៧.៣-៧.៤។

^{១៣៧}. ដូចខាងលើ។ បណ្តឹងលេខ៧៥៤/១៩៩៧ រវាង A និងប្រទេសណូវែលហ្សឡង់ដ៍ កថាខណ្ឌទី៧.៣។ បណ្តឹងលេខ២៩១/១៩៨៨ រវាង Torres និងប្រទេសហ្វីលីពីន កថាខណ្ឌទី៧.៤ (ការពិនិត្យរៀងរាល់ពីរសប្តាហ៍ អំពីការឃុំខ្លួនសំរាប់ការធ្វើបត្យាប័ន)។

^{១៣៨}. បណ្តឹងលេខ១២៥៥/២០០៤ et al., រវាង Shams et al និងប្រទេសអូស្ត្រាលី កថាខណ្ឌទី៧.៣។

^{១៣៩}. ដូចខាងលើ។

នៃកថាខណ្ឌទី៤ នៅក្នុងករណីពាក់ព័ន្ធនានា។^{១៤០}

៤៥. កថាខណ្ឌទី៤ ផ្តល់សិទ្ធិឲ្យជននោះ ចាត់ការតាមនីតិវិធីនៅចំពោះ មុខ "តុលាការ" ដែលជាធម្មតាគួរតែជាតុលាការមួយនៅក្នុងប្រព័ន្ធ យុត្តិធម៌។ ក្នុងករណីពិសេស សម្រាប់ទម្រង់ខ្លះនៃការឃុំខ្លួន ច្បាប់ អាចអនុញ្ញាតឲ្យមានដំណើរការក្តី នៅចំពោះមុខសាលាក្តីឯកទេស មួយ ដែលត្រូវបង្កើតឡើងដោយច្បាប់ និងត្រូវតែឯករាជ្យពីអង្គនីតិ ប្រតិបត្តិ និងអង្គនីតិបញ្ញត្តិ ឬត្រូវតែមានឯករាជ្យភាពតុលាការក្នុង ការសម្រេចពីបញ្ហាច្បាប់ ក្នុងដំណើរការក្តីដែលមានចរិតលក្ខណៈ ជាយុត្តាធិការសុទ្ធសាធ។^{១៤១}

៤៦. កថាខណ្ឌទី៤ ផ្តល់ជម្រើសនៃការចាត់ការតាមនីតិវិធីទៅឲ្យជនដែល កំពុងជាប់ឃុំ ឬអ្នកដែលធ្វើការក្នុងនាមពួកគេ មិនដូចកថាខណ្ឌទី៣ ទេ វាមិនតម្រូវឲ្យមានការផ្តួចផ្តើមដោយស្វ័យប្រវត្តិ នៃការពិនិត្យ ឡើងវិញដោយអាជ្ញាធរដែលមានអំណាចឃុំខ្លួននោះទេ។^{១៤២} ច្បាប់ ដែលផ្តាច់ចេញជនជាប់ឃុំប្រភេទខ្លះ ពីការពិនិត្យឡើងវិញ ដែល តម្រូវដោយកថាខណ្ឌទី៤ បំពានកតិកាសញ្ញានេះ។^{១៤៣} ការអនុវត្ត

^{១៤០}. បណ្តឹងលេខ១០៦៩/២០០២ រវាង Bakhtiyari និងប្រទេសអូស្ត្រាលី កថាខណ្ឌទី៩.៥។

^{១៤១}. បណ្តឹងលេខ១០៩០/២០០២ រវាង Rameka និងប្រទេសណូវែលហ្សឡង់ដ៍ កថាខណ្ឌទី៧.៤។ បណ្តឹង លេខ២៩១/១៩៨៨ រវាង Torres និងប្រទេសហ្វាំងឡង់ កថាខណ្ឌទី៧.២។ បណ្តឹងលេខ២៦៥/១៩៨៧ រវាង Vuolanne និងប្រទេសហ្វាំងឡង់ កថាខណ្ឌទី៩.៦។ សូមមើលសេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ៣២ កថាខណ្ឌទី១៨- ២២។

^{១៤២}. បណ្តឹងលេខ៣៧៣/១៩៨៩ រវាង Stephens និងប្រទេសបារាំង កថាខណ្ឌទី៩.៧។

^{១៤៣}. បណ្តឹងលេខR.1/4 រវាង Torres Ramirez និងប្រទេសអ៊ុយរុយហ្គាយ កថាខណ្ឌទី១៨។ បណ្តឹងលេខ ១៤៤៩/២០០៦ រវាង Umarov និងប្រទេសអ៊ុយបេគីស្ថាន កថាខណ្ឌទី៨.៦។

ដែលផ្តល់ឲ្យមានការពិនិត្យឡើងវិញដ៏មានប្រសិទ្ធភាព មិនអាចមាន ដល់បុគ្គលណាមួយ រួមទាំងការឃុំខ្លួនដាច់ដោយឡែកពីអ្នកដទៃ ផង ក៏មានន័យថាជាការរំលោភបំពានដែរ។^{១៤៤} ដើម្បីសម្រួលដល់ ការពិនិត្យឡើងវិញដ៏មានប្រសិទ្ធភាព ជនជាប់ឃុំគួរតែអាចស្វែងរក មេធាវីបានភ្លាមៗ និងទៀងទាត់។ ជនជាប់ឃុំគួរត្រូវបានជូនដំណឹង តាមភាសាមួយដែលខ្លួនយល់ អំពីសិទ្ធិចាត់ការតាមនីតិវិធីដើម្បីឲ្យ មានការសម្រេចអំពីភាពត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់នៃការឃុំខ្លួនពួកគេ។^{១៤៥}

៤៧. ជនដែលត្រូវបានដកហូតសេរីភាព មានសិទ្ធិមិនត្រឹមតែចាត់ការតាម នីតិវិធីនោះទេ ប៉ុន្តែមានសិទ្ធិទទួលបានសេចក្តីសម្រេចមួយពីបញ្ហា នេះ ដោយគ្មានការពន្យារពេល។ ការបដិសេធរបស់តុលាការមាន សមត្ថកិច្ច ក្នុងការចេញសេចក្តីសម្រេចលើបណ្តឹងសុំដោះលែងរបស់ ជនជាប់ឃុំ រំលោភលើកថាខណ្ឌទី៤។^{១៤៦} ការវិនិច្ឆ័យលើសំណុំ រឿងនេះគួរតែចាត់ការឲ្យបានរហ័សបំផុតតាមតែអាចធ្វើបាន។^{១៤៧} ការពន្យារពេលដោយសារតែអ្នកប្តឹង មិនត្រូវបានចាត់ទុកថាជាការ ពន្យារពេលរបស់តុលាការឡើយ។^{១៤៨}

^{១៤៤}. បណ្តឹងលេខ R.1/5 រវាង Hernández Valentini de Bazzano និងប្រទេសអ៊ុយរុយហ្គាយ កថាខណ្ឌទី១០។ បណ្តឹងលេខ ១៧៥១/២០០៨ រវាង Aboussedra និងប្រទេសស៊ីរី អាវ៉ាប់ កថាខណ្ឌទី៧.៦។ បណ្តឹងលេខ ១០៦២/២០០២ រវាង Fijalkowska និងប្រទេសប៉ូឡូញ កថាខណ្ឌទី៨.៤។

^{១៤៥}. កម្រងគោលការណ៍ (សំគាល់ លេខយោង ១០២ខាងលើ) គោលការណ៍ ១៣-១៤។

^{១៤៦}. បណ្តឹងលេខ ១១២៨/២០០២ រវាង Marques de Morais និងប្រទេសអង់ហ្គោឡា កថាខណ្ឌទី៦.៥។

^{១៤៧}. បណ្តឹងលេខ ២៩១/១៩៨៨ រវាង Torres និងប្រទេសហ្វាំងឡង់ កថាខណ្ឌទី៧.៣។

^{១៤៨}. បណ្តឹងលេខ ១០៥១/២០០២ រវាង Ahani និងប្រទេសកាណាដា កថាខណ្ឌទី១០.៣។

៤៨. កតិកាសញ្ញានេះ មិនបានតម្រូវថា សេចក្តីសម្រេចរបស់តុលាការ ដែលតម្កល់ភាពត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់នៃការឃុំខ្លួន អាចប្តឹងឧទ្ធរណ៍ នោះទេ។ ប្រសិនបើរដ្ឋភាគី អនុញ្ញាតឲ្យមានបណ្តឹងឧទ្ធរណ៍ ឬ បញ្ជូនទៅតុលាការមួយកម្រិតទៀត ការពន្យារពេលអាចឆ្លុះបញ្ចាំង ពីការផ្លាស់ប្តូរចរិតលក្ខណៈនៃដំណើរការក្តី ហើយទោះក្នុងករណី ណាក៏ដោយ ក៏មិនត្រូវមានលក្ខណៈហួសហេតុពេកដែរ។^{១៤៩}

^{១៤៩}. បណ្តឹងលេខ១៧៥២/២០០៨ រវាង J.S និងប្រទេសណូវែលហ្សេឡង់ជី កថាខណ្ឌទី៦.៣-៦.៤។

VI. សិទ្ធិទទួលបានសំណងចំពោះការចាប់ខ្លួន ឬការឃុំខ្លួនដោយមិនត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ ឬតាមទំនើងចិត្ត

៤៩. កថាខណ្ឌទី៥ មាត្រា៩ នៃកតិកាសញ្ញា ចែងថា ជនណាដែលបានក្លាយជាជនរងគ្រោះនៃការចាប់ខ្លួន ឬការឃុំខ្លួនដោយមិនត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ ត្រូវមានសិទ្ធិទទួលបានសំណង។ ដូចកថាខណ្ឌទី៥ ដែរ កថាខណ្ឌទី៥ ចែងអំពីឧទាហរណ៍ជាក់លាក់នៃសំណងប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាពមួយចំពោះអំពើរំលោភសិទ្ធិមនុស្ស ដែលរដ្ឋភាគីត្រូវផ្តល់ជូន។ សំណងជាក់លាក់ទាំងនេះត្រូវរួមបញ្ចូលជាមួយសំណងដទៃទៀត មិនជំនួសឲ្យសំណងផ្សេងទៀតដែលអាចតម្រូវ នៅក្នុងស្ថានភាពពិសេសមួយដល់ជនរងគ្រោះនៃការចាប់ខ្លួន ឬការឃុំខ្លួនដោយមិនត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ ឬតាមទំនើងចិត្ត តាមមាត្រា២ កថាខណ្ឌទី៣ នៃកតិកាសញ្ញានេះឡើយ។^{១៥០} ខណៈកថាខណ្ឌទី៤ចែងអំពីសំណងភ្លាមៗមួយ សម្រាប់ការដោះលែងពីការបន្តការឃុំខ្លួនដោយមិនត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ កថាខណ្ឌទី៥ បញ្ជាក់ថា ជនរងគ្រោះនៃការចាប់ខ្លួន ឬការឃុំខ្លួនដោយមិនត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ ក៏មានសិទ្ធិទទួលបានសំណងហិរញ្ញវត្ថុដែរ។

^{១៥០}. សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ៣១ កថាខណ្ឌទី១៦ និង១៨។ បណ្តឹងលេខ២៣៨/១៩៨៧ រវាង Bolaños និងប្រទេសអេក្វាទ័រ កថាខណ្ឌទី១០។ បណ្តឹងលេខ៩៦២/២០០១ រវាង Mulezi និងសាធារណៈរដ្ឋប្រជាធិបតេយ្យកុងហ្គោ កថាខណ្ឌទី៧។

៥០. កថាខណ្ឌទី៥ តម្រូវឲ្យរដ្ឋភាគី បង្កើតក្របខ័ណ្ឌច្បាប់សម្រាប់ផ្តល់ សំណងដល់ជនរងគ្រោះ ទៅជាបញ្ហានៃសិទ្ធិដែលអាចអនុវត្តបាន និងមិនមែនជាបញ្ហានៃការប្រទានឬឆន្ទានុសិទ្ធិនោះឡើយ។ សំណង មិនត្រូវមានតែក្នុងទ្រឹស្តីនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវអនុវត្តដោយប្រសិទ្ធភាព និងត្រូវបង់ប្រាក់នៅក្នុងរយៈពេលសមស្របមួយ។ កថាខណ្ឌទី៥ មិនបានបញ្ជាក់ពីទម្រង់ជាក់លាក់នៃនីតិវិធី ដែលអាចរួមបញ្ចូលទាំង សំណងនានាពីរដ្ឋផ្ទាល់ឬពីមន្ត្រីម្នាក់ៗរបស់រដ្ឋដែលទទួលខុសត្រូវ ចំពោះការរំលោភនោះ ធ្វើយ៉ាងណាឲ្យមានប្រសិទ្ធភាព។^{១៥១} កថា ខណ្ឌទី៥ មិនតម្រូវថា ត្រូវតែបង្កើតនីតិវិធីតែមួយសំរាប់សំណង ចំពោះគ្រប់ទម្រង់នៃការចាប់ខ្លួនដោយមិនត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់នោះទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែតម្រូវឲ្យមានប្រព័ន្ធនីតិវិធីប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាពមួយ ដែលផ្តល់សំណងក្នុងគ្រប់ករណីដែលមានចែងក្នុងកថាខណ្ឌទី៥។ កថាខណ្ឌទី៥ មិនតម្រូវឲ្យរដ្ឋភាគី ផ្តល់សំណងដល់ជនរងគ្រោះ តាមឆន្ទៈរបស់គេនោះទេ ប៉ុន្តែអនុញ្ញាតឲ្យពួកគេទុកការចាប់ផ្តើម នៃដំណើរការទាមទារសំណងឲ្យជនរងគ្រោះជាអ្នកផ្តួចផ្តើម។^{១៥២}

^{១៥១}. សេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់ប្រទេសកម្ពុជា ឆ្នាំ២០១០ កថាខណ្ឌ១៩។ សេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់ ប្រទេសហ្គេយ្យ៉ាណា ឆ្នាំ២០០០ កថាខណ្ឌ១៥។ សេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់សហរដ្ឋអាមេរិច ឆ្នាំ១៩៩៥ កថាខណ្ឌ៣៤។ សេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់ប្រទេសអាហ្សង់ទីន ឆ្នាំ១៩៩៥ A/50/40 កថាខណ្ឌ១៥៣។ បណ្តឹងលេខ១៨៨៩/២០០៩ រវាង Horvath និងប្រទេសអូស្ត្រាលី កថាខណ្ឌទី៨.៧។ បណ្តឹងលេខ ១៤៣២/២០០៥ រវាង Gunaratna និងប្រទេសស្រីលង្កា កថាខណ្ឌទី៧.៤។ សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ៣២ កថា ខណ្ឌទី៥២។

^{១៥២}. បណ្តឹងលេខ៤១៤/១៩៩០ រវាង Mika Miha និងប្រទេសអេក្វាទ័រហ្គីណេ កថាខណ្ឌទី៦.៥។ បណ្តឹងលេខ ៩៦២/២០០១ រវាង Mulezi និងសាធារណៈរដ្ឋប្រជាធិបតេយ្យកុងហ្គោ កថាខណ្ឌទី៥.២។

៥១. ការចាប់ខ្លួន និងការឃុំខ្លួនដោយមិនត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ នៅក្នុងអត្ថន័យនៃកថាខណ្ឌទី៥ រួមបញ្ចូលទាំងការចាប់ខ្លួន ឬការឃុំខ្លួនដែលកើតឡើងនៅក្នុងដំណើរការក្តីព្រហ្មទណ្ឌ ឬមិនមែនព្រហ្មទណ្ឌ ឬគ្មានដំណើរការក្តីសោះតែម្តង។^{១៥៣} ចរិតលក្ខណៈ "មិនត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់" នៃការចាប់ខ្លួន ឬការឃុំខ្លួន អាចបណ្តាលមកពីការរំលោភច្បាប់ជាតិ ឬរំលោភកតិកាសញ្ញានេះតែម្តង ដូចជា ការឃុំខ្លួនតាមទំនើងចិត្តជាសារធាតុ និងការឃុំខ្លួនដែលបំពានលក្ខខណ្ឌតម្រូវតាមនីតិវិធីនៃកថាខណ្ឌដទៃទៀតនៃមាត្រា៩។^{១៥៤} ទោះជាយ៉ាងណាក្តី ការដែលថាចុងចោទម្នាក់នៃបទព្រហ្មទណ្ឌនៅទីបំផុតត្រូវបានដោះលែង ទោះនៅសាលាដំបូង ឬនៅសាលាឧទ្ធរណ៍ មិនមានន័យថា ការឃុំខ្លួនពីមុនណាមួយ ឬការសម្រេចដោយខ្លួនឯងពីការឃុំខ្លួនពីមុនណាមួយ "មិនត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់"នោះឡើយ។^{១៥៥}

^{១៥៣.} បណ្តឹងលេខ៧៥៤/១៩៩៧ រវាង A និងប្រទេសណូរវេលហ្សឡង់ដ៍ កថាខណ្ឌទី៦.៧ និង៧.៤។ បណ្តឹងលេខ១៨៨/១៩៨៤ រវាង Martínez Portorreal និងសាធារណៈរដ្ឋដូមីនីកាតាំង កថាខណ្ឌទី១១។ បណ្តឹងលេខ៩៦/២០០១ រវាង Mulezi និងសាធារណៈរដ្ឋប្រជាធិបតេយ្យកុងហ្គោ កថាខណ្ឌទី៥.២។

^{១៥៤.} បណ្តឹងលេខ១១២៨/២០០២ រវាង Marques de Morais និងប្រទេសអង់ហ្គោឡា កថាខណ្ឌទី៦.៦។ បណ្តឹងលេខ៣២៨/១៩៨៨ រវាង Zelaya Blanco និងប្រទេសនីកាហ្គ័រ កថាខណ្ឌទី១០.៣ (ការឃុំខ្លួនតាមទំនើងចិត្ត)។ បណ្តឹងលេខ៧២៨/១៩៩៦ រវាង Sahadeo និងប្រទេសហ្វីលីពីន កថាខណ្ឌទី១១ (ការបំពានមាត្រា៩(៣))។ បណ្តឹងលេខ R.2/9 រវាង Santullo Valcada និងប្រទេសអ៊ុយរុយហ្គាយ កថាខណ្ឌទី១៣ (ការបំពានមាត្រា៩(៤))។

^{១៥៥.} បណ្តឹងលេខ៨៣២/១៩៩០ រវាង W.B.E និងប្រទេសហូឡង់ដ៍ កថាខណ្ឌទី៦.៥។ បណ្តឹងលេខ៩៦៣/២០០១ រវាង Uebergang និងប្រទេសអូស្ត្រីស កថាខណ្ឌទី៤.៤។

៥២. សំណងផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុដែលតម្រូវដោយកថាខណ្ឌទី៥ ទាក់ទងជាក់លាក់ទៅនឹងការខូចខាតដែលពាក់ព័ន្ធនឹងប្រាក់កាស និងមិនមែនប្រាក់កាស ដែលកើតចេញពីការចាប់ខ្លួន ឬការឃុំខ្លួនដោយមិនត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់។^{១៥៦} នៅពេលដែលភាពមិនត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់នៃការចាប់ខ្លួនកើតចេញពីការរំលោភសិទ្ធិមនុស្សផ្សេងទៀត ដូចជាសេរីភាពនៃការសំដែងមតិ រដ្ឋភាគីអាចមានកាតព្វកិច្ចបន្ថែមទៀតក្នុងការផ្តល់សំណង ឬការជួសជុលការខូចខាតផ្សេងទៀតទាក់ទងនឹងអំពើរំលោភទាំងនោះ ដូចដែលតម្រូវដោយមាត្រា២ កថាខណ្ឌទី៣ នៃកកិកាសញ្ញានេះ។^{១៥៧}

^{១៥៦}. បណ្តឹងលេខ១១៥៧/២០០៣ រវាង Coleman និងប្រទេសអូស្ត្រាលី កថាខណ្ឌទី៦.៣។

^{១៥៧}. ដូចខាងលើ កថាខណ្ឌទី៩។ បណ្តឹងលេខ១១២៨/២០០២ រវាង Marques de Morais និងប្រទេសអង់គ្លេស កថាខណ្ឌទី៨។ សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ៣១ កថាខណ្ឌទី១៦។

VII. ទំនាក់ទំនងនៃមាត្រា៩ ជាមួយមាត្រា ផ្សេងទៀតនៃកតិកាសញ្ញា

៥៣. ការធានាផ្នែកនីតិវិធី និងសារធាតុនៃមាត្រា៩ ត្រួតគ្នា និងមានអន្តរកម្មជាមួយការធានាផ្សេងទៀតនៃកតិកាសញ្ញានេះ។ ទម្រង់នៃការប្រតិបត្តិខ្លះ ក៏ក្លាយជាការរំលោភបំពានមាត្រា៩ និងមាត្រាមួយទៀតដោយឯកឯង ដូចជា ការពន្យារពេលក្នុងការនាំខ្លួនចុងចោទនៃបទព្រហ្មទណ្ឌដែលជាប់ឃុំទៅជំនុំជម្រះក្តី ដែលអាចបំពានកថាខណ្ឌទី៣ នៃមាត្រា៩ និងកថាខណ្ឌទី៣(គ) នៃមាត្រា១៤។ នៅពេលខ្លឹមសារនៃមាត្រា៩ កថាខណ្ឌទី១ ត្រូវបានជ្រួតជ្រាបតាមខ្លឹមសារនៃមាត្រាផ្សេងទៀត ឧទាហរណ៍ ការឃុំខ្លួនអាចមានលក្ខណៈតាមទំនើងចិត្ត ដោយហេតុថា វាគឺជាតំណាងឲ្យការដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះសេរីភាពនៃការសំដែងមតិ ដោយរំលោភលើមាត្រា១៩។^{១៥៨}

៥៤. មាត្រា៩ ក៏ពង្រឹងកាតព្វកិច្ចរបស់រដ្ឋភាគីផងដែរ ក្រោមកតិកាសញ្ញានិងក្រោមពិធីសារបន្ថែម ដើម្បីការពារបុគ្គលពីការសងសឹក ចំពោះការសហការ ឬទាក់ទងជាមួយគណៈកម្មាធិការ ដូចជា ការបំផិតបំភ័យឬគំរាមកំហែងផ្លូវកាយ ទៅលើសេរីភាពបុគ្គល។^{១៥៩}

^{១៥៨}. សូមមើលកថាខណ្ឌទី១៧ ខាងលើ នៃសេចក្តីពន្យល់ទូទៅនេះ។

^{១៥៩}. សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ៣៣ កថាខណ្ឌទី៤។ បណ្តឹងលេខ២៤១/១៩៨៧ និងបណ្តឹងលេខ២៤២/១៩៨៧ រវាង Birindwa ci Birhashwirwa & Tshisekedi wa Mulumba និងប្រទេសហ្សាមៀ កថាខណ្ឌទី១២.៥។ សូមមើលសេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់កោះម៉ាល់ឌីវ ឆ្នាំ២០១២ កថាខណ្ឌទី២៦។

៥៥. សិទ្ធិរស់រានមានជីវិត ដែលត្រូវបានធានាការការពារដោយមាត្រា៦ នៃ កតិកាសញ្ញា រួមទាំងសិទ្ធិទទួលបានការការពារអាយុជីវិត ក្រោម មាត្រា៦ កថាខណ្ឌទី១ អាចត្រូវបានគ្នាជាមួយសិទ្ធិទទួលបានសន្តិសុខ របស់មនុស្ស ដែលធានាការការពារដោយមាត្រា៩ កថាខណ្ឌទី១។ សិទ្ធិទទួលបានសន្តិសុខផ្ទាល់ខ្លួន អាចត្រូវបានពិចារណាកាន់តែ ទូលាយ រហូតដល់កម្រិតដែលមាត្រានេះដោះស្រាយផងដែរនូវ របួសស្នាមទាំងឡាយ ដែលមិនបង្កការគំរាមកំហែងអាយុជីវិត។ ទម្រង់ធ្ងន់ធ្ងរនៃការឃុំខ្លួនតាមទំនើងចិត្ត ដែលមានលក្ខណៈគំរាម កំហែងដល់ជីវិត រំលោភលើសិទ្ធិទទួលបានសេរីភាពផ្ទាល់ខ្លួន និង សន្តិសុខផ្ទាល់ខ្លួន ក៏ដូចជា សិទ្ធិទទួលបានការការពារជីវិត ជា ពិសេស នៅក្នុងស្ថានភាពបាត់ខ្លួនដោយបង្ខំ។^{១៦០}

៥៦. ការឃុំខ្លួនតាមទំនើងចិត្ត បង្កើតហានិភ័យនៃការធ្វើទារុណកម្ម និង ការប្រព្រឹត្តិមិនគប្បី និងការធានានៃនីតិវិធីជាច្រើននៅក្នុងមាត្រា៩ ជួយកាត់បន្ថយភាពដូចគ្នានៃហានិភ័យបែបនេះ។ ការឃុំខ្លួនដាច់ ដោយឡែកពីគេដែលចេះតែពន្យារពេលយូរ គឺជាការរំលោភលើ មាត្រា៩ ហើយជាទូទៅត្រូវបានចាត់ទុកថាជាការរំលោភលើមាត្រា ៧។^{១៦១} សិទ្ធិទទួលបានសន្តិសុខផ្ទាល់ខ្លួន ការការពារផលប្រយោជន៍ នៅក្នុងបរិបទស្ថានភាពផ្នែករាងកាយនិងផ្លូវចិត្ត ដែលត្រូវបានការពារ ដោយមាត្រា៧។^{១៦២}

^{១៦០}. បណ្តឹងលេខ៤៤៩/១៩៩១ រវាង Mojica និងសាធារណៈរដ្ឋដូមីនីចកាំង កថាខណ្ឌទី៥.៤។ បណ្តឹងលេខ ១៧៥៣/២០០៨ រវាង Guezout និងប្រទេសអាស៊េរី កថាខណ្ឌទី៨.៤ និង៨.៧។

^{១៦១}. បណ្តឹងលេខ១៧៨២/២០០៨ រវាង Aboufaied និងប្រទេសលីប៊ី កថាខណ្ឌទី៧.៤ និង៧.៦។ បណ្តឹងលេខ ៤៤០/១៩៩០ រវាង El-Megreisi និងប្រទេសលីប៊ី កថាខណ្ឌទី៥.៤។

^{១៦២}. សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ២០ កថាខណ្ឌទី២។

៥៧. ការបញ្ជូនជនម្នាក់ត្រឡប់ទៅកាន់ប្រទេសមួយ ដែលមានមូលដ្ឋាន យ៉ាងរឹងមាំ ក្នុងការជឿថា ជននោះប្រឈមមុខនឹងហានិភ័យពិត ប្រាកដនៃការរំលោភធ្ងន់ធ្ងរទៅលើសេរីភាព ឬសន្តិសុខរបស់មនុស្ស ដូចជា ការឃុំខ្លួនតាមទំនើងចិត្តដែលចេះតែពន្យារពេលយូរ អាច មានន័យថាជាការប្រព្រឹត្តិអមនុស្សធម៌ ដែលត្រូវបានហាមឃាត់ ដោយមាត្រា៧ នៃកតិកាសញ្ញានេះ។^{១៦៣}

៥៨. កិច្ចការពារមួយចំនួនដែលសំខាន់ដល់ការបង្ការទារុណកម្មក៏ចាំបាច់ ផងដែរ ដល់ការការពារមនុស្សនៅក្នុងឃុំ តាមទម្រង់ណាក៏ដោយ ពីការឃុំខ្លួនតាមទំនើងចិត្ត និងការរំលោភសន្តិសុខផ្ទាល់ខ្លួន។^{១៦៤} ខាងក្រោមនេះគឺជាឧទាហរណ៍ខ្លះៗប៉ុណ្ណោះ។ ជនជាប់ឃុំគួរត្រូវ បានដាក់នៅក្នុងកន្លែងដែលត្រូវបានទទួលស្គាល់ជាផ្លូវការថា ជា កន្លែងឃុំខ្លួន។ គួរមានសៀវភៅបញ្ជីផ្លូវការមួយដែលមានឈ្មោះ និង កន្លែងឃុំខ្លួន ពេលវេលានៃការមកដល់និងការចេញទៅវិញ ព្រមទាំង ឈ្មោះរបស់អ្នកដែលទទួលខុសត្រូវពីការឃុំខ្លួនពួកគេ ហើយបើក ចំហជាស្រេច និងបង្កការងាយស្រួលឲ្យមើលដល់បុគ្គលពាក់ព័ន្ធ រួមទាំងសាច់ញាតិរបស់ជនជាប់ឃុំ។^{១៦៥} ការចូលជួបជនជាប់ឃុំ ភ្លាមៗ និងទៀងទាត់ គួរអនុញ្ញាតឲ្យដល់បុគ្គលិកពេទ្យឯករាជ្យ និង មេធាវី ព្រមទាំងដល់សមាជិកគ្រួសារផង ដែលត្រូវស្ថិតក្រោមការ ត្រួតពិនិត្យសមស្រប ប្រសិនបើគោលបំណងធម្មានុរូបនៃការឃុំ

^{១៦៣}. តាមរយៈសេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ៣១ កថាខណ្ឌទី១២។
^{១៦៤}. សូមមើលសេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ២០ កថាខណ្ឌទី១១ និងសេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ២ កថាខណ្ឌទី១៣ របស់គណៈកម្មាធិការប្រឆាំងទារុណកម្ម។
^{១៦៥}. សូមមើលសេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់ប្រទេសអាល់បេនី ឆ្នាំ២០០៧ កថាខណ្ឌទី១១។

ខ្លួនតម្រូវដូច្នោះ។^{១៦៦} ជនជាប់ឃុំ គួរតែត្រូវបានប្រាប់អំពីសិទ្ធិរបស់ពួកគេ តាមភាសាមួយដែលពួកគេយល់បាន។^{១៦៧} ការផ្តល់ខិត្តប័ណ្ណព័ត៌មានជាភាសាសមស្រប រួមទាំងអក្សរស្នាបសម្រាប់ជនពិការផងជាដើម។ អាចជួយជនជាប់ឃុំក្នុងការទទួលបានព័ត៌មាន។ ជនបរទេសដែលជាប់ឃុំ គួរត្រូវបានប្រាប់អំពីសិទ្ធិរបស់ពួកគេ ក្នុងការទាក់ទងជាមួយអាជ្ញាធរក្នុងស៊ីលរបស់ខ្លួន ឬក្នុងករណីជនស្វែងរកសិទ្ធិជ្រកកោន ទាក់ទងជាមួយស្នងការជាន់ខ្ពស់អង្គការសហប្រជាជាតិទទួលបន្ទុកជនភៀសខ្លួន។^{១៦៨} យន្តការឯករាជ្យ និងមិនលំអៀង គួរត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់ចុះទៅមើល និងអធិការកិច្ចកន្លែងឃុំខ្លួនទាំងអស់ រួមទាំងស្ថាប័នព្យាបាលជំងឺរីកលំហូរផង។

៥៩. មាត្រា១០ នៃកតិកាសញ្ញានេះ ដែលចែងអំពីលក្ខខណ្ឌនៃការឃុំខ្លួនសម្រាប់ជនដែលត្រូវបានដកហូតសេរីភាព បំពេញបន្ថែមឲ្យមាត្រា៩ ដែលចែងជាចម្បងអំពីអង្គហេតុនៃការឃុំខ្លួន។ ទន្ទឹមនឹងនោះ សិទ្ធិទទួលបានសន្តិសុខផ្ទាល់ខ្លួនក្នុងមាត្រា៩ កថាខណ្ឌទី១ ពាក់ព័ន្ធនឹងការប្រព្រឹត្តិលើទាំងជនជាប់ឃុំ ទាំងជនមិនជាប់ឃុំ។ ភាពសមស្របនៃលក្ខខណ្ឌដែលកើនឡើងក្នុងការឃុំខ្លួន ចំពោះគោលបំណងនៃការឃុំខ្លួន ជួនកាល គឺជាកត្តាមួយក្នុងការកំណត់ថាតើ

^{១៦៦}. សូមមើលកម្រងគោលការណ៍ (កំណត់សំគាល់ក្នុងលេខ១០២ ខាងលើ) គោលការណ៍១៧ ១៩ និង២៤។ សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ១០ កថាខណ្ឌទី៨៧ របស់គណៈកម្មាធិការស្តីពីសិទ្ធិកុមារ។

^{១៦៧}. សូមមើលកម្រងគោលការណ៍ (កំណត់សំគាល់ក្នុងលេខ១០២ ខាងលើ) គោលការណ៍១៣ និង១៤។ វិធានរបស់អង្គការសហប្រជាជាតិសម្រាប់ការការពារអនីតិជនដែលត្រូវបានដកហូតសេរីភាព កថាខណ្ឌទី២៤ និង២៥ ដែលត្រូវបានអនុម័តដោយសេចក្តីសម្រេចលេខ៤៥/១១៣ របស់មហាសន្និបាតអង្គការសហប្រជាជាតិ (ស្តីពីការពន្យល់អំពីសិទ្ធិរបស់អនីតិជនដែលជាប់ឃុំ)។

^{១៦៨}. សូមមើលកម្រងគោលការណ៍ (កំណត់សំគាល់ក្នុងលេខ១០២ ខាងលើ) គោលការណ៍១៦ កថាខណ្ឌទី២។

ការឃុំខ្លួន ធ្វើតាមទំនើងចិត្ត ក្នុងអត្ថន័យនៃមាត្រា៩។^{១៦៩} លក្ខខណ្ឌនៃការឃុំខ្លួនខ្លះ (ដូចជា ការបដិសេធពីការទទួលបានជំនួយផ្នែកច្បាប់និងការជួបជាមួយគ្រួសារ) អាចបណ្តាលឲ្យមានការបំពានផ្នែកនីតិវិធីនៃកថាខណ្ឌទី៣ និងទី៤ នៃមាត្រា៩។ មាត្រា១០ កថាខណ្ឌទី២(ខ) ពង្រឹងបន្ថែមដល់អនីតិជន នូវលក្ខខណ្ឌតម្រូវក្នុងមាត្រា៩ កថាខណ្ឌទី៣ ដែលជនជាប់ឃុំបណ្តោះអាសន្នត្រូវនាំខ្លួនមកជំនុំជម្រះទោសឲ្យបានឆាប់បំផុត។

៦០. សេរីភាពក្នុងការដើរហើរ ដែលការពារដោយមាត្រា១២ នៃកតិកាសញ្ញា និងសេរីភាពរបស់បុគ្គល ដែលការពារដោយមាត្រា៩ បំពេញឲ្យគ្នាទៅវិញទៅមក។ ការឃុំខ្លួន គឺជាទម្រង់នៃការរឹតត្បិតធ្ងន់ធ្ងរពិសេសមួយនៃសេរីភាពក្នុងការដើរហើរ ប៉ុន្តែក្នុងកាលៈទេសៈខ្លះមាត្រាទាំងពីរ អាចមានតួនាទីរួមគ្នា។^{១៧០} ជារឿយៗ ការឃុំខ្លួននៅក្នុងករណីដឹកជញ្ជូនជនទេសន្តរប្រវេសន៍ម្នាក់ ដោយមិនស្ម័គ្រចិត្តត្រូវបានប្រើប្រាស់ជាមធ្យោបាយមួយ នៃការអនុវត្តការរឹតត្បិតសេរីភាពក្នុងការដើរហើរ។ មាត្រា៩ ចែងអំពីការប្រើការឃុំខ្លួនបែបនេះក្នុងការអនុវត្តការបណ្តេញចេញ ការនិរទេសខ្លួន ឬការធ្វើបត្យាប័ន។

៦១. ចំពោះការជំនុំជម្រះរឿងក្តីរដ្ឋប្បវេណី និងរឿងក្តីព្រហ្មទណ្ឌ ទំនាក់ទំនងរវាងមាត្រា៩ និងមាត្រា១៤ នៃកតិកាសញ្ញានេះ បានពន្យល់

^{១៦៩}. សូមមើលកថាខណ្ឌទី១៤ ១៨ និង២១ ខាងលើ នៃសេចក្តីពន្យល់ទូទៅនេះ។

^{១៧០}. សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ២៧ កថាខណ្ឌទី៧។ បណ្តឹងលេខ១១៣៤/២០០២ រវាង Gorji-Dinka និងប្រទេសកម្ពុជា កថាខណ្ឌ៥.៤-៥.៥ (ការឃុំខ្លួនក្នុងផ្ទះ)។ បណ្តឹងលេខ១៣៨/១៩៨១ រវាង Mpandanjila et al និងប្រទេសហ្សាហ្វៀ កថាខណ្ឌទី៨ និង១០។

រួចមកហើយ។^{១៧១} មាត្រា៩ ចែងអំពីការដកហូតសេរីភាព។ មាន
 តែការដកហូតមួយចំនួនប៉ុណ្ណោះដែលធ្វើឡើង ដោយទាក់ទងទៅ
 នឹងដំណើរការក្តីរដ្ឋប្បវេណី ឬព្រហ្មទណ្ឌ ក្នុងវិសាលភាពនៃមាត្រា
 ១៤។ លក្ខខណ្ឌតម្រូវផ្នែកនីតិវិធីនៃកថាខណ្ឌ២ ដល់កថាខណ្ឌ៥
 នៃមាត្រា៩ ត្រូវយកមកអនុវត្ត ទាក់ទងនឹងដំណើរការក្តីដែលស្ថិត
 នៅក្នុងវិសាលភាពនៃមាត្រា១៤ តែនៅពេលណាដែលការចាប់ខ្លួន
 ឬការឃុំខ្លួនជាក់ស្តែង កើតឡើង។^{១៧២}

៦២. មាត្រា២៤ កថាខណ្ឌទី១ នៃកតិកាសញ្ញា ផ្តល់សិទ្ធិឲ្យកុមារគ្រប់រូប
 "ទទួលបានវិធានការការពារបែបនេះ ទៅតាមការតម្រូវតាមឋានៈ
 របស់ពួកគេជាអតីតជននៅក្នុងគ្រួសារ សង្គម និងរដ្ឋ"។ មាត្រានេះ
 តម្រូវឲ្យអនុម័តវិធានការពិសេស ដើម្បីការពារសេរីភាពនិងសន្តិសុខ
 ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់កុមារគ្រប់រូប បន្ថែមលើវិធានការដែលតម្រូវឡើងជា
 ទូទៅក្នុងមាត្រា៩ សម្រាប់មនុស្សគ្រប់រូប។^{១៧៣} កុមារអាចត្រូវបាន
 ដកហូតសេរីភាព តែជាមធ្យោបាយចុងក្រោយបំផុតប៉ុណ្ណោះ និង
 សម្រាប់រយៈពេលខ្លីដែលសមស្របបំផុត។^{១៧៤} បន្ថែមលើលក្ខខណ្ឌ
 តម្រូវផ្សេងទៀត ដែលអនុវត្តចំពោះប្រភេទនីមួយៗនៃការដកហូត
 សេរីភាព ឧត្តមប្រយោជន៍របស់កុមារត្រូវតែជាការពិចារណាដ៏ចម្បង

^{១៧១.} សូមមើលកថាខណ្ឌទី៣៨ និង៥៣ ខាងលើ នៃសេចក្តីពន្យល់ទូទៅនេះ។
^{១៧២.} បណ្តឹងលេខ២៦៣/១៩៨៧ រវាង González del Río និងប្រទេសប៉េរូ កថាខណ្ឌ៥.១។ បណ្តឹងលេខ
 ១៧៥៨/២០០៨ រវាង Jessop និងប្រទេសណូវែលហ្សេឡង់ កថាខណ្ឌ៧.៩-៧.១០។
^{១៧៣.} សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ១៧ កថាខណ្ឌទី១ និងសេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ៣២ កថាខណ្ឌទី៤២ និង៤៤។
^{១៧៤.} សេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់សាធារណៈរដ្ឋឆែក ឆ្នាំ២០១៣ កថាខណ្ឌទី១៧។ មាត្រា៣៧(ខ) នៃអនុ
 សញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ។

ក្នុងគ្រប់សេចក្តីសម្រេច ផ្ដួចផ្ដើម ឬបន្តការដកហូតសេរីភាពនេះ។^{១៧៥} គណៈកម្មាធិការទទួលស្គាល់ថា ជួនកាល ការដកហូតសេរីភាព ដោយឡែកណាមួយនោះ គឺជាឧត្តមប្រយោជន៍របស់កុមារទៅវិញ។ ការដាក់កុមារនៅក្នុងមណ្ឌលថែទាំ ក៏ជាការដកហូតសេរីភាព តាម អត្ថន័យនៃមាត្រា៩ដែរ។^{១៧៦} សេចក្តីសម្រេចដកហូតសេរីភាពពី កុមារម្នាក់ ត្រូវស្ថិតក្រោមការពិនិត្យឡើងវិញតាមពេលកំណត់ពីការបន្ត ភាពចាំបាច់ និងភាពសមស្របរបស់ខ្លួន។^{១៧៧} កុមារមានសិទ្ធិឲ្យគេ ដឹងឮ ដោយផ្ទាល់ ឬតាមរយៈជំនួយផ្នែកច្បាប់ ឬជំនួយសមស្រប ផ្សេងទៀត ទាក់ទងនឹងការសម្រេចណាមួយអំពីការដកហូតសេរីភាព ហើយនីតិវិធីដែលយកមកប្រើ គួរតែសមស្របសម្រាប់កុមារ។^{១៧៨} សិទ្ធិទទួលបានការដោះលែងពីការឃុំខ្លួន ដោយមិនត្រឹមត្រូវតាម ច្បាប់ អាចជាលទ្ធផលមកពីការវិលត្រឡប់ទៅកាន់គ្រួសាររបស់ កុមារនោះវិញ ឬការដាក់កុមារនៅក្នុងទម្រង់ថែទាំតាមជម្រើសផ្សេង ដែលស្របតាមឧត្តមប្រយោជន៍របស់កុមារ ជាជាងគ្រាន់តែដោះ

^{១៧៥} បណ្តឹងលេខ១០៦៩/២០០២ រវាង Bakhtiyari និងប្រទេសអូស្ត្រាលី កថាខណ្ឌទី៩.៧។ សូមមើលមាត្រា ៣(១) នៃអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ។

^{១៧៦} សូមមើលសេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ១០ កថាខណ្ឌទី១១ របស់គណៈកម្មាធិការស្តីពីសិទ្ធិកុមារ។ វិធានរបស់ អង្គការសហប្រជាជាតិសម្រាប់ការការពារអនីតិផែនដែលត្រូវបានដកហូតសេរីភាព(១៩៩០) កថាខណ្ឌទី១១(ខ)។ ផ្ទុយទៅវិញ ការត្រួតពិនិត្យធម្មតាលើកុមារដោយឪពុកម្តាយ ឬគ្រួសារ អាចពាក់ព័ន្ធនឹងកំរិតនៃការគ្រប់គ្រងទៅ លើការបន្ទាន់ទី ជាពិសេសកុមារតូចៗ ដែលមិនសមស្របសម្រាប់មនុស្សពេញវ័យ ប៉ុន្តែនេះមិនបង្កើតជាការដក ហូតសេរីភាពទេ ហើយលក្ខខណ្ឌតម្រូវធម្មតានៃការស្រង់វត្តមានប្រចាំថ្ងៃនៅសាលា ក៏មិនបង្កើតជាការដកហូត សេរីភាពដែរ។

^{១៧៧} សូមមើលកថាខណ្ឌទី១២ ខាងលើ នៃសេចក្តីពន្យល់ទូទៅនេះ។ មាត្រា៣៧(ឃ) និងមាត្រា២៥ នៃអនុ សញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ។

^{១៧៨} សូមមើលសេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ៣២ កថាខណ្ឌទី៤២-៤៤ និងសេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ១២ កថាខណ្ឌទី ៣២-៣៧ របស់គណៈកម្មាធិការស្តីពីសិទ្ធិកុមារ។

លែងធម្មតា ឲ្យកុមារទៅថែទាំខ្លួនឯងនោះ។^{១៧៩}

៦៣. យោងតាមស្មារតីនៃមាត្រា២ កថាខណ្ឌទី១ នៃកតិកាសញ្ញានេះ រដ្ឋភាគីមានកាតព្វកិច្ចគោរព និងធានាសិទ្ធិក្រោមមាត្រា៩ ដល់ មនុស្សទាំងអស់ដែលអាចស្ថិតនៅក្នុងដែនដី និងក្រោមយុត្តាធិការ របស់ខ្លួន។^{១៨០} ដោយសារតែការចាប់ខ្លួន និងការឃុំខ្លួន គឺជាការ ដាក់ឲ្យមនុស្សម្នាក់ស្ថិតនៅក្នុងការគ្រប់គ្រងដ៏មានប្រសិទ្ធភាពរបស់ រដ្ឋមួយ រដ្ឋភាគីមិនត្រូវចាប់ខ្លួន ឬឃុំខ្លួនមនុស្សតាមទំនើងចិត្ត ឬ ដោយមិនត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ នៅក្រៅដែនដីរបស់ខ្លួនឡើយ។^{១៨១} រដ្ឋភាគីមិនត្រូវដាក់មនុស្សដែលនៅក្រៅដែនដីរបស់ខ្លួន ឲ្យស្ថិត ក្នុងការឃុំខ្លួនដាច់ដោយឡែកពីគេរយៈពេលយូរហួសហេតុ ឬដក ហូតសិទ្ធិពួកគេពីការទទួលបានការពិនិត្យឡើងវិញ លើភាពត្រឹម ត្រូវតាមច្បាប់នៃការឃុំខ្លួនរបស់ពួកគេឡើយ។^{១៨២} ទីតាំងនៅក្រៅ ដែនដីនៃការចាប់ខ្លួន អាចជាកាលៈទេសៈដែលទាក់ទងនឹងការ វាយតម្លៃពីភាពបន្ទាន់ ក្រោមកថាខណ្ឌទី៣។

^{១៧៩} តាមរយៈគោលការណ៍ណែនាំស្តីពីការឃុំខ្លួនរបស់ស្តង់ដារការដាន់ខ្ពស់ទទួលបានបន្ទុកជនរៀសខ្លួន(កំណត់សម្គាល់ លេខ៤៥ខាងលើ) កថាខណ្ឌទី៥៤ (“នៅពេលណាធ្វើទៅបាន (កុមារដែលគ្មានអ្នកអមជាមួយ ឬបែកបាក់គ្រួសារ) គួរត្រូវបានដោះលែងឲ្យទទួលបានការថែទាំពីសមាជិកគ្រួសារ ដែលមានលំនៅស្ថានរួចទៅហើយនៅក្នុងប្រទេសជ្រក កោននោះ។ បើសិនជាមិនអាចធ្វើទៅបាន ការរៀបចំឲ្យមានការថែទាំជំនួស ដូចជាការដាក់ក្នុងកន្លែងចិញ្ចឹម ឬផ្ទះ រស់នៅ គួរធ្វើឡើងដោយអាជ្ញាធរថែទាំកុមារដែលមានសមត្ថកិច្ច ដោយធានាថាកុមារទទួលបានការត្រួតពិនិត្យ សមស្រប”)។

^{១៨០} សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ៣១ កថាខណ្ឌទី១០។

^{១៨១} ដូចខាងលើ។ បណ្តឹងលេខ 12/52 រវាង Saldías de López និងប្រទេសអ៊ុយរុយហ្គាយ កថាខណ្ឌទី១២.១ -១៣។ បណ្តឹងលេខ R.13/56 រវាង Celiberti de Casariego និងប្រទេសអ៊ុយរុយហ្គាយ កថាខណ្ឌទី១០.១- ១១។ បណ្តឹងលេខ៦២៣/១៩៩៥ et al. រវាង Domukovsky et al. និងប្រទេសចចចៀក កថាខណ្ឌទី១៨.២។

^{១៨២} សូមមើលសេចក្តីសង្កេតសន្និដ្ឋានសំរាប់សហរដ្ឋអាមេរិក ឆ្នាំ២០០៦ កថាខណ្ឌទី១២ និង១៨។

៦៤. ពាក់ព័ន្ធនឹងមាត្រា៤ នៃកតិកាសញ្ញានេះ គណៈកម្មាធិការសង្កេត ឃើញជាបឋមថា ដូចមាត្រា៨ទៀតនៃកតិកាសញ្ញាដែរ មាត្រា៩ ក៏យកមកអនុវត្តនៅក្នុងស្ថានភាពនៃជម្លោះប្រដាប់អាវុធដែរ ដែល វិធាននៃច្បាប់មនុស្សធម៌អន្តរជាតិត្រូវបានអនុវត្ត។^{១៨៣} ខណៈដែល វិធាននៃច្បាប់មនុស្សធម៌អន្តរជាតិ អាចពាក់ព័ន្ធដល់គោលបំណង នៃការបកស្រាយមាត្រា៩ ផ្នែកទាំងពីរនៃច្បាប់ បំពេញឲ្យគ្នាទៅវិញ ទៅមក មិនដាច់ដោយឡែកពីគ្នាទេ។^{១៨៤} ការឃុំខ្លួនដោយហេតុ ផលសន្តិសុខដែលអនុញ្ញាតដោយ និងបញ្ញត្តិដោយ និងស្របតាម ច្បាប់មនុស្សធម៌អន្តរជាតិ ជាគោលការណ៍ គឺមិនមែនជាការឃុំខ្លួន តាមទំនើងចិត្តទេ។ នៅក្នុងស្ថានភាពមានជម្លោះ ការចូលទៅពិនិត្យ កន្លែងឃុំខ្លួនទាំងអស់ ដោយគណៈកម្មាធិការកាកបាទក្រហមអន្តរ ជាតិ ក្លាយជាកិច្ចការពារបន្ថែមយ៉ាងសំខាន់មួយសម្រាប់សិទ្ធិមាន សេរីភាព និងសន្តិសុខរបស់មនុស្ស។

៦៥. មាត្រា៩ មិនត្រូវបានដាក់បញ្ចូលក្នុងបញ្ជីនៃសិទ្ធិដែលមិនអាចព្យួរ បាន ក្នុងមាត្រា៤ កថាខណ្ឌទី២ នៃកតិកាសញ្ញានេះទេ ប៉ុន្តែមាន ដែនកំណត់ទៅលើអំណាចរបស់រដ្ឋភាគី ក្នុងការព្យួរសិទ្ធិនេះ។ រដ្ឋ ភាគីណាដែលបដិបញ្ញត្តិចេញពីនីតិវិធីធម្មតាតម្រូវតាមមាត្រា៩ ក្នុង កាលៈទេសៈមានជម្លោះប្រដាប់អាវុធ ឬស្ថានភាពគ្រោះអាសន្នដទៃ ទៀត ត្រូវធានាថា បដិបញ្ញត្តិបែបនេះមិនលើសពីអ្វីដែលបានតម្រូវ

^{១៨៣}. សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ៣១ កថាខណ្ឌទី១១ និងសេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ២៩ កថាខណ្ឌទី៣។
^{១៨៤}. សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ៣១ កថាខណ្ឌទី១១។ សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ២៩ កថាខណ្ឌទី៣ ១២និង១៦។

យ៉ាងតឹងរឹងដោយភាពបន្ទាន់នៃស្ថានភាពជាក់ស្តែងនោះឡើយ។^{១៨៥}
 វិធានការបដិប្បញ្ញត្តិត្រូវមានសង្គតិភាពជាមួយកាតព្វកិច្ចផ្សេងទៀត
 របស់រដ្ឋភាគី ក្រោមច្បាប់អន្តរជាតិ រួមទាំងបទប្បញ្ញត្តិនៃច្បាប់
 មនុស្សធម៌អន្តរជាតិ ដែលទាក់ទងនឹងការដកហូតសេរីភាព និង
 ការមិនរើសអើង។^{១៨៦} ដូច្នេះ ការហាមឃាត់ប្រឆាំងនឹងការចាប់ជា
 ចំណាប់ខ្មាំង ការចាប់ជំរិត ឬការឃុំខ្លួនដោយគ្មានការទទួលស្គាល់
 មិនមែនជាកម្មវត្ថុនៃការធ្វើបដិប្បញ្ញត្តិឡើយ។^{១៨៧}

៦៦. តាមទស្សនៈរបស់គណៈកម្មាធិការ មានធាតុផ្សំផ្សេងទៀតនៅក្នុង
 មាត្រា៩ ដែលមិនអាចធ្វើជាកម្មវត្ថុដល់បដិប្បញ្ញត្តិស្របច្បាប់ ក្រោម
 មាត្រា៤។ ការធានាជាមូលដ្ឋានប្រឆាំងនឹងការឃុំខ្លួនតាមទំនើងចិត្ត
 មិនអាចធ្វើបដិប្បញ្ញត្តិបានទេ សូម្បីតែស្ថានភាពដែលមានចែងក្នុង
 មាត្រា៤ ក៏មិនអាចធ្វើយុត្តិកម្មដល់ការដកហូតសេរីភាព ដែលមិន
 សមហេតុផលឬមិនចាំបាច់ ក្រោមកាលៈទេសៈទាំងនោះដែរ។^{១៨៨}
 ទោះជាយ៉ាងណាក្តី អត្ថិភាព និងចរិតលក្ខណៈនៃត្រាអាសន្នដែល
 គំរាមកំហែងដល់អាយុជីវិតប្រទេសជាតិអាចពាក់ព័ន្ធនឹងការសម្រេច
 ថាតើការចាប់ខ្លួន ឬការឃុំខ្លួនណាមួយ មានលក្ខណៈតាមទំនើង

^{១៨៥.} សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ២៩ កថាខណ្ឌទី៤-៥។ នៅពេលដែលមានភាពអាសន្ន ការធ្វើយុត្តិកម្មដល់វិធាន
 ការបដិប្បញ្ញត្តិ កើតឡើងចេញពីការចូលរួមរបស់កម្លាំងប្រដាប់អាវុធរបស់រដ្ឋភាគី នៅក្នុងបេសកកម្មរក្សាសន្តិភាព
 ក្រៅប្រទេស វិសាលភាពជាក់ស្តែង និងតាមភូមិសាស្ត្រ នៃវិធានការបដិប្បញ្ញត្តិ ត្រូវតែកម្រិតត្រឹមតែភាពចាំបាច់
 នៃបេសកកម្មរក្សាសន្តិភាពនោះប៉ុណ្ណោះ។

^{១៨៦.} សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ២៩ កថាខណ្ឌទី៨-៩។

^{១៨៧.} ដូចខាងលើ កថាខណ្ឌទី១៣(២)។

^{១៨៨.} ដូចខាងលើ កថាខណ្ឌទី៤ និង១១។

ចិត្ត។ បដិប្បញ្ញត្តិដែលមានសុពលភាពពីសិទ្ធិបដិប្បញ្ញត្តិដទៃទៀត ក៏អាចពាក់ព័ន្ធផងដែរ នៅពេលការដកហូតសេរីភាពត្រូវបានចាត់ទុក ថាមានលក្ខណៈតាមទំនើងចិត្ត ដោយសារតែមានជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹង សិទ្ធិមួយទៀត ដែលការពារដោយកតិកាសញ្ញានេះ។ ក្នុងអំឡុង ពេលមានជម្លោះប្រដាប់អាវុធអន្តរជាតិ វិធានសារធាតុ និងនីតិវិធី នៃច្បាប់មនុស្សធម៌អន្តរជាតិនៅតែអាចអនុវត្តបាន និងកំហិតដល់ លទ្ធភាពធ្វើបដិប្បញ្ញត្តិ ដូច្នេះវាជួយកាត់បន្ថយហានិភ័យនៃការឃុំ ខ្លួនតាមទំនើងចិត្ត។^{១៨៩} ក្រៅពីបរិបទនេះ លក្ខខណ្ឌតម្រូវនៃភាព ចាំបាច់ដ៏តឹងរឹង និងភាពសមាមាត្រ ដាក់កំហិតដល់វិធានការបដិ ប្បញ្ញត្តិណាមួយ ដែលពាក់ព័ន្ធនឹងការឃុំខ្លួនដោយហេតុផលសន្តិ សុខ ដែលត្រូវតែកំរិតរយៈពេល និងអមដោយនីតិវិធី ដើម្បីបង្ការ ការអនុវត្តតាមទំនើងចិត្ត ដូចដែលបានពន្យល់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១៥ ខាងលើនៃសេចក្តីពន្យល់នេះ។^{១៩០} រួមទាំងការពិនិត្យឡើងវិញ ដោយតុលាការ នៅក្នុងអត្ថន័យនៃកថាខណ្ឌទី៤៥ ខាងលើ។^{១៩១}

៦៧. ការធានាផ្នែកនីតិវិធីដែលការពារសេរីភាពរបស់មនុស្សអាចមិនដែល ស្ថិតក្រោមវិធានការបដិប្បញ្ញត្តិ ដែលគេចចេញពីការការពារសិទ្ធិ ដែលមិនអាចព្យួរបាន។^{១៩២} ដើម្បីការពារសិទ្ធិដែលមិនអាចព្យួរបាន រួមទាំងសិទ្ធិដែលមានចែងក្នុងមាត្រា៦ និងមាត្រា៧ សិទ្ធិចាត់ការ

^{១៨៩}. ដូចខាងលើ កថាខណ្ឌទី៣។
^{១៩០}. ដូចខាងលើ កថាខណ្ឌទី៤ ១១ និង១៥។
^{១៩១}. ដូចខាងលើ កថាខណ្ឌទី១៦។ សូមមើលផងដែរ កថាខណ្ឌទី៦៧ ខាងក្រោម នៃសេចក្តីពន្យល់ទូទៅនេះ។
^{១៩២}. សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ៣២ កថាខណ្ឌទី៦។

តាមនីតិវិធីនៅចំពោះមុខតុលាការ ដើម្បីអាចឲ្យតុលាការធ្វើការ
សម្រេចដោយគ្មានការពន្យារពេលពីភាពត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់នៃការ
ឃុំខ្លួនមិនត្រូវបានកាត់បន្ថយដោយវិធានការបដិប្បញ្ញត្តិឡើយ។^{១៩៣}

៦៨. ទោះជាការដាក់ខ្លួនក្នុងឈ្នួលចំពោះប្រការមួយចំនួននៃមាត្រា៩ អាច
ទទួលយកបាន តែវានឹងមិនស្របតាមកម្មវត្ថុ និងគោលបំណងនៃ
កតិកាសញ្ញាចំពោះរដ្ឋភាគីនោះឡើយ ក្នុងការដាក់ខ្លួនក្នុងឈ្នួលរក្សា
សិទ្ធិមិនចូលរួមក្នុងការចាប់ខ្លួន និងការឃុំខ្លួនមនុស្ស។^{១៩៤}

^{១៩៣.} សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ២៩ កថាខណ្ឌទី១៦។

^{១៩៤.} សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ២៤ កថាខណ្ឌទី៨។